

DE VERDWENEN
KONING

STEPHEN VAN DER LEIJ

DE VERDWENEN
KONING

een avontuurlijke zoektocht naar God

 J/ark media

De verdwenen Koning
Stephen van der Leij

ISBN 978-90-3383-409-7
NUR 746

Illustraties binnenwerk en omslag: Buitenspel, Meppel
Boekverzorging: Buitenspel, Meppel

© 2022 UITGEVERIJ ARK MEDIA - LEEUWARDEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ark Media is onderdeel van Royal Jongbloed Publishing.

www.royaljongbloed.com

INHOUD

0 HOE HET BEGON	7
1 MOEILIJKE VRAAG	9
2 EEN ANDERE WERELD	15
3 DE EERSTE KEUZE	27
4 TERUG NAAR HET PALEIS	33
5 BIBLIË ALS GIDS	36
6 WAT DOEN WE HIER IN VREDESNAAM?	45
7 GEDONDER IN HET ROZE PALEIS	51
8 DE GESCHENKEN VAN HET PAARD	63
9 HITTE EN VLAMMEN	75
9B SNEL MAAR HOBBELIG	84
10 HET PERFECTE KONINKRIJK?	93
10B	95
11 OP GROTE HOOGTE	102
11B	107
12 TE BANG OM TE VINDEN	115
13 ACHTER DE ROOKWOLK AAN	120
13B	135
14 DE WOLKENWERELD	145
15 EET SMAKELIJK	154
16 DE GROTE STRIJD	167
17 HET GEVANGEN VOLK	182
18 WIE BEN JIJ?	194
19 ACHTERVOLGD DOOR LEEGTE	213
20 KONING EDFEIL	220
VOOR DE OUDERS EN VERZORGERS	
<i>Toelichting en gespreksvragen</i>	227

Hoofdstuk 0

HOE HET BEGON

Heb jij weleens zo'n saaie vakantie meegemaakt dat je verlangde naar het moment dat je eindelijk weer naar school zou mogen? Hopelijk niet. Maar probeer het je eens voor te stellen. Al je klasgenoten en vrienden vertellen in de weken voor de vakantie dat ze naar de tofste plekken op aarde reizen. De buurjongen vertelt dat hij gaat bungeejumpen in Zuid-Afrika. Je beste vriendin gaat ergens met dolfijnen zwemmen. En jij? Jij krijgt te horen dat je gaat kamperen op de sufste camping die er ooit heeft bestaan. En dat ga je doen in de lelijkste en krapste camper die er ooit op aarde heeft rondgereden. Stel je dat eens voor! Dat je opgesloten zit in een rijdende metalen koektrommel die zo veel lawaai maakt dat je elkaar helemaal niet kunt verstaan. En die zo klein is dat als papa een scheet laat, je de hele dag nog in de stank moet zitten. En dat je dan onderweg bent naar camping 'De suffe saaie leegte'.

Nu lijkt dit allemaal misschien een beetje overdreven, maar zo voelde het wel voor Sem, Noah en Loes. Twee broers en een zusje. Over hen gaat dit boek. Sem is de oudste, elf jaar oud, en zit in groep acht. Nou ja, na de vakantie dan, maar in zijn hoofd is hij al een echte achtstegroeper. Noah is tien en zit in groep zes omdat hij een jaartje moest blijven zitten. Loes gaat ook naar groep zes, maar heeft juist een klas overgeslagen. Loes is acht jaar. Oh ja, het verhaal gaat ook over Kris en Sophie, hun ouders. Die horen er ook bij. Dat zijn gewoon doorsnee ouders. Ze maken grapjes waar ze vooral zelf om moeten lachen. Vragen veel te vaak of de kinderen iets willen opruimen en zijn vergeleken met andere ouders best saai. Maar ze zijn wel ontzettend lief – niet altijd, maar meestal wel. Samen vormen ze de familie Queest.

Normaal zijn de drie musketiers (zo noemt papa hen altijd) helemaal niet zo zeurderig of snel ontevreden. Maar ze hadden gewoon zo graag een leuke vakantie gewild!

En het hoefde van hen echt niet duur te zijn of ver weg. Ze hadden ook vrienden en vriendinnen die helemaal niet op vakantie gingen, maar wel konden logeren bij opa en oma. Maar zelfs dat was voor de musketiers onmogelijk. Opa, de vader van papa, was namelijk nog niet zo lang geleden dood gegaan. Hij was heel lang ziek geweest.

Eigenlijk was dat ook de reden geweest dat papa en mama hadden besloten om niet te ver weg te gaan. Om gewoon in Nederland te blijven, zodat ze in de buurt van oma zouden zijn. Misschien was dat wel de echte reden dat de vakantie stom was. Dat opa er niet meer was.

Sinds de begrafenis was het bij de familie Queest thuis lang niet meer zo gezellig als daarvoor. Papa en mama deden wel hun best, maar ze waren ook vaak moe. Sem, Noah en Loes waren vaker verdrietig dan normaal. Maar niet alle kinderen huilen als ze verdrietig zijn. Sem werd bijvoorbeeld steeds stiller en stiller. Noah begon soms zomaar ineens kwaad tegen dingen aan te trappen en te schelden. En Loes stelde veel vragen, heel veel vragen. Zo veel vragen dat Sem stiller en stiller werd en Noah boos wegliep en de deur zo hard dichtsmeet dat er altijd wel iets omviel in huis.

In dit boek gaan we met Sem, Noah, Loes en hun ouders mee op vakantie. Op die saaie vakantie ja, die een stuk minder saai zou worden dan de Queestjes dachten ...

Hoofdstuk 1

MOEILIJKE VRAAG

Sem staarde naar het zwarte scherm van de tablet, die een halfuur geleden al uitgevallen was omdat hij leeg was. Hij dacht terug aan die keer tijdens het eten, dat hij samen met zijn broertje en zusje zo had lopen zeuren over de vakantieplannen dat papa Kris er helemaal klaar mee was.

Zijn ogen waren rood en nat geworden. Alsof hij heel verdrietig was en heel boos tegelijk. ‘En nu is het klaar met dat gezeur!’ had papa geschreeuwd, terwijl hij zo hard op de tafel sloeg dat het bestek op de borden rinkelde. Hij had zijn stoel hard naar achteren geschoven. Terwijl hij de kamer uitstormde, riep hij: ‘Jullie weten donders goed waarom we niet ver weg kunnen dit jaar! Wees blij dat we nog op vakantie gaan.’

Loes staarde daarna voor zich uit. Noah kon zijn boze tranen nog tegenhouden, maar zijn onderlip was wel gaan trillen. Sem deed zijn armen over elkaar en was onrustig met zijn voeten langs elkaar heen gaan wrijven. ‘Sorry mam’, zei Sem. ‘We wilden papa niet boos maken.’ Mama had geglimlacht, maar wel een beetje zo’n glimlach waarbij de mondhoekjes naar beneden wezen.

Sem schoof de tablet van zich af. Hij werd weer een beetje verdrietig als hij dacht aan papa’s uitval. Maar gelukkig hadden ze het daarna wel weer goed gemaakt.

Toen ze de avond van de ruzie naar bed moesten, was het eigenlijk mama’s beurt om ze allemaal een kus te geven. Maar papa was naar boven gekomen. ‘Het spijt me, jochies’, had hij gezegd, terwijl hij met natte ogen naast het bed van Noah ging zitten.

Sem, die op het bovenste bed van het stapelbed lag, ging recht op zitten zodat hij over de rand naar beneden kon kijken. ‘Het spijt mij ook, pap,’ zei hij. Papa keek naar boven, recht in de ogen van Sem, maar het voelde alsof hij naar iets achter Sem keek. Verdrietig zei papa: ‘Ik mis hem gewoon heel erg.’ Loes kwam uit haar kamer, naast die van haar broers, en ging bij papa zitten.

Zonder dat ze het hadden afgesproken waren beide jongens uit bed geklommen en gingen ze bij papa op schoot zitten. Nou ja, op schoot. Eigenlijk paste dat niet meer, dus ze zaten meer tegen papa aan. Maar het voelde wel weer even als vroeger. Behalve dan opa. Opa was er niet meer. Hij was dood. Alle vier moesten ze huilen en ze knuffelden samen. Eigenlijk wilden ze helemaal niet huilen, maar tegelijkertijd was het een heel fijn moment. Natuurlijk miste papa opa. En de drie musketiers wisten ook dat papa zijn best deed om er samen met mama toch het beste van te maken.

Ze huilden samen totdat Noah door het schudden van het huilen per ongeluk een scheet liet. Toen keken ze elkaar aan en barstten ze door hun tranen heen in lachen uit.

Sem staaarde uit het raam van de camper. De regen stroomde nog steeds langs de ramen. Hij zuchtte diep. Dat hij de situatie ergens wel begreep, maakte de vakantie niet leuker. Vandaag had het de hele dag geregend en hadden ze binnen spelletjes moeten doen, maar daar hadden ze nu geen zin meer in. Noah en Loes lagen allebei op hun rug op bed. Die wisten ook niet meer wat ze nog moesten doen. Mama was achter hem thee aan het zetten in het krappe keukentje van de camper en papa zat tegenover Sem aan tafel. Papa staaarde in zijn boek en leek diep in gedachten verzonken, het boek lag al een halfuur open op dezelfde pagina. Waar zou hij aan denken? Misschien aan opa, en dat die er niet meer was. Of juist aan oma en dat zij nu zo alleen was. Waarom was alles eigenlijk zo stom?

Sem schraapte zijn keel. Zou hij het durven vragen?

Mama keek op en knikte hem bemoedigend toe. ‘Zeg het maar lieverd, ik kan zien dat er iets is’, zei ze met een warme blik in haar ogen.

‘Nou,’ zei Sem een beetje twijfelend, ‘jullie geloven toch in God?’

Papa keek op, hij was ineens één en al oor. Mama knikte afwachtend.

‘En jullie zeggen toch altijd dat Hij een God van liefde is? Een goede God?’

Sophie zette de theepot terug op het aanrecht en ging naast hem op het bankje zitten.

Sem wachtte even af. Hij wist niet goed of hij dit kon vragen. Maar toen hij opkeek, zag hij de ogen van papa en mama. Ze keken alsof ze al een beetje wisten wat hij ging vragen, en alsof ze dat niet erg vonden. 'Ik vroeg me gewoon af ... Als God zo lief is en goed, waarom moest opa dan dood?'

Het bleef even stil. Papa pakte Sems hand die op tafel lag, en mama aaide hem over zijn hoofd. Toen zei papa peinzend: 'Dat is een heel goede vraag. Ik weet het niet, lieverd, hopelijk gaan we daar ooit een antwoord op vinden.'

Mama knikte. 'Ik vind het heel goed van je, Sem, dat je deze vraag stelt. Wij vinden het ook heel moeilijk, en we begrijpen ook niet waarom er zo veel verdriet is.' Toen klonk er een koekoeksklok in de camper. De telefoon van Loes! Tenminste, zo noemde Loes de oude telefoon van haar moeder die ze alleen mocht gebruiken in de vakantie. Ze werd gebeld door een vriendinnetje met wie ze gezellig ging kletsen en lachen. Het gesprek was voorbij.

Die avond kon Kris niet slapen. Sophie en de kinderen sliepen al een poosje, ondanks de tikkende regen op het dak en het lawaai van de storm, die alsmaar heviger leek te worden. Maar de vraag van Sem hield Kris nog het meeste wakker.

Hij rolde zich op zijn zij en pakte een notitieboekje en pen onder het matras vandaan. Als hij niet kon slapen, schreef hij vaak zijn gedachten op. Meestal was dat in de vorm van een soort gebed. Hij hoopte dan dat hij daarna met een iets leger hoofd gemakkelijker in slaap zou vallen.

Dag 9 van de vakantie.

Dag God, ik ben nog steeds heel erg verdrietig en eigenlijk ook een beetje boos. Niet echt op U, of misschien toch ook wel.

Wat moet ik nou met mijn gevoel? Ik weet niet eens wat ik precies allemaal voel. Alles voelt behoorlijk oneerlijk. En ik ben zo afschuwelijk moe!

Vandaag stelde Sem een vraag waar ik geen antwoord op heb, een vraag waar Sophie en ik soms ook mee worstelen. En in het verlengde daarvan. Als U echt bestaat, waarom is er dan zo

veel lijden op de wereld? Waarom gebeuren er zo veel oneerlijke dingen? En waarom voelt U soms zo ver weg?

Lieve God, ik kan wel wat hulp gebruiken bij het zoeken naar antwoorden.

Kris

Kris zuchtte. Hij voelde dat zijn ogen begonnen te prikken. Door de moeheid hoopte hij, maar door de brok in zijn keel voelde het ook alsof het met het gemis te maken kon hebben. Maar misschien zou hij nu eindelijk in slaap vallen. Hij pakte het notitieboekje, dat nog open op zijn borst lag, en klapte het dicht. Op het moment dat de opengeslagen pagina's van het boekje elkaar raakten, flitste een helderwit licht door de kamer. Meteen daarna sloeg de donder zo hard dat de camper ervan beefde. Kris vloog rechtovereind.

Sem en Noah, die een bed moesten delen, sloegen alsof ze het hadden afgesproken tegelijk de dekens over hun hoofd. Loes lag het dichtste bij het lawaai, omdat ze recht onder het dak sliep, maar ze lag te slapen alsof ze Doornroosje was: netjes op haar rug met de armen gekruist op de borst. Kris zag op haar hoofd de koptelefoon van Noah, die speciaal bedoeld was om geen last te hebben van geluid van buitenaf. Slim van haar, dacht Kris.

Hij luisterde naar het geweld van het weer buiten. Tussen de klappen door hoorde hij het getik van de dikke druppels op het dak.

'Misschien moeten we morgen maar gewoon weer naar huis rijden', mompelde Kris tegen zichzelf. Hij luisterde weer naar het geluid van de regen. Tik. Tik. Tik. Wat was dat? Hij hoorde tussen de regendruppels door ook nog iets anders. Tik. Tik. Klik. Tik. Klak. Klik. Klak. Tik. Iets wat klonk als het ritme van hoeven op het pad waarnaast hun camper stond.

Kris ging rechtop zitten en draaide zich naar het raampje. Sophie lag ervoor en het gordijntje was dicht. Door het felle licht van een flits zag Kris dat er buiten iets stond. Een gedaante, in de stromende regen. Waarom zou er in vredesnaam iemand buiten staan in deze storm? Hij tuurde naar het raam en probeerde door het kiertje te kijken waar het gordijn niet goed dicht zat. Hij zag niks. Waarschijnlijk beeldde hij zich dingen in doordat hij zo moe was.

FLITS! Weer verlichte de bliksem de volledige camper en alles daaromheen. In een fractie van een seconde zag Kris opnieuw iets staan. Het stond nu dichterbij dan eerst. Het licht was te kort aanwezig geweest om echt te kunnen zien wat het was, maar Kris zag wel dat het groter was dan een mens. Hij leunde over Sophie heen, die net als haar jongens een deken over haar hoofd trok. Kris verplaatste zijn gewicht door een hand naast het raampje te zetten terwijl hij op zijn knieën ging zitten. Met zijn linkerhand schoof hij het gordijntje opzij. Hij voelde dat zijn hand trilde. Er was niks te zien; het was te donker.

Flits. Knal. Flits. Flits. Flits. Nu sloegen de bliksem en donder achter elkaar door. En buiten in de storm stond iets. Een spierwit paard. Hij schudde zijn manen en precies op het ritme van de bliksem gooide het paard zijn hoofd achterover. In een soort S-vorm volgde zijn lichaam erachteraan. Het paard steigerde op zijn achterpoten terwijl de storm heviger en heviger werd. De camper begon te schudden; het leek wel een soort aardbeving. Kris leek vastgenageld te zitten aan het kozijn van het raampje. Hij was doodsbang maar hij kon niet stoppen met kijken. Het paard leek echter totaal niet bang. Sterker nog: het leek bijna alsof het paard zorgde voor de storm in plaats van bang te zijn voor het geweld. Waarom wist Kris niet, maar diep vanbinnen voelde het alsof het paard de baas was over de bliksem en de donder.

Toen volgde er een reeks van donderslagen die zo hard waren dat de oren van Kris er pijn van deden. Door het flitsende licht kon Kris zien dat er iets gebeurde met het paard. Zijn manen werden met geweldige kracht omhoog geblazen, alsof er rechtstreeks vanuit de aarde wind omhoog blies. Achter de rug van het paard vandaan kwamen twee gigantische vleugels omhoog, sierlijk maar krachtig. Vleugels als van een adelaar, maar dan wel vele malen groter! Ze waren spierwit, net als het paard zelf. De vleugels van het paard klaptten rustig heen en weer te midden van de storm. Ondanks de geweldige stormwind leek het alsof de enorme vleugels hun eigen kalme tempo bepaalden. Met twee grote slagen van de vleugels kwam het paard van de grond en bleef op ongeveer een meter hoogte zweven. Net naast de camper. Een paar tellen keken ze elkaar strak aan, Kris en het paard. Het paard en Kris. Toen sloot

het paard zijn ogen en klapte met een harde slag zijn vleugels naar beneden. Het wezen – want wat was dit eigenlijk? Kris kon het geen paard meer noemen, niet na alles wat hij nu gezien had – schoot omhoog. Kris boog zich verder naar het raam toe en keek schuin de lucht in. Hij probeerde het gevleugelde wezen zo ver mogelijk te volgen met zijn ogen. Flits! Knal! Alles werd zwart. Kris' oren piepten nog na van de klap, maar om hem heen werd alles stil. Doodstil ...

Hoofdstuk 2

EEN ANDERE WERELD

Lieverd? Wil jij alvast de waterkoker aanzetten?’
Kris probeerde zijn ogen open te doen.

‘Lief? Ben je al wakker?’

Kris hoorde de stem van Sophie naast zich.

‘Ja sorry, ik kan er gewoon niet langs, anders had ik het zelf wel even gedaan’, zei ze.

Kris gebruikte zijn ellebogen om overeind te komen. Nog half slaperig keek hij om zich heen. Het leek wel alsof er niets gebeurd was in de nacht. Het was rustig in de camper en het voelde alsof het warme zonlicht dat naar binnen scheen alle koude botten van de familie Queest in één keer warm kon maken.

‘Lief?’ zei Sophie nog een keer rustig.

‘Ja, sorry, ja, ik hoorde je wel’, zei Kris terwijl hij verder rechtop ging zitten. ‘Waterkoker, ik zal hem aanzetten.’ Kris wreef de slaap uit zijn ogen en gooidde toen zijn benen uit het bed.

‘Goedemorgen, pap!’

‘Hé, goedemorgen, jongen,’ fluisterde papa naar Noah. ‘Ben je al lang wakker?’

‘Nee hoor, nog maar net’, antwoorde Noah.

‘Mogen we wat lekkers?’

Papa grinnikte, Sem was blijkbaar ook wakker.

‘Nou Sem, wat denk je zelf? We hebben nog niet eens gegeten’, zei mama.

‘Zure matjes zijn toch ook eten’, mompelde Sem chagrijnig.

Terwijl papa bezig was met de waterkoker en alvast koffie in het filter deed, porde Noah Sem in zijn zij.

Sem keek hem aan. ‘Wat is er?’

Noah hield een vinger voor zijn lippen als teken dat Sem stil moest zijn. Er verscheen een ondeugende lach op Noahs gezicht. Hij keek even over zijn schouder of papa en mama niet keken en toen tilde hij zijn kussen op, zodat Sem kon zien wat eronder lag. Ze begonnen allebei te gniffelen. Onder het kussen lag een hoopje

aan elkaar geplakte, half gesmolten winegums. ‘Jij mag er ook wel een paar, hoor’, fluisterde Noah bijna zonder geluid.

Boven in de camper klonk nu ook gerommel. Loes draaide zich op haar zij en vroeg: ‘Heeft iemand zin om croissantjes voor mij te halen? Oh en verse sinaasappelsap graag, dank u.’

Sem en Noah keken elkaar aan en rolden allebei met hun ogen. ‘Prinsesje Troelala is ook wakker’, spotte Noah.

‘Schat?’ zei papa tegen mama. ‘Volgens mij is het brood op.’

‘Oh ja!’ zei mama. ‘Ik had gisteren echt geen zin om door de regen nieuw brood te gaan halen. Is het winkeltje al open?’

Kris tikte op het klokje van de magnetron, maar dat knipperde en liet alleen maar nullen zien. Hij keek op zijn horloge, dat hij de avond ervoor op het aanrecht had gelegd. ‘Hé, dat is raar, mijn horloge doet het niet meer. Batterij leeg zeker.’ Ook dat nog. Veel te hard zette hij twee mokken op het aanrecht. Eerst maar koffie dan.

‘Oh, ik kijk wel even op m’n telefoon’, zei mama. ‘Aargh, die is leeg’, zei ze zachtjes, terwijl ze op zoek ging naar het kabeltje om de telefoon op te laden. ‘Oh wacht,’ bedacht ze toen, ‘we hebben nog een zak broodjes op de passagiersstoel liggen! Kun je ook meteen op het klokje van het dashboard kijken hoe laat het is.’

Papa zuchtte. Hij had helemaal geen zin om zo vroeg over het waarschijnlijk zompige gras naar de voorkant van de camper te lopen. Maar toen bedacht hij iets: ‘Wie wil er een euro verdienen?’

‘Ik, ik, ik, ik, ik!’ riepen de jongens in koor.

‘Dan moeten jullie even naar de voorkant van de camper lopen en de zak brood eruit halen.’ Uit het zicht van papa en mama prop-ten de jongens nog snel de laatste winegums in hun mond en sprongen uit bed.

Kris plofte weer naast Sophie op het bed en maakte ruimte voor Loes, die het trappetje van haar hoogslaper af kwam. De jongens deden hun laarzen aan. Sem, die als eerste zijn laarzen aan had, legde zijn hand op de deurklink. ‘Ben je nou eindelijk kl...’ Sem kon zijn zin niet af maken. Noah schoot onder de arm van Sem door naar de deur en duwde met zijn hand op Sems hand de klink om- laag. De deur zwiepte open. Een warm en fel licht scheen langs de jongens heen naar binnen. Het was zo fel dat ze allebei even hun hand boven hun ogen moesten houden.

‘Nou, het ziet ernaar uit dat het eindelijk mooi weer is geworden!’ zei mama enthousiast toen ze het licht naar binnen zag vallen. De jongens verroerden zich niet. Het leek wel alsof ze bevroren waren.

‘Wat is er, jongens? Die broodjes halen zichzelf niet op, hoor’, grapte papa. Nog steeds geen reactie van de jongens. ‘Hé, wat is er nou? Sem! Noah!’

Alle twee de jongens reageerden niet. Ze keken beiden strak naar dezelfde plek. Zonder te bewegen of zijn blik af te wenden probeerde Sem iets te zeggen. ‘Eh ... waar, eeh, wa... waar, waar ...’ stotterde hij.

‘Waar zijn we?’ vroeg Noah.

Loes was een tijdschrift aan het zoeken en had niet eens door dat er iets aan de hand was. Papa en mama keken elkaar aan. Ze waren wel gewend dat de jongens hen voor de gek hielden. Sinds Sem voor het eerst prankvideo’s had ontdekt op YouTube was het voor hem en Noah een sport geweest om papa en mama te foppen. Mama knikte met haar hoofd van papa naar de jongens, alsof ze voorzichtig wilde zeggen: ga toch maar even kijken. Kris zette zijn voeten naast het bed en stond in twee stappen achter de jongens. Hij wreef even goed in zijn ogen, knipperde een paar keer en mompelde iets.

‘Wat zei je?’ vroeg mama.

‘Het ... het was misschien toch geen droom’, stamelde papa, terwijl hij zijn handen op de schouders van de jongens legde om ze naar achteren te trekken.

Wat de drie buiten zagen, was niet langer de camping. De camper stond op een plaats die ze nog nooit hadden gezien, op een groot open veld. Op ongeveer honderd meter van hen vandaan stond een kasteel. Nou ja, niet echt een kasteel eigenlijk. Sem had in de bibliotheek weleens een boek met bijzondere gebouwen doorgebladerd. In dat boek had hij een grote tempel gezien, met heel veel poortjes en versieringen. Zo zag dit gebouw eruit. De tempel uit het boek stond, als hij het zich goed kon herinneren, in India. Maar die lag aan een heel grote vijver, zo glad als een spiegel. Daar waren ze dus niet, dacht Sem. Het veld tussen de camper en de tempel stond vol met prachtige bloemen in alle kleuren.

Noah, die gek was op tuinieren en zo veel mogelijk planten uit zijn hoofd had geleerd, wist zeker dat hier planten stonden die hij nog nooit eerder had gezien. Tegen de tempel aan groeide een soort klimop. Zoiets had Noah wel vaker gezien in zijn dorp. Vooral hoekhuizen of vrijstaande huizen hadden zo'n klimplant langs de zijkant van het huis. Maar deze plant zag er anders uit. Deze plant had namelijk bloemen, heel mooie donkerrode bloemen. En in het midden waren ze oranje. Maar niet echt een oranje vlek of stip of zo. Het was alsof het vlammen waren. Ook leek het alsof de bloemen bewogen. Niet door de wind. Nee, ze bewogen uit zichzelf. De beweging die vlammen ook maken als je in het vuur van de openhaard kijkt. Een soort dansende beweging.

Maar dat was niet het meest bijzondere dat de jongens zagen. Nee, de bloemen waar Noah zijn ogen niet vanaf kon houden waren immens groot. Hij wist bijna zeker dat als de bloemen ongeveer net zo groot waren als hijzelf. Hij knipperde een paar keer snel met zijn ogen. Die waren droog omdat hij al die tijd gestaard had. Iets in die bloemen trok aan Noah. Het leek alsof de bloemen hem uitdaagden om dichterbij te komen. Bijna betoverd zette Noah zijn eerste stap om uit de camper te komen. Maar toen voelde hij hoe hij stevig bij zijn arm werd gepakt. 'Dit is niet goed, jongens, dit is niet oké!' Mama stond met een lijkbleek gezicht achter hem.

Kris en de jongens waren alle drie meteen betoverd geweest door de schoonheid van de plek. Ze waren wel geschrokken dat het niet de camping was, maar geen van drieën had bedacht dat ze weleens in gevaar konden zijn.

Mama was zich daar wel van bewust. Ze hield Noah nog steeds vast, net iets te stevig. 'We weten helemaal niet waar we zijn; en ik zie ook nergens mensen aan wie we dat zouden kunnen vragen. En kijk eens achter dat witte tempelachtige gebouw, daar is allemaal jungle. Een jungle, Kris! Zover je kunt kijken!' Papa stond naast mama en maakte voorzichtig haar hand los van Noahs arm. Hij had willen zeggen dat het wel goed zou komen, maar nu Sophie hun situatie zo duidelijk had beschreven, drong tot Kris door dat ze gelijk had. Ze wisten niet waar ze waren. Als de camper in de nacht vijf meter verplaatst zou zijn, was dat al doodeng geweest. Maar naar

een compleet andere plaats? Of misschien wel een ander soort wereld? Dat was toch te bizar voor woorden?

Loes had intussen ook door dat er iets aan de hand was. Ze was via het trappetje van haar bed naar boven geklommen en had haar hoofd door het dakraam gestoken. ‘Jongens, kijk eens naar boven!’ gilde ze. Hoog boven in de lucht werd het bewijs van een andere wereld nu heel duidelijk. Toen er een witte wolk half voor de zon trok en het licht iets minder fel werd, zagen ze het zelfs nog beter. Niet alleen de zon stond in de lucht – daarnaast was ook een gigantische maan te zien. En naast die maan stond nog een kleinere maan. En vlak voor die maan bewoog heel langzaam een kleinere bol.

En nu wist iedereen het zeker: dit is niet onze wereld.

Heel even wist niemand wat ze moesten doen. Toen haalde Sophie diep adem en blies daadkrachtig uit. Nog voordat Kris kon vragen wat ze van plan was, wurmde ze zich tussen de jongens door en stapte uit de camper. Typisch Sophie, dacht Kris. Ze zag als eerste het gevaar, maar ze zette zich ook als eerste over haar angst heen en kwam in actie. Zonder om te kijken riep ze dat de anderen in de camper moesten wachten. Terwijl ze voorzichtig om zich heen keek liep Sophie tot ongeveer halverwege het veld.

Tussen de witte tempel en de camper bleef ze staan en ze draaide zich om. Kris keek naar Sophie en voelde ineens een golf van liefde over zich heen komen. De zon, die inmiddels weer doorbrak tussen de witte wolken, leek in het bijzonder op Sophie te schijnen. De bloemen op haar wapperende zomerjurk leken nog meer in bloei te staan. Haar donkerbruine haren gloeiden een beetje rood op door de zon die erop scheen, en een paar losse plukjes, die uit haar haastig in elkaar geflanste knot ontsnapt waren, dansten in het briesje van deze prachtige wereld.

Ook de jongens keken elkaar verbaasd aan en vormden met hun mond, zonder geluid te maken, het woord ‘wauw’. Zonder dat ze het van elkaar wisten, dachten ze hetzelfde. Het leek alsof mama hier hoorde! Alsof dit de plek was waar ze moest zijn. Ze leek sterker en zachter tegelijk. De kleuren van haar haar, huid en jurk leken perfect afgestemd op de wereld om haar heen. Zo bang en angstig als ze net in de camper was geweest, zo vrij en natuurlijk

leek ze nu te bewegen tussen al die bloemen in het veld. Het leek alsof deze wereld speciaal voor haar gemaakt was. Ze kwam weer teruglopen en plukte onderweg een kleine, net niet witte bloem die ze in de haren achter haar oor stak. ‘Volgens mij is het veilig’, zei ze, terwijl ze zichzelf weer in één grote stap de camper in trok. Peinzend keek ze Kris aan. ‘Ik wil wel graag weten waar we zijn en waarom we hier zijn.’ Haar blik was rustig en opgetogen tegelijk.

Zonder iets te zeggen wisten ze allebei meteen wat ze moesten doen. ‘Oké, jongens’, sprak papa duidelijk. ‘Er is hier nergens een weg te bekennen, dus we kunnen niet met de camper rijden. We gaan lopend de omgeving verkennen. Pak allemaal je rugtas en doe daar alleen spullen in die van pas kunnen komen. Niet te veel onzin, want we weten niet hoe lang we gaan lopen.’

In razend tempo pakte iedereen zijn spullen, behalve Loes. ‘Wat is onzin? Kun je iets duidelijker zijn, pap? We weten toch helemaal niet wat we gaan tegenkomen? Moeten we juist niet zo veel mogelijk meenemen?’ Kris schudde ongemakkelijk lachend zijn hoofd toen hij de vragenwaterval van zijn dochter hoorde. ‘Wat jij denkt dat zinvol is, lieverd.’

Sem pakte heel verantwoordelijk extra sokken, een schoon shirt en twee pakjes voorverpakte chocoladerijstwafels in. Noah koos ervoor om een zaklamp en drie zakken snoep die hij stiekem onder het bed verstopt had mee te nemen. ‘Heb je de zure matten?’ fluisterde hij tegen Noah.

‘Oh, goeie!’ fluisterde Noah terug. Uit weer een ander verstopte plekje in de camper toverde Noah een grote zak zure matten tevoorschijn en propte die net op tijd in zijn rugtas.

Loes pakte alleen een buideltasje die ze altijd schuin over haar borst droeg. Daar stopte ze stiekem de koptelefoon van Noah in, een pakje kauwgum, lucifers en een zakmes. Dat zakmes mocht ze eigenlijk helemaal niet mee op vakantie. Ze had het van oma gekregen als aandenken aan opa, maar ze moest beloven het niet te gebruiken. ‘Dat doen meisjes niet’, had oma gezegd. Loes moest lachen toen ze daar weer aan dacht. Oma was een schat, maar ze wist totaal niet hoe Loes in elkaar zat. Opa misschien wat meer; waarschijnlijk had hij daarom besloten dat Loes het zakmes zou krijgen.

Sophie had haar tas inmiddels ook ingepakt en Kris deed nog een snelle check om te zien of hij alles had. Omdat hij zo chaotisch was, had hij zichzelf aangeleerd om altijd om zich heen te kijken of er niet iets belangrijks lag wat nog mee moest. Hij keek naar de grond. Onder het bed stak een hoekje van zijn notitieboekje uit. Het boekje was niet zwaar, dus het kon prima mee in de tas. Terwijl hij het boekje doorbladerde vroeg hij zich af of hij er wat aan zou hebben.

Ineens stokte zijn adem. Op de plek van het lintje, dat aangaf waar hij voor het laatst geschreven had, zat een klein restje papier. De pagina waar hij afgelopen nacht op geschreven had, was eruit gescheurd. Het gebed, of de klacht of de gedachte – hoe je het ook wilde noemen – was er niet meer. Een schokgolf ging door zijn lijf. ‘Heeft iemand toevallig aan mijn boekje gezeten?’ vroeg hij.

De jongens deden net hun rugtassen op hun rug en schudden van nee. Loes stond al half buiten en antwoorde door te zeggen: ‘Gaan we nou?’

‘Nee, ik ook niet’, zei Sophie. ‘Wat is er dan?’

Snel sloeg Kris het boekje dicht en stopte het in zijn tas. ‘Oh, niks hoor’, zei hij vlug, terwijl hij zijn backpack dichttrok. Maar helemaal gerust was hij niet. Was er iemand in de camper geweest? Wat had dit allemaal te betekenen?

‘Nou, dan kunnen we vertrekken, denk ik’, zei Sophie. De jongens knikten en stapten achter Loes en hun moeder aan de camper uit.

Kris pakte de sleutels uit het keukenlaasje en stapte het volle zonlicht in. De warmte tintelde op zijn huid. ‘Eindelijk echte zon!’ Genietend stond hij een paar seconden naast de camper met zijn ogen dicht, zijn gezicht naar de zon. Toen liep hij naar de deur van de passagierskant om de broodjes te pakken. Hij deed de zak broodjes in zijn rugtas, wierp in één handige beweging de tas achterop zijn rug en trok met de riempjes alles nog een keer goed strak. Hij gooide de deur dicht en draaide hem op slot. Nog een beetje vertwijfeld liep hij naar de rest. ‘Hé jongens, we moeten wel bij elkaar blijven. We moeten elkaar altijd kunnen zien.’ Iedereen knikte.

‘Lief? Vergeet je niet iets?’ zei Sophie zachtjes, terwijl ze half boos, half lachend naar Kris keek.

Die keek verbaasd terug: ‘Ik heb de broodjes al gepakt, hoor.’

‘De zijdeur van de camper’, zuchtte ze terwijl ze naar de camper achter Kris wees. Hoofdschuddend liep Kris naar de deur. Hij lachte om zichzelf. ‘Ik wist dat ik iets zou vergeten.’

Kris zette het krukje dat als opstapje voor de jongens diende in de camper en sloeg de deur dicht. Hij draaide het plastic slotje naar rechts en draaide de sleutel om. Even rammelde hij aan de deur om te zien of die oude camperdeur goed dicht zat.

En toen zag hij het. Zijn sleutels vielen uit zijn krachteloze hand in het gras. Het leek alsof al zijn bloed kolkend naar zijn hoofd stroomde. Op de deur van de camper was een papiertje gespijkerd. Zijn papiertje. De pagina uit zijn notitieboekje. Hij herkende meteen de vorm van de scheur en de lichtblauwe lijntjes die ook op de andere pagina’s van zijn boekje stonden. Alleen was de pagina omgedraaid en stond er met slordige zwarte letters iets op gekrast.

*De Koning is verdwenen, tenzij hij gezocht wordt.
Hij is ver weg of heel dichtbij, afhankelijk van welk pad je kiest.
Het pad kan vol zijn met gevaar of juist heel fijn,
dat heeft alles te maken met wat je keuzes zullen zijn.
Durven jullie het aan?*

Een rilling kroop over Kris zijn rug. Hij had het warm en koud tegelijk.

Hoe Kris op het stoepje van de tempel terecht was gekomen, wist hij nauwelijks meer. Zijn hoofd duizelde nog steeds. Noah, Loes en Sem zaten verderop tussen de bloemen een broodje te eten. Sophie kwam naast Kris zitten. Ze keek naar het deels gekreukte papiertje in Kris’ handen. Door het zweet van zijn klamme vingers was de tekst een beetje vervaagd, maar de opdracht – of eigenlijk de vraag – bleef duidelijk leesbaar.

‘We moeten dit serieus nemen, Kris’, zei Sophie zachtjes, terwijl ze voorzichtig over zijn rug wreef. ‘Als jij zegt dat dit dé pagina uit jouw boekje is, die er vannacht nog in zat, dan betekent dat ...’ Ze maakte haar zin niet af.

‘Iets of iemand is in onze camper geweest vannacht,’ bevestigde Kris. ‘Het is hier niet veilig. Hoe mooi het er ook uitziet.’

Sophie knikte. ‘Ik kan het bijna niet geloven, het is hier zó vredig en mooi. Maar het is wel een heel eng idee dat iemand vannacht in de camper is geweest. Is er verder niets weg, behalve dan dat briefje?’

Kris dacht even na. ‘Niet dat ik weet’, zei hij toen. ‘Maar dat maakt het niet vreemder. Waarom zou iemand de camper binnendringen, alleen om een briefje uit een notitieboekje te scheuren?’

Sophie haalde haar schouders op. ‘Ik denk niet dat we in direct gevaar zijn’, zei ze toen optimistisch. ‘Laten we er het beste van maken. Het is mooi weer en de kinderen hebben het hier naar hun zin.’ Beiden keken ze hoe de kinderen stiekem een handvol snoep uit hun tas haalden en in hun mond propten. Sophie gniffelde. ‘Waarom denken die kinderen toch altijd dat wij niet doorhebben wat ze doen?’

Kris begon ook te lachen. ‘Stelletje boefjes zijn het!’ Hij wreef met zijn vingers door zijn baard. ‘We vertellen ze niet van het briefje en we gaan op zoek naar aanwijzingen om uit deze situatie te komen’, besloot hij zelfverzekerd. Toen schoot hem iets te binnen. ‘Zou er in deze tempel misschien een bibliotheek zijn?’ Het gebouw en alles eromheen leek uitgestorven maar het was ooit gebouwd. Er hadden hier ooit mensen geleefd en hadden toch ergens hun kennis vandaan moeten halen. ‘Als hier een bibliotheek is zal daar vast een boek te vinden zijn dat ons iets vertelt over het ontstaan van deze plek of dat een plattegrond of iets dergelijks bevat.’

Sophie knikte instemmend. Ze wist dat als ze de kinderen op de hoogte zouden stellen van het briefje, die dat zouden zien als een avontuur en meteen daarmee aan de slag wilden gaan. Het leek haar beter om eerst uit te zoeken waar ze eigenlijk beland waren, voordat ze op zoek zouden gaan naar een verdwenen Koning.

Sophie wilde net opstaan om de kinderen op te halen toen ze zag dat Sem, Noah en Loes opgewonden ergens naar wezen.

Sem zag het als eerst. Er kwam iets aangezweefd, vlak over de camper heen, richting de kinderen. Sem stootte Noah aan, die bezig was met de snoepjes in zijn hand op kleur te sorteren. Door de duw viel een groen snoepje op de grond. ‘Hé joh, dat is mijn lievelings’,

mopperde Noah terwijl hij snel het snoepje oppakte en in zijn mond stopte. ‘Dwie zweconden wegel’, smakte hij lachend.

Maar Sem hoorde hem niet eens. ‘Kijk!’ riep hij verbaasd. Nu zagen Noah en Loes het ook. Sierlijk als een vogel zweefde een papieren vliegtuigje naar de kinderen toe. Bijna als een echt vliegtuig landde het papieren knutselwerkje perfect twintig centimeter voor de voet van Sem. Noah griste het voor hem van het gras. ‘Er staat iets op geschreven!’ riep hij enthousiast. Noah wilde net beginnen, maar Sem trok het papiertje uit Noahs handen en begon hardop voor te lezen.

*Zijn jullie dapper genoeg voor dit avontuur?
Vraag dan aan je vader wat de opdracht is.
Groet, E.*

Zonder een woord te wisselen stonden ze alle drie op en renden naar hun ouders toe. ‘PAAPAAAAAAA! MAAMAAAAAAA!’ schreeuwden ze. Volledig buiten adem en een beetje misselijk van alle snoep stonden ze nu ook op het stoepje van de tempel. ‘Wat is de opdracht?’ hijgde Loes terwijl ze met haar handen op haar knieën steunde. ‘Ja papa, wat is de opdracht?’ Sem trok aan de arm van zijn vader. Verschrikt keken Sophie en Kris elkaar aan. Hoe wisten de kinderen van een opdracht?

‘Waar hebben jullie het over?’ vroeg mama.

Noah pakte het briefje uit Sems hand en gaf het aan zijn moeder. Ze las het en Kris las over haar schouder mee.

‘Welke opdracht wordt er bedoeld, papa?’ Noah stond ongeduldig te springen. Hij wilde het nú weten.

Kris keek Sophie aan. Ze kwamen er blijkbaar niet onderuit om het met hun kinderen te delen. Hij grabbelde in zijn zak en gaf het briefje uit zijn notitieboekje aan Sem. ‘Lees zelf maar’, zei hij kort.

Sophie had een bezorgde uitdrukking op haar gezicht. Ze vond het niet fijn dat de onbekende briefschrijver haar kinderen rechtstreeks benaderde. Noah en Loes waren intussen tegen Sem aan gaan staan. Hun ogen vlogen over de woorden op het briefje.

*De Koning is verdwenen, tenzij hij gezocht wordt.
Hij is ver weg of heel dichtbij, afhankelijk van welk pad je kiest.
Het pad kan vol zijn met gevaar of juist heel fijn,
dat heeft alles te maken met wat je keuzes zullen zijn.
Durven jullie het aan?*

‘Ik wel!’ zeiden Sem en Noah tegelijk. Loes zei niks.

‘Ja, maar wij niet!’ sputterden papa en mama tegen in koor. ‘Het klinkt hartstikke gevaarlijk.’ Mama pakte het briefje uit Sems handen en stopte het snel weer in haar zak.

‘Laten we stemmen’, zei Noah.

‘Oké. Wie stemt er tegen?’ Kris stak zijn hand op. Hij voelde dat het een beetje gemeen was om te gaan stemmen, want hij had al besloten dat ze het niet gingen doen, ook al zouden de kinderen voor stemmen. Maar hij hoopte eigenlijk dat Loes niet durfde, en dan hadden de jongens toch het gevoel dat het een eerlijke beslissing was.

‘Ik stem tegen’, zei ook Sophie, terwijl ze haar hand in de lucht deed.

‘En wie stemt er voor?’ vroeg Noah enthousiast, alsof hij hoopte dat papa en mama toch ineens van gedachten zouden veranderen. Hij stak zijn hand zo hoog mogelijk in de lucht. ‘Ja, ik!’ Sem stak ook zijn hand op. Alle vier keken ze nu naar Loes.

Loes dacht na en beet op de binnenkant van haar wang. Ze voelde dat de rest naar haar keek, maar ze durfde niet terug te kijken. Ze vond het altijd heel moeilijk om iets te doen wat papa en mama niet wilden. Maar ze was net zo avontuurlijk als haar broers. Ze was ook helemaal niet bang. Diep vanbinnen wilde Loes maar één ding: op avontuur gaan!

Ze keek op en schraapte haar keel. ‘Ja, ik wil de Koning zoeken.’

Sem en Noah vlogen haar om de nek. ‘Yes, we gaan op avontuur!’

Kris en Sophie keken elkaar verschrikt aan. Dit hadden ze niet verwacht! Kris schraapte zijn keel. Hij wilde net beginnen met uitleggen dat ze niet op avontuur zouden gaan, ook al hadden de kinderen allemaal vóór gestemd. De stemmen van papa en mama wogen zwaarder, wilde hij zeggen. Maar plotseling begon de grond

zachtjes maar duidelijk voelbaar te trillen. Alles om hen heen maakte een zoemend geluid. Snel werd het gezoem zwaarder en zwaarder, totdat het overging in een diepe brom. Het klonk een beetje alsof er een zware motor werd gestart. Ze stonden als aan de grond genageld. Wat was dit?

Toen kwam er een nieuw geluid boven de grote zware deur van de tempel vandaan. Sem ging wat dichterbij papa aan staan, terwijl ze allemaal strak naar de deur keken. Het standbeeld van een engel met vleugels voor zijn gezicht, dat boven de deur hing, maakte een scherp schurend geluid. Langzaam bewogen de stenen vleugels uit elkaar. Het hele gezin keek ademloos toe hoe de vleugels schokkerig en traag uit elkaar schoven. Nu zagen ze langzaam de rest van het lichaam van de stenen engel verschijnen. Stukje bij beetje werd zichtbaar hoe het standbeeld een stenen boek met letters erin gegraveerd vasthield. Sem en Kris stapten allebei naar voren om te kunnen lezen wat er stond.

*Welkom avonturiers
Overwin je angsten
Ontdek de antwoorden
Zoek en je zult vinden*

Een harde pang klonk door de deur heen. Het was als een geluid van een groot roestig slot dat ineens openschoot. Piepend en knarsend schoof de deur uit zichzelf naar binnen open. Kris voelde hoe de trillende hand van Sophie in de zijne schoof. Zonder zijn blik van de poort te halen, voelde hij ook hoe de hand van Sem zachtjes in zijn linkerhand schoof. Noah pakte de hand van Sem en heel even bleven ze roerloos staan kijken. Loes balde haar vuisten en begon te wiebelen van opwinding. 'Nou lieverds, ik denk toch dat het avontuur gaat beginnen', zei Sophie met bevende stem. Kris kneepte in de handen die hem vasthielden. 'Ja, daar lijkt het wel op.'

Hoofdstuk 3

DE EERSTE KEUZE

Toen Sem, Noah, Loes en hun ouders door de grote poort de tempel in liepen, waren ze nog gespannen en een beetje bang. Maar al na een paar seconden viel er een diepe rust over hen heen. De tempel had er van de buitenkant al groot uitgezien, vanbinnen leek het echter alsof het gebouw nog vele malen groter moest zijn. Ze waren binnengekomen in een enorme hal. De ruimte was heel licht doordat de achterkant van de tempel uit bijna alleen maar glas bestond. Er scheen een helder warm licht door de ramen hun kant op. In het midden van de hal stond een enorme fontein die uit drie etages bestond. De bovenste laag was het kleinst; van daaruit stroomde het water in een grotere laag eronder en die stroomde weer door in de onderste laag, die zo groot was als het zwembad dat papa elke zomer opzette in de tuin. Behalve deze zomer, omdat het toch alleen maar regende. Sem, Noah en Loes renden er direct naartoe en ontdekten dat er vissen in de fontein zwommen. De temperatuur hierbinnen was lekker. Niet zo warm als buiten, maar ook niet te koud.

Sophie ging bij de kinderen op het randje van de fontein zitten en keek naar de schoonheid van de vissen. De kleur van de vissen bleef geen moment hetzelfde. Als ze in de schaduw van de fontein zwommen, zag je de echte kleur. Een soort wit, maar dan net iets warmer. Zodra ze door het licht zwommen, reflecteerde de schubben van de vissen in alle kleuren die je maar kon bedenken. De kleuren leken in deze wereld zo anders dan in hun eigen wereld, besefte Sophie ineens. Alles leek feller, dieper en mooier. Alsof in hun eigen wereld de kleuren altijd een soort waas ervoor hadden gehad. ‘En nu dan?’ mompelde ze. Ze zat wel lekker op het randje van de fontein, maar ze was ook benieuwd waar het avontuur hen verder heen zou leiden.

De jongens bewogen zachtjes hun handen door het koele water. Nieuwsgierig waagden sommige visjes een poging om dichterbij de vingers te komen. ‘Zij zullen wel net zo benieuwd zijn naar ons

als wij naar hen', zei Sem. Misschien waren er nooit eerder mensen in deze tempel geweest, bedacht hij.

Boven in de fontein klonk een klein plonsje. Alsof er iets in het bovenste gedeelte van de fontein gevallen was. Omdat de jongens van onderen naar de fontein keken hoorden ze het geluid alleen, maar konden ze niets zien. Plons! Kleine spettertjes vlogen op uit de middelste laag. Sem en Noah stonden op van de rand en keken naar het water. Nu zagen ze dat de stroming een klein houten doosje naar de richel van de laatste etage liet drijven. Het duurde even omdat het leek alsof het water eerst de kracht moest vinden om het doosje het laatste zetje over de rand te geven. Ploemp! Daar viel het doosje in het water en floepte bijna meteen weer omhoog. Nog voor dat de jongens erin konden springen om het doosje eruit te halen, zagen ze hoe een van de kleinste visjes met zijn kop het doosje naar de kant duwde. 'Oh, wat schattig', zei Noah zachtjes terwijl hij voorzichtig een stapje in de richting van de vis deed. Het visje schoot weg op het moment dat hij Noah zag en verdween snel tussen de rest van zijn soort. Sem was zo lief om Noah het doosje te laten pakken. Eigenlijk hadden ze altijd strijd wie als eerste iets mocht doen of pakken. De rust van de nieuwe plek en de kalmte van de tempelfontein zorgden er echter voor dat Sem een stuk relaxter was. Hij wist hoe blij Noah zou zijn als hij het doosje zou mogen pakken, dus hij liet het hem doen.

Noah pakte het doosje uit het water en schudde de druppels eraf. Hij bewoog zijn hand met het doosje erin even op en neer, alsof hij wilde raden wat erin kon zitten. Inmiddels was papa, die de hele tijd al rondlopend in de grote hal naar aanwijzingen had gezocht, achter Noah komen staan. 'Wat heb je daar?'

'Geen idee', reageerde Noah, terwijl hij geconcentreerd het doosje van alle kanten bekeek.

'Er zit een bloem op', zei Sem. Noah hield het doosje vlak bij zijn rechteroor en schudde het heen en weer. 'Er zit volgens mij wat in', zei hij opgewonden. Ineens begon het doosje te trillen. De bloem op het doosje begon te draaien en Noah hoorde allemaal zachte klikjes. Het klonk alsof het draaien van de bloem ervoor zorgde dat er allemaal kleine slotjes aan de binnenkant van het doosje open-sprongen. Toen volgde er een iets hardere klik en sprong het doosje

echt open. Keurig opgerold in het midden van het doosje lag een klein papiertje. Noah hield het doosje voor zijn vader: ‘Een briefje, pap. Lees jij het voor?’ Kris haalde het papiertje eruit en rolde het open. Terwijl hij het voorlas, glimlachte hij.

Je hebt talent voor avontuur, Kris!

Het klopt dat er een bibliotheek in het paleis is.

Groet, E.

‘Kom op, jongens, volgens mij hebben we de eerste aanwijzing!’ zei Kris met een blij klank in zijn stem. Hoewel hij het allemaal maar raar en spannend vond, was Kris dankbaar dat het avontuur allemaal zo rustig en kalm leek te gaan. Sophie, die vanaf de rand van de fontein had toegekeken, stond op en kwam naast Kris staan. ‘Waar gaan we heen?’ vroeg ze.

‘Op zoek naar de bibliotheek natuurlijk’, antwoordde Kris.

Het feit dat ze nu een aanwijzing hadden stelde het gezin een beetje gerust. Maar nu ze hadden gezien hoe groot de hal eigenlijk echt was, beseften ze ook hoe groot de tempel moest zijn. Of eigenlijk ‘het paleis’. Dat stond op het briefje, dat dit een paleis was.

Waar moesten ze beginnen? Zowel aan de linker- als aan de rechterkant van de hal zagen ze een enorme trap. Over beide trappen liep een soort vloerkleed naar boven. Daarop waren allerlei symbolen te zien; mysterieuze tekens die ze nooit eerder gezien hadden. Het was ook niet duidelijk of het letters waren of symbolen. Soms leek het op een letter van het alfabet uit hun eigen wereld, maar dan net anders. Andere symbolen leken meer op plaatjes, maar dan net niet duidelijk genoeg om te zien wat het voorstelde. Om de paar meter was er echter een plaatje wat ze wel herkenden: de bloem. Dezelfde bloem die ze ook op het doosje hadden zien staan. Op de begane grond waren achter de trappen ook deuren. Hele rijen met deuren die helemaal tot aan de ramen van de achterkant van het gebouw reikten. Tien per kant had Sem geteld, dus twintig in totaal.

‘En nu?’ zei Sophie. ‘Hoe weten we nu welke deur naar de bibliotheek leidt?’ Plotseling hoorden ze een geluid dat klonk als ‘whoesj’. Snel daarna nog eens en nog eens. Het duurde even voordat ze doorhadden dat er bij de linkertrap één voor één allemaal fakkels, die

aan de muur bevestigd waren, waren gaan branden. Zomaar uit het niets. ‘Volgens mij wil iemand duidelijk maken dat we die trap moeten nemen’, opperde Sem voorzichtig. Kris en Sophie knikten, en zonder iets te zeggen schuifelde de groep naar de trap.

‘Hierboven!’ riep Loes even later. Zij was voor iedereen uit de trap op gerend.

Terwijl de rest van het gezin enthousiast de trap beklom, dacht Kris aan zijn notitieboek en hoe hij daarin had gevraagd om antwoorden. Het begon steeds meer tot hem door te dringen dat alles wat ze nu meemaakten waarschijnlijk een gevolg was van zijn vragen. En eigenlijk niet alleen zijn vragen, van die van hun allemaal. Een glimlach kwam op zijn gezicht. Misschien was dit toch wel heel gaaf om samen met zijn gezin te ontdekken.

Het paleis gaf het gevoel alsof het al eeuwen bestond. Misschien altijd al wel. En toch was alles nog perfect. De traptreden kraakten niet. Het behang zat nog keurig tegen de muur en het rook er ook heerlijk. Naar pas gemaaid gras, croissantjes en frisse regen tegelijk. Niet naar oude gebouwen.

Bovenaan de trap stond Loes al ongeduldig met haar voet te tikken. Vanaf dit punt konden ze rechtdoor, naar rechts of naar links. Maar zowel de fakkels aan de muur voor hen als de fakkels op de muur die naar links afboog waren aan. Ze konden dus niet afgaan op het licht van de fakkels. Twijfelend stonden ze bovenaan de trap rond te kijken. Helemaal aan het einde van de linker gang klonk heel zachtjes een geluid. Een zachte heldere melodie. Warme klanken stroomden door de dichte houten deur. Zonder te overleggen kwamen ze allemaal in beweging en liepen langzaam richting de deur. Nu ze dichterbij kwamen, zagen ze steeds duidelijker het bordje op de deur. Door het zwakke flakkerende licht van de fakkels was het lastig te lezen van zo’n afstand. Maar op twee meter afstand van de deur kon Kris duidelijk lezen dat er ‘Bibliotheek’ stond.

Ineens stopte de muziek midden in het liedje. ‘Kom maar binnen’, sprak een diepe krakerige stem vriendelijk aan de andere kant van de deur.

Verbaasd keken de gezinsleden elkaar aan. Mama knikte kort.

Ze opende de deur en liep als eerste voorzichtig naar binnen. De anderen volgden in haar kielzog. Sem schoof zijn hand in die van papa. Het was een warme ruimte met een knapperende open haard en een enorme zwarte piano. Een vleugel heette dat, wist Noah. Boven de vleugel hing een prachtige kroonluchter met echte kaarsen erin.

Er was geen normale muur te zien. Alle wanden bestonden uit kasten die van de grond tot aan het plafond reikten. Op meerdere plekken tegen de kasten aan stonden hoge ladders op wielen –daarmee kon je waarschijnlijk de ladders opzij langs de kasten bewegen. Verbaasd keken ze langs alle kasten. Aan het soort kasten was duidelijk te zien dat dit ooit een bibliotheek was geweest, maar nu stond er geen enkel boek. Wat was dit voor bibliotheek? Ze zagen alleen maar rijen en wanden vol lege boekenkasten.

‘Welkom’, sprak de vriendelijke stem nogmaals. Achter de piano zat iemand die ze niet konden zien omdat de deksel van de vleugel open stond. Het pianokrukje maakte een kort schrapend geluid toen de persoon het verschoof en achter de vleugel vandaan stapte.

Uit de schaduw van de piano stapte een grote, brede man met een baard tevoorschijn. Hij droeg een lang donkerbruin gewaad met capuchon. Geruisloos kwam hij dichterbij op zijn blote voeten. ‘Wees welkom, zonen en dochters. Gezegend zijn jullie wiens harten zoeken naar de Koning. Mogen voorspoed en wijsheid jullie ten deel vallen’, sprak hij met diepe stem terwijl zijn hoofd langzaam mee knikte op het ritme van zijn woorden.

Sem en Noah grinnikten, terwijl ze elkaar schouderophalend aankeken. ‘Wat zegt hij? Ik versta helemaal niks van wat hij zegt’, fluisterde Noah in Sems oor.

‘Ja, jij ook hallo’, zei Kris, een beetje in de war. Sophie stootte met haar elleboog in Kris zijn zij. Waarom wist ze niet precies, maar ze had het gevoel dat de manier waarop Kris had geantwoord niet zo netjes was.

‘De naam die mij gegeven is, is Biblio, en ik ben de bewaarder der kennis en geheimen’, ging de man verder. ‘Aan mij de taak om jullie te helpen op deze reis die voor ons ligt.’

Verbaasd keek iedereen hem aan. Wat was dit voor mysterieuze man? Sophie bekeek de man van top tot teen. Er was iets vreemds

aan hem. Hij leek maar een paar jaar ouder dan Kris en Sophie, maar tegelijk leek hij ook honderden, misschien wel duizenden jaren oud. Het was lastig uit te leggen maar iets in de ogen van de man liet zien dat hij bijzonder wijs was.

Het bleef een poosje stil in de zaal. Het enige geluid kwam uit de open haard waar een blok hout uit elkaar viel en een poosje bleef knetteren. 'Ik begrijp dat jullie vragen hebben. Onderweg zal ik jullie alles uit kunnen leggen', begon Biblio weer.

'Uhhm, gaat u met ons mee dan?' sprak Sophie voorzichtig.

'Ja, we kennen u helemaal niet', reageerde Loes fel. 'Wie bent u?'

Biblio glimlachte. 'Ik ben in dienst van de Koning die jullie zoeken, en daarmee ben ik ook in dienst van jullie, mooie zonen en dochters.' Kort keken Kris en Sophie elkaar aan en trokken allebei hun wenkbrauwen op. Biblio ging verder. 'De reis zal anders verlopen als ik met jullie meereis. De Koning is echter een goede Koning en jullie zijn vrij om zonder mij verder te gaan. Als jullie zonder mij verder willen, blijf ik hier en moeten jullie door de voordeur van het Paleis je weg vervolgen. Als je mij en de Koning durft te vertrouwen, vertrekken we samen via een andere weg.'

Lieve lezers en luisteraars. Aan jullie nu de keuze. Gaan jullie op pad met Biblio, of vertrouw je het niet en probeer je het liever zelf?

Biblio gaat mee. Lees verder in hoofdstuk 5.

Biblio blijft achter. Lees verder in hoofdstuk 6.

Hoofdstuk 4

TERUG NAAR HET PALEIS

Tegen alle verwachtingen in leek het goed te gaan met Kris. Bij elke stap die hij zette, voelde hij de pijn minder worden. Ondanks dat hij het lastig vond om terug te moeten gaan naar het paleis en de mysterieuze man in de bibliotheek werd hij rustig bij het idee dat die man misschien kon helpen. Het was logisch dat ze niet met hem mee op pad waren gegaan: ze kenden hem niet. Hij kon wel zeggen dat hij door de Koning gestuurd was, maar dat kon iedereen zeggen. De man zag er niet per se betrouwbaar uit. Maar dat was voordat ze het zelf hadden geprobeerd. Het oerwoud leek eindeloos, en blijkbaar spookte het er ook nog eens. Kris wist zeker dat hij niks had gezien maar alleen die stem had gehoord. Gek genoeg klonk die stem bekend, maar Kris kon hem niet thuisbrengen.

De kinderen lachten en hadden tijdens de terugtocht een spelletje bedacht. Eén voor één gooiden ze een stok zo ver mogelijk naar voren. Dan moesten de anderen proberen naar de stok toe te rennen terwijl ze hun adem inhielden. Kris deed niet mee, zo veel kracht had hij nog niet. Maar na lang zeuren hadden ze mama zover gekregen om wel mee te doen. Sem kon maar moeilijk omgaan met het idee dat zijn moeder verder kon gooien dan hij, maar hij was al lang blij dat ze iets te doen hadden. De terugweg was een stuk makkelijker en gezelliger dan de heenweg. Af en toe rende Noah, die duidelijk de meeste energie had van iedereen, vanaf de stok helemaal terug naar papa. Dan vroeg hij hoe het ging en gaf papa even een knuffel. Eigenlijk was het best wel gek. Alle kleine problemen die ze net nog hadden, leken helemaal verdwenen nadat papa uit de boom was gevallen. Iedereen was opgelucht dat het goed afgelopen was, terwijl het zo anders had kunnen zijn.

Noah kwam voor de zoveelste keer terugrennen om Kris in de armen te vliegen. Noah en Kris konden normaal nogal eens botsen. Noah was nou eenmaal een jongen die graag zelf bepaalde wat hij deed en Kris was vaak eigenwijs. Hij wilde graag dat dingen op zijn manier gebeurden.

Gek genoeg had het voor Kris altijd gevoeld alsof Noah hem niet respecteerte of niet van hem hield. Noah had vaak gedacht dat hij dingen niet mocht omdat papa gewoon een saaie ouwe vent was, een man die niet van avontuur hield. Nu had hij gezien dat Kris, zijn papa, zijn leven had gewaagd om een uitweg te zoeken voor hem en de rest van het gezin. Ze waren allebei zo trots op elkaar, ook al hadden ze er even niet de juiste woorden voor.

Elke keer als Noah weer kwam polsen bij Kris vulden hun harten zich met blijdschap. 'Noah, ik hou van je, weet je dat?'

Noah voelde hoe Kris zijn grote hand in zijn zweterige nekje legde.

'Ik zeg het niet vaak genoeg, ben ik bang. Maar ik hou echt heel veel van jou.'

Noah voelde hoe zijn ogen begonnen te prikken. Hij voelde hoe zijn vaders hand zich verplaatste naar zijn schouder en hem tegenhield om verder te lopen.

Kris kwam voor hem staan en zakte door zijn knieën. Hij keek Noah nu recht in zijn ogen. 'En ik hou niet alleen van je, ik ben ook heel trots op jou. Gewoon op wie je bent.'

Noah voelde hoe de tranen achter zijn ogen brandden. Sem was niet de enige geweest die de gesprekken 's avonds laat had gehoord. Noah was vaak genoeg naar de trap geslopen als hij niet kon slapen. Hij had ook een keer gehoord hoe zijn ouders hem vergeleken met Loes. Deze woorden waren het laatste dat hij had verwacht van zijn vader. Hij begroef zijn hoofd diep in papa's nek en klemde zijn armen stevig om hem heen. Kris voelde hoe zijn nek nat werd van Noahs tranen. Er kwam een brok in zijn keel. Kris kreunde hard toen hij Noah optilde. Zijn schouders en nek waren nog steeds beurs. Maar met elke stap die hij zette met zijn kleine jongetje tegen zich aan leek de pijn te verminderen.

Nou ja, klein jongetje ... Kris zag dat Noah inmiddels niet meer het kleine jongetje was van vroeger. En aan zijn eetgewoontes te zien leek het wel alsof zijn lichaam al aan het puberen was. Maar Kris wist zeker dat Noah, hoe groot hij ook zou worden, altijd zijn kleine jongetje zou zijn. In zichzelf lachend besloot hij dat maar niet tegen Noah te zeggen.

De rest gooide de stok nog drie keer en toen waren ze alweer bij de ingang van het paleis. Alsof er niks gebeurd was, droogde Noah snel zijn tranen en liep op zijn allerdapperst voor de rest uit het paleis in. Vlak voordat hij de trap richting de bibliotheek op stoof keek hij achterom naar papa. Noah lachte, papa ook.

‘Wat was dat? Tussen jou en Noah?’ vroeg Sophie buiten adem van het spel.

‘Dat?’ Kris glimlachte. ‘Dat is iets tussen mij en Noah. Maar dat leg ik je nog weleens uit.’

Toen ze een paar tellen later voor de deur van de bibliotheek stonden, durfde heel even niemand aan te kloppen. Het voelde toch wel een beetje gek om weer hier te zijn en met hangende pootjes terug te komen. Maar zelf zouden ze het niet veel langer uithouden daar in die jungle.

‘Zullen we maar?’ zei Sophie een beetje beschaamd. Ze tilde haar hand op om op de deur te kloppen toen een stem aan de andere kant van de deur al zei: ‘Kom verder.’

Lieve lezers en luisteraars. Jullie hebben een pad gekozen dat weer terugleidt naar een eerder punt. Een kleine omweg. Maar soms zijn de kleine omwegen in het leven de belangrijkste paden voor de toekomst.

Lees verder in hoofdstuk 5.

Hoofdstuk 5

BIBLIO ALS GIDS

We gaan met u mee', zei Kris. Ergens zat nog een lichte twijfel in zijn stem. Hij schraapte zijn keel om de kriebel weg te krijgen.

'Dankbaar is mijn hart', sprak Biblio. 'Laat ons verheugd voorwaarts gaan en onze queeste verder vervolgen!' Hij draaide zich naar de houtkachel toe.

Met een ruk keek Loes op. 'Queeste? Zo heten wij van achteren! Nou ja, bijna dan. Wat betekent dat eigenlijk?'

Papa draaide zich om naar Loes en de jongens. 'Hij zei dat hij blij is dat we deze keuze hebben gemaakt en hoopt dat we nu blij verder gaan met ons avontuur. Queeste is een oud en duur woord voor avontuur of bijzondere zoektocht.' Papa knipoogde.

'Oh, dat zei hij dus', zei Sem opgelucht. 'Die oude mensen ook altijd met hun moeilijke taal, ik snap er niks van', fluisterde hij in het oor van zijn zus.

Die haalde haar schouders op. Zo ingewikkeld was het toch niet?

In grote geruisloze stappen liep de mysterieuze Biblio naar de open haard toe. Hij hief zijn handen hoog boven zijn hoofd, waardoor de wijde mouwen van zijn mantel naar beneden zakten. Nu zagen ze dat beide armen volledig bedekt waren met tekeningen. Er was geen plekje huid meer leeg. Ook zijn handen en vingers waren vol met tekeningen die in de huid zaten. Het waren niet alleen plaatjes maar ook teksten, getallen en symbolen. Toen plaatste hij zijn grote handen om de twee gouden kandelaren die boven de haard hingen. Met een klein tikje draaide hij de kandelaren een stukje naar rechts. Een korte, maar hevige schok deed de kamer beven. Daarna volgde een hoge pieptoon en toen een knarsend geluid van tandwieltes die begonnen te draaien. De kamer bewoog! Iedereen behalve Biblio probeerde iets vast te pakken om zichzelf in evenwicht te houden. De hele kamer trilde en ineens zakte de ruimte naar beneden.

‘Het is een lift!’ schreeuwde Noah. ‘We zitten in een lift!’ Kris hield zijn armen stevig om Loes heen, die door de schok bijna omver viel.

Langzaam draaide Biblio zich om en kwam tevreden naar de familie toe lopen. ‘Versterkt uw harten, zonen en dochters, onze volgende bestemming is reeds nabij.’

Met een dreun kwam de kamer tot stilstand. Het gezin stapte in twee groepjes uit elkaar terwijl Biblio tussen hen door liep naar de deur waar ze een poosje geleden vandaan kwamen. Hij draaide de klink van de deur om en zwiepte met een bulderende lach de deur open. ‘Hoogste geliefde Koning! We komen eraan!’ schreeuwde hij de duistere gang in. Achter de deur waren nu niet langer de trap en de gang die er daarvoor wel waren. Nu was er alleen een donkere tunnel waar geen spikkeltje licht te zien was. Alleen de eerste paar meter waren zichtbaar door het vuur van de haard, dat een klein beetje licht in de tunnel scheen.

Zonder enige twijfel pakte Noah zijn tas van zijn rug en grabbelde erin. ‘Hebbes.’ Noah trok de zaklamp uit zijn tas en hield het hoog in de lucht. Blijkbaar lagen alle snoepjes inmiddels los in de tas, want aan de kop van de zaklamp plakte twee groene winegums. Toen Noah de zaklamp aan wilde doen, zag hij ze ook. ‘Hé, mijn lievelings!’ zei hij terwijl hij in één supersnelle beweging de snoepjes in zijn mond propte en bijna tegelijkertijd de zaklamp aandeed.

Mama lachte: ‘Zorg dat je niet misselijk wordt, lieverd.’ Eigenlijk had ze het ook een beetje tegen zichzelf. Ze at dan misschien niet te veel snoep, maar ze voelde een raar misselijk gevoel in haar buik. Misschien kwam het omdat de kamer bewogen had als een lift. Dan kreeg ze ook altijd zo’n gek buikgevoel. Of het was spanning omdat ze nu naar een tunnel staarde die zo donker was dat die oneindig leek.

Biblio draaide zich om naar Noah die vlak achter hem was komen staan, met zijn zaklamp stevig in zijn hand. ‘Geliefde zoon, bent u niet bevreesd?’ sprak Biblio hem toe.

‘Watte?’ flapte Noah eruit.

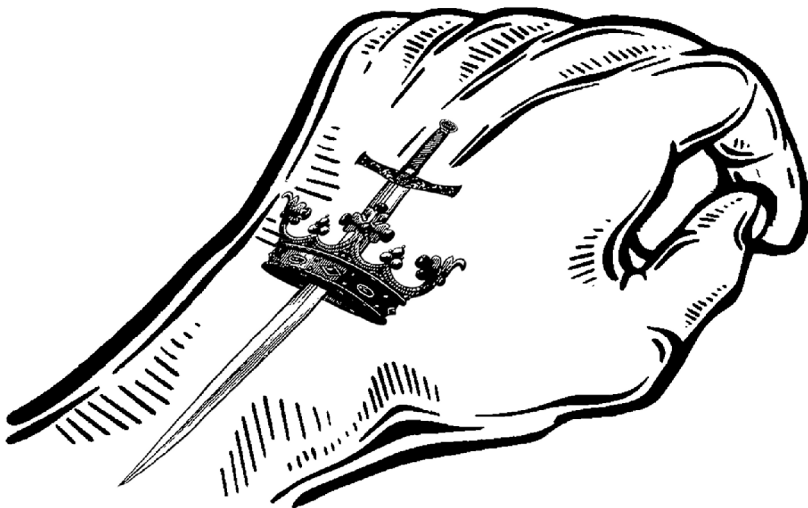
‘Of je niet bang bent,’ zei Loes, ‘tenminste, ik denk dat hij dat bedoelt.’

Noah staarde de duisternis in en beet op zijn lip. ‘Een beetje, denk ik, maar ik ben vooral nieuwsgierig.’

Biblio grijsde en legde zijn gigantische hand op het hoofd van Noah. 'U hebt het hart van de vuurbloem, dappere zoon', sprak Biblio vol verwondering. 'Dat hart zal nog van pas komen tijdens deze queeste.' Biblio pakte zijn capuchon met twee handen vast en trok hem voorzichtig van zijn hoofd. Nu zagen ze dat de man kaal was en dat ook zijn hoofd volledig versierd was met teksten en plaatjes. 'Ik vrees dat uw lichtstraal niet genoeg zal zijn', mompelde de man. 'Ik zal het licht op uw pad zijn, geliefde zonen en dochters.' Hij strekte zijn armen wijd, deed zijn ogen dicht en riep: 'Hoogste Koning! Schenk ons het licht van de wijsheid om het pad te zien dat wij moeten gaan.' Het werd muisstil.

In de verte klonk een geluid dat uit de tunnel kwam. Het klonk als een soort windvlaag die snel hun kant op blies. Maar het was geen koude wind, zoals je zou verwachten in een tunnel onder de grond. Het was een warme zachte bries, bijna als een adem. De ademvlaag werd sterker en sterker en ineens zagen ze het wonder. Biblio opende zijn ogen. Dit keer waren het felle gouden ogen die licht leken te geven. De huid van Biblio spande zich begon langzaam te gloeien, steeds feller en feller. Stomverbaasd keek de groep naar de lichtgevende man. Overal waar huid te zien was, straalde nu een warm stralend licht.

'Volg mij!' sprak hij, en dat deden ze. Zo gingen ze op pad, de duisternis van de tunnel in.

‘Hier leggen we ons te ruste’, sprak Biblio een flinke poos later.

‘Eindelijk pauze’, zuchtten Kris en Sophie tegelijk. Ze wisten niet hoelang ze al hadden gelopen maar waarschijnlijk al wel een uur. De wandeling was in het begin nog eng geweest. Ook al was er een lichtgevende man bij hun groepje, nog steeds konden ze om de lichtkring heen niet meer zien dan uitgehakte rotsen en duisternis. Maar na een tijdje was het alsof elke stap hetzelfde was en werd het gewoon saai. Rots na rots, schaduw na schaduw en stilte na stilte. Ze hadden allemaal gevoeld hoe koud het was in de grot nadat de warme ademvlaag verdwenen was. Maar doordat Biblio met flinke passen had gelopen waren ze na tien minuten al behoorlijk warm en bezweet geweest.

Iedereen legde zijn tas op de grond en begon zich uit te strekken.

‘Verspreid’, sprak Biblio met krachtige stem terwijl hij tegelijkertijd hard zijn handen in elkaar klapte. Het licht uit zijn huid versterkte zich en zijn bruine mantel werd langzaamaan fel wit. Het licht dat uit Biblio stroomde verlichtte de hele ruimte nu, met wel tien keer zo veel licht als eerst. Nu zag iedereen pas voor het eerst dat ze niet meer in een krappe kleine gang stonden. Een enorme hal werd verlicht. De kinderen keken om zich heen en zagen aan beide kanten van de ruimte een trap naar boven gaan. Verderop, in het midden van de zaal, stond een zwarte fontein. Alles hier was zwart en donker. Als Biblio hier niet was geweest, zou het licht van Noahs zaklantaarn opgeslokt worden door de donkerte.

‘Dit is ... is dit ...?’ stotterde Kris.

‘Ja’, zei Sophie zacht, terwijl ze voelde hoe Loes haar hand in de hare schoof. ‘Dit is precies net zo’n hal als in het paleis, maar dan zwart en zonder ramen.’

‘Daarom komt het me zo bekend voor’, zei Kris. ‘Alsof we hier al een keer zijn geweest. Het lijkt anders, maar het voelt alsof ik deze plek ken.’

Biblio draaide zich met een langzame beweging naar Kris toe. Zijn ogen stopten met licht geven en terwijl zijn huid steeds zachter begon te stralen, sprongen er net als in het paleis boven de grond één voor één fakkels aan. ‘Ga zitten’, zei Biblio terwijl hij liefdevol naar Kris keek.

De ogen van Biblio waren weer normaal geworden, maar zijn blik was wel anders. Het leek alsof hij pijn had. Maar dan niet pijn zoals je voelt als je heel hard je kleine teen tegen een stoel stoot. Het leek meer op de pijn die je vanbinnen kunt voelen als je ziet dat iemand anders verdrietig is. De pijn als je wilt troosten, maar niet zo goed weet wat je moet doen of zeggen.

‘Je herkent deze plek omdat je hier al een keer bent geweest.’

Verbaasd keek Kris Biblio aan.

‘Jullie zijn hier allemaal al een keer geweest; sommigen van jullie vaker dan anderen.’

Verward keek iedereen om zich heen en toen weer naar elkaar. Ze hadden inderdaad allemaal het gevoel dat deze plek bekend was, maar iedereen wist zeker dat ze hier voor het eerst waren. ‘

‘Deze plek is niet echt; deze hele wereld is niet echt. Tenminste, niet “echt” zoals jullie gewend zijn’, zei Biblio op zachte toon. ‘De Koning heeft deze hele wereld gemaakt omdat jullie vragen hadden. Vragen waar hij in jullie wereld ook al antwoorden op gaf, maar door pijn, verdriet en twijfel konden jullie die niet meer goed herkennen. Door de goedheid van de Koning kunnen jullie nu naar de wereld kijken zoals Hij naar jullie kijkt. Tenminste, voor een deel. Het is op zo’n manier gemaakt dat jullie het kunnen begrijpen.’ De oude man trok zijn mantel dicht om zich heen. ‘Deze ruimte is eigenlijk in jullie hart, om precies te zijn het stukje waar al het verdriet en pijn verstopt zit.’

Kris slikte. ‘Dus ik herken niet de ruimte, maar het gevoel?’ zei hij.

Biblio knikte.

Sophie keek naar haar kinderen en zag dat die het ook voelden, net als zijzelf. Deze donkere ruimte voelde als alle keren dat ze verdriet hadden gehad. Toen opa overleed, toen Sophie als klein meisje gepest werd, toen Noah naar het ziekenhuis moest omdat hij bijna niet meer kon ademen, toen Sem van school moest wisselen omdat ze gingen verhuizen en toen Loes te horen kreeg dat ze voor altijd voorzichtig moest zijn met sporten omdat ze iets aan haar hart had.

‘Iedereen krijgt te maken met verdriet’, ging Biblio op zachte toon verder. ‘Alleen is het probleem dat de meeste zonen en dochters altijd in hun eentje naar deze plek gaan.’ Hij zuchtte diep. ‘Toen

de Koning jullie eigen echte wereld maakte, was alles perfect. Het was nooit de bedoeling dat jullie verdriet zouden voelen. Ik zal een andere keer misschien vertellen waarom het toch anders ging, maar nu moet ik eerst andere zaken uitleggen.'

Even was Biblio stil. Toen nam hij opnieuw het woord. 'Deze plek van verdriet mag er zijn. De Koning weet hoe belangrijk het is voor de mens om af en toe het verdriet op te zoeken. Maar de Koning heeft ook altijd gewild dat zijn licht in die donkere ruimte zou schijnen. Het allerliefst wil hij zelf ook bij jullie in die ruimte zijn. Maar dat kan alleen als je de Koning toelaat om de trooster te sturen. En wat bijna net zo belangrijk is: jullie hoeven niet steeds in je eentje met verdriet om te gaan. De Koning heeft gezinnen zo bedacht dat ze altijd samen door het donker kunnen gaan. Want duisternis zal op jullie aarde altijd nog aanwezig zijn, maar het is gemakkelijker voor zonen en dochters als ze naast elkaar door het donker kunnen wandelen.'

Sem dacht terug aan de keer dat hij samen met Noah, Loes en papa had gehuild op de slaapkamer. Dat was inderdaad makkelijker geweest. Hij voelde weer hoe fijn het was om niet alleen te huilen, maar samen met zijn broer en zus en papa. Hij had zich begrepen gevoeld.

Sophie pakte Kris stevig vast terwijl ze haar hoofd tegen zijn borst legde. Loes, die tussen hen in geklemd zat, mompelde iets om aan te geven dat ze bijna geen adem kreeg. Maar ze moest er wel bij lachen. Als een plakje kaas tussen twee boterhammen geknuffeld worden vond ze altijd het leukst. Met tranen in hun ogen keken Kris en Sophie elkaar aan. 'We gaan er vanaf nu samen doorheen', beloofde Kris. Biblio keek met een tevreden blik naar de knuffelende Kris en Sophie.

'Hoe kan het dat ik je nu wel kon verstaan?' vroeg Noah aan Biblio. De grote man lachte met een brede lach. 'Zonder dat jullie het doorhadden, zijn jullie mij gaan vertrouwen. Hoe beter je mij leert kennen, hoe meer je mij vertrouwt, hoe makkelijker je mij kan verstaan.' Biblio staarde voor zich uit en leek aan iets terug te denken. Daarna maakte hij zijn verhaal af. 'Sommige zoekers ontmoeten mij op hun pad en vinden mij maar een aparte man met oude verhalen waar ze niks aan hebben. Doordat ze niet willen luisteren

naar mijn wijsheden blijven mijn woorden slechts raadsels. Maar zij die mij accepteren als gids en mij een lamp laten zijn die het licht mag schijnen op hun pad, zij zullen mij beter kunnen verstaan.'

Loes rilde. Inmiddels stonden ze al een poosje stil en begon ze de kou weer te ervaren. 'Moeten we hier lang blijven? Het is hier zo koud en droevig.'

Biblio rekte zich uit. Hij keek om zich heen. 'Ik weet dat dit niet de leukste plek is om te zijn, maar soms moeten zonen en dochters eerst naar de donkerste plekken om daarna meer te kunnen vertrouwen op het licht.'

Sophie keek naar de vreemde, oude man met het getatoeëerde lichaam. 'Wie ben jij eigenlijk echt?' vroeg ze, terwijl ze diep vanbinnen het antwoord al wel wist.

'Wát ben ik eigenlijk echt, is de vraag', zei Biblio. 'De Koning weet hoe lastig het voor je was om antwoorden te krijgen die je maar oud en stoffig vond, Sophie. De reden dat ik er zo uitzie is dat ik zo bedoeld was. Als een vriend die je wijsheid kan geven en troost. Ik zou moeten leven in alle levens van zonen en dochters. Een gids die met je meegaat op avontuur.'

'Ik begrijp het', zei Sophie. 'De Bijbel in onze wereld is niet alleen een boek maar ook een manier waarop de Koning tegen ons praat, een soort gids. Is dat wat je bent?' Biblio lachte vriendelijk maar gaf geen antwoord.

Loes fronsde haar wenkbrauwen. 'En dan is de Koning in deze wereld hetzelfde als God in onze wereld. Toch?'

Biblio gaf wederom geen antwoord.

'Waarom moeten we de Koning dan zoeken? Wij geloven al in God in onze wereld', zei Sem slim. Biblio draaide zich om en deed ondertussen zijn capuchon weer op. 'In iemand geloven is niet hetzelfde als iemand goed kennen.'

Iedereen was stil en dacht over dat antwoord na. Voordat iemand kon reageren, zei Biblio: 'We moeten verder. De reis zal nog lang duren.'

Nadat de tassen weer waren omgehangen, stond iedereen klaar voor vertrek. 'We gaan deze plek van donkerte en verdriet proberen te verlaten', sprak Biblio kalm.

‘Waar moeten we heen dan?’ vroeg Sem.

‘Die keuze is aan jullie’, sprak Biblio. Hij stroopte zijn mouwen op. Met zijn rechterhand wreef hij over zijn linkerarm op en neer. De tekeningen en teksten begonnen te bewegen op zijn huid. Het leek alsof hij een tekening uit zijn huid pakte en in zijn vuist vasthield. Daarna deed hij hetzelfde met zijn linkerhand over de rechterarm. Weer sloot hij zijn ogen, mompelde iets in zichzelf en gooide toen zijn armen wijd, terwijl hij zijn handen opende en vingers spreidde. In de lucht vlak boven zijn handen dansten nu twee verschillende tekeningen. Het leek een beetje op een hologram zoals de kinderen weleens in tekenfilms hadden gezien. De twee tekeningen bewogen. Stomverbaasd keken de gezinsleden naar de bewegende zwarte inkttekeningen die in de lucht zweefden. De tekeningen uit Biblio’s huid waren tot leven gekomen.

Noah ging op zijn tenen staan om beter te kunnen kijken wat de tekeningen precies voorstelden. Een van de bewegende plaatjes was een soort reuzenrad met lachende mensen die eromheen liepen en spulletjes kochten. Het andere plaatje was een rennend paard, dat af en toe heel hoog sprong en dan ineens vleugels leek te hebben, om daarna weer te landen en verder te rennen. De plaatjes waren helemaal in het zwart, alsof het pentekeningen waren, maar toch waren ze goed te zien. Het leek wel alsof er een glinsterende gloed om de lijnen heen lag.

Plotseling steigerde het paard in de hand van Biblio en het reuzenrad begon te draaien en zelfs een ouderwets draaiorgelgeluid te maken. Het paardenplaatje zweefde naar de linkerkant van de ruimte en bewoog toen de trap op. Omdat het paard rende, leek het net of er een klein paard met vleugels de trap op rende en bovenaan in de duisternis verdween. Het reuzenrad deed iets soortgelijks. Dat plaatje bewoog naar de rechtertrap en zweefde daar naar boven. Omdat het reuzenrad draaide leek het alsof het naar boven rolde.

‘WAUW!’ riepen de kinderen. ‘Zagen jullie dat?’

Kris en Sophie hadden verbaasd naar het hele gebeuren gekeken. Wat was dit? Wat betekende dit? Welk pad moesten ze nu kiezen? Allemaal dachten ze na over de keuzes. Hun ogen gingen van de ene trap naar de andere. ‘En? Wat zal jullie keuze zijn, zonen en

dochter?' Biblio's stem was zacht, maar heel duidelijk, waardoor het voelde alsof dit een heel belangrijke keuze was.

Lieve lezer en luisteraars. Aan jullie nu de keuze. Kiezen jullie een weg uit het verdriet door het gevleugelde paard te volgen? Of nemen jullie de andere trap? Richting het reuzenrad en de lachende mensen?

*Linkertrap van het gevleugelde paard, lees verder in hoofdstuk 7.
Rechtertrap van het reuzenrad, lees verder in hoofdstuk 10.*

Hoofdstuk 6

WAT DOEN WE HIER IN VREDESNAAM?

Kris had in zijn tijd als papa al veel stopwoordjes en favoriete zinnnetjes ontwikkeld. Meestal waren dat erg bijdehante opmerkingen die vaak gebruikt werden als reactie op het gedrag van de kinderen. Vaak om duidelijk te maken dat er iets niet goed was aan een actie van de kinderen. Opmerkingen als: ‘Je bent toch niet in de kerk geboren?’ als iemand de deur open liet staan. Of: ‘Poeh poeh, jij hebt een zwaar leven’ als de kinderen hun bord met een zucht in de vaatwasser zetten. Meestal wisten de kinderen dan dat papa in een goede bui was, want hij lachte altijd bij die zinnnetjes. Papa was meestal vrij relaxed om dit soort kleine dingen. Maar er was één zin die anders was. Als Kris binnenkwam en zei: ‘Wat is hier in vredesnaam aan de hand?’, dan wisten de kinderen dat het lachje van papa niet makkelijk zou komen. En die zin was al heel vaak gevallen tijdens deze reis.

Vanaf het moment dat ze het paleis en de mysterieuze man in de bibliotheek achter zich hadden gelaten, had papa het misschien al wel vier keer gezegd. Het klamme zweet liep iedereen over de rug. Zonder enige aanwijzing had het gezin ervoor gekozen om links om het paleis heen te lopen. Ondanks dat het een prachtig mooie omgeving was, had niemand er zin in om de planten te bekijken. In de verte hoorde ze geluiden, maar zin om te raden wat voor geluiden dat waren hadden ze niet. Mama en papa waren af en toe naar elkaar aan het snauwen. Ze liepen een paar passen achter de kinderen en die konden niet horen waar het precies over ging. Maar dat papa en mama het niet heel gezellig hadden, was wel duidelijk. Ook de kinderen waren een beetje vervelend naar elkaar. Loes wilde steeds vooraan lopen, maar in plaats van dat ze dan ook sneller liep, vertraagde ze steeds. Sem had al een paar keer op haar hak gestaan. Loes werd dan boos dat hij niet uitkeek. Sem werd boos dat ze niet doorliep. En Noah? Daar waren ze helemaal

klaar mee. Die had de hele tijd snoep zitten eten en was nu aan het oefenen met het boeren van het alfabet.

Daar had Loes echt een hekel aan. 'Bah, doe nou eens normaal, viezerik, ik ruik de hele tijd een combinatie van snoep en jouw darmlucht.' Ze trok een vies gezicht naar Noah.

Op zijn beurt maakte hij een kleine buiging alsof hij net een fantastisch optreden had gegeven en zei: 'Dank u, knap he?' Dat maakte Loes nog woester.

Sem keek toe. Die twee hadden als het allemaal niet zo lekker liep vaak ruzie. Sem bedacht dat Loes ondanks dat ze een stuk kleiner was ouder leek dan Noah. Loes was heel verantwoordelijk en netjes, terwijl Noah zijn best maar niet leek te doen en overal een grapje van maakte. Sem had papa en mama weleens horen praten over Noah. Die had al in groep zeven kunnen zitten, maar was blijven zitten in groep zes. Hij deed helemaal niks op school, dus haalde veel onvoldoendes. Loes hoorde in groep vijf te zitten, maar ze leerde zo makkelijk dat ze een klas over mocht slaan. Nu zaten ze in hetzelfde leerjaar. Gelukkig was het een grote school, dus waren er meerdere groepen zes en zaten ze gelukkig niet bij elkaar in de klas. Sem had weleens gehoord dat papa en mama zich afvroegen waarom Noah niet meer op Loes leek. Die deed tenminste wel haar best ...

Sem schudde zijn hoofd En was alweer in gedachten verzonken. Dat deed hij altijd als hij zich zorgen maakte. Hij kon zich beter bezighouden met zijn eigen problemen – hij had tenslotte genoeg aan zijn hoofd. Niet alleen deze gekke wereld waar hij nog niks van snapte; thuis had hij ook al genoeg zorgen. Hij had maar één wens: zo snel mogelijk naar de brugklas. Maar hij zat natuurlijk pas na deze vakantie in groep acht. Hij zag er nu al tegenop. Vooral nu zijn beste vrienden na de vakantie allemaal naar de middelbare gingen. Omdat hij in groep twee de jongste van de klas en nog heel verlegen was, leek het zijn juf en zijn ouders verstandig om hem nog een jaar te laten kleuteren. Dit was nooit een probleem geweest maar nu zat hij in groep acht en voelde hij zich te oud, te groot en te stoer voor alles.

Sem gromde en stapte per ongeluk weer op de hak van Loes. 'Aaargh, hou nou eens op, sukkel!'

‘Ho eens even, wat is hier nou weer in vredesnaam aan de hand?’ riep Kris van een afstandje. Sophie rolde met haar ogen en schudde haar hoofd. Ze probeerde haar ergernis nog wel te verbergen, maar dat lukte niet meer.

‘Kunnen we even pauze nemen? Ik ben misselijk’, zeurde Noah.

‘Vind je het gek?’ snauwde Loes terug. Noah ging zitten en liet een zure-matjes-boer uit het diepste van zijn binnenste opkomen. Niemand lachte. Sem plofte naast Noah op de grond neer en de rest ging om hen heen zitten.

‘Wat doen we hier in vredesnaam?’ mompelde Kris weer.

‘Ja, nu weten we het wel, lieverd.’ Sophie pakte een flesje water uit haar tas en zorgde dat alle kinderen wat te drinken hadden. Kris had zijn eigen flesje bij zich.

‘Ik denk dat we op zoek moeten naar een aanwijzing, jongens.’ Niemand reageerde en Sophie probeerde het nogmaals. ‘Ik snap dat iedereen moe is en waarschijnlijk hartstikke klaar ermee, maar er moet een manier zijn om uit deze jungle te komen.’ Nu knikte iedereen instemmend.

‘Waar wil je beginnen dan?’ mompelde Sem binnensmonds. Sophie keek om zich heen. Kris probeerde voor de zoveelste keer zijn telefoon aan te krijgen, maar kreeg het weer niet voor elkaar. Een zacht briesje stak op en een frisse wind koelde het zweet bij iedereen af. Heel even genoot Kris van de wind die door het oerwoud blies. Een heerlijk ritselend geluid van de bladeren deed hem even aan hun mooie tuintje thuis denken. ‘Oh wacht, bladeren, bomen, klimmen!’ riep Kris enthousiast. Sem en Loes keken elkaar aan en trokken tegelijk hun wenkbrauwen op. Noah lachte in zichzelf om dezelfde gedachte. ‘Volgens mij begint papa een beetje gek te worden.’

‘Nee jongens, luister nou. Als ik nou in een hoge boom klim, dan kan ik van bovenaf misschien iets zien. Misschien een ander gebouw of een plek waar geen bomen zijn, waar misschien water is.’

Sophie knipoogde naar Kris. ‘Zo zo, meneer de avonturier.’

Kris bloosde toen Sophie hem in zijn arm kneep. Een kneepje dat dankjewel leek te zeggen.

‘Ik denk dat papa gelijk heeft. We kunnen het in ieder geval proberen.’

Sem stond op. ‘Maar pap, jij bent echt iets van tachtig of zo. Laat mij maar in die boom klimmen.’

Papa lachte. ‘Nou, zo kan-ie wel weer, Sem.’

Noah en Loes boden ook aan om te klimmen. Dat werd al snel een ruzie wie de beste klimmer was, maar dat werd snel afgekapt door Kris. ‘Niks ervan. Waarschijnlijk ziet het er inderdaad soepeler uit als jullie het doen, maar ik wil niet dat jullie iets overkomt daarboven, of dat jullie naar beneden vallen.’

Kris zocht een stevige boom uit waar veel lianen omheen gegroeid waren, zodat hij veel grip zou hebben. ‘Doe voorzichtig, lieverd’, fluisterde Sophie, terwijl Kris zijn eerste voet al op de boom zette. Ondanks dat iedereen van het ergste uitging, bleek Kris toch een sterke klimmer te zijn. Met flinke sprongen en handige bewegingen klauterde Kris met gemak naar boven.

‘En? Zie je wat?’ riep Sophie van onderaan de boom.

Kris zette zijn voet stevig neer en trok zich nog één keer hard op. Zijn hoofd stak nu door de bladeren van de top heen. De benauwdheid van het tropische klimaat was hier niet meer te bekennen. Een fris briesje waaide door de boomtoppen. Een heel klein briesje maar, en toch voelde Kris pas nu hij helemaal bovenaan was, hoe flexibel deze bomen waren. De wind en zijn eigen gewicht zorgden ervoor dat de top van de boom heen en weer bewoog. Heel erg heen en weer. Plotseling besefte Kris dat hij ook weer naar beneden moest. Het gevoel dat hem met alle gemak naar boven had gedreven, was nu ineens weg. Zonet wilde hij aan zijn gezin bewijzen dat hij nog een held kon zijn, maar nu Kris boven in de deinende boomtop stond, baalde hij van die keuze. Al zijn energie ging nu vooral naar zijn evenwicht bewaren en niet naar het zoeken van aanwijzingen.

‘En?’ Sophies stem klonk ongerust.

‘Nog niks’, wist Kris bibberend uit te brengen. Hij voelde hoe zijn linkervoet net niet lekker stond en weg begon te glijden. Maar ook voelde Kris hoe het verplaatsen van zijn gewicht ervoor zou kunnen zorgen dat de boom nog verder zou buigen, waardoor hij zijn evenwicht zou verliezen. De kramp in zijn linkervoet begon langzaam aan voor een trillend been te zorgen, en vervolgens beefde hij over zijn hele lijf. Het bladerdek van zijn klimboom ritselde inmiddels

hevig. ‘Oh God, help! Wat heb ik nou weer gedaan’, mompelde Kris in een kort schietgebedje.

Terwijl hij alleen nog maar bezig was met zijn klim terug en hoe hij uit deze verlamdende situatie moest komen, zag hij iets uit zijn ooghoeken. Ergens in de verte zag hij rook opstijgen. Hij had geen idee waar het oosten of het zuiden was, maar de plek waar de rook vandaan kwam, leek recht onder de maan te zijn, links van de zon. Dat kon hij wel onthouden. Richting de maan lopen. Als er rook is, zal het wel door iemand aangestoken zijn, was Kris’ gedachte. Vol goede hoop liet hij zich naar beneden zakken. Maar de angst was nog niet weg. Hij probeerde niet naar beneden te kijken, omdat de hoogte hem steeds weer liet duizelen. Maar hij moest wel kijken om te weten waar hij zijn voeten neer moest zetten.

Er ritselde iets in de boom naast hem. Toen Kris voorzichtig opzij keek, zag hij echter niks. Hij zette zijn volgende stap. Weer hoorde hij geritsel, dit keer dichterbij. Hij klampte zich met zijn handen vast aan een dikke liaan, en had alle concentratie nodig om de kramp in zijn onderarmen tegen te gaan. Opzij kijken kon nu even niet. Dan zou hij grip verliezen. Wat nou als het een poema was? Of een panter? Allerlei angsten spookten door zijn hoofd. Kris zette zijn rechterhand iets omlaag en keek waar hij zijn linkervoet kon plaatsen. Terwijl hij zijn voet voorzichtig liet zakken op een gekrulde liaan hoorde hij het.

‘Kris’, fluisterde een stem vlak naast hem. Van schrik verloor hij zijn evenwicht waardoor hij een stuk omlaag viel. Hij kon nog net een liaan pakken, waardoor hij met een smak drie meter boven de grond tegen de boom aan klapte. Hij voelde zijn hart en zijn keel bonzen en voelde hoe een klein stroompje bloed vanuit zijn wenkbrauw langs zijn gezicht stroomde. Sophie en de kinderen gilden. Zij hadden gezien hoe hij zeker wel een paar meter omlaag gevallen was. Kris probeerde zich te herpakken, maar slingerde te ver van de boom weg. Hij voelde hoe zijn klamme handen weggleden langs de liaan. ‘Kris, ga niet naar de rook.’ De stem was nu zo dichtbij dat het klonk alsof het naast zijn oor gefluisterd werd. Totaal verlamd van schrik verloor hij zijn grip. Klap. Pijn. Zwart.

‘Kris, lieverd, word alsjeblieft wakker.’ Kris opende zijn ogen en zag hoe Sophie bezorgd over hem heen gebogen was. Noah en Sem hielden elk een hand vast. Loes hield Sophie vast terwijl tranen over haar wangen rolden. ‘We dachten dat je ...’ Loes maakte haar zin niet af.

Kris krabbelde overeind en voelde dat alles beurs aanvoelde. Sophie veegde trillend zijn wang schoon met haar hand en kuste Kris op zijn voorhoofd. Sem en Noah vlogen zonder iets te zeggen Kris om zijn nek. ‘Au, au’, kreunde Kris. Hij probeerde een soort lach op zijn gezicht te toveren om ze niet te bezorgd te maken, maar dat kostte zo veel moeite dat Sophie door haar tranen heen moest lachen.

‘Ik weet nog steeds niet waar we heen moeten.’ Kris legde uit hoe hij had gezien dat er rook was in de verte. Maar ook dat er een mysterieuze stem was die had gezegd dat hij niet daarheen moest gaan. Als ze de rook zouden volgen, wisten ze in ieder geval dat daar iets zou zijn. Als ze de stem zouden volgen, zaten ze nog steeds vast.

‘Tenzij we weer teruggaan naar die man in de bibliotheek.’ Sem had nog niet veel gezegd, maar dit was een serieuze optie die het overwegen waard was.

Ze hadden dus twee keuzes. Richting de maan lopen en op zoek naar het vuur. Of: naar de stem luisteren en teruggaan naar de man in de bibliotheek.

Lieve lezer en luisteraars. Aan jullie nu de keuze.

Het gezin gaat terug naar de bibliotheek: lees verder in hoofdstuk 4.

Het gezin negeert de stem en gaat richting de rook onder de maan: lees verder in hoofdstuk 13.

Hoofdstuk 7

GEDONDER IN HET ROZE PALEIS

Het felle licht en de warmte voelden als een klap in hun gezicht. 'Aaagh, het prikt', piepten Noah en Sem bijna tegelijk. Ze wreven in hun ogen en probeerden langzaam hun ogen een stukje verder open te doen. Na zo lang onder de grond te zijn geweest, was het weer even wennen om buiten te zijn.

'Wat zei je?' vroeg papa. Sem en Noah hadden niet zachtjes gepraat, maar het drong nu pas door hoeveel geluid er hier was. Onder de grond was het stil geweest. Behalve toen ze in gesprek waren, maar het grootste gedeelte van de reis was het stil. Soms bijna te stil. Ook nadat ze ervoor hadden gekozen om het paard te volgen en de trap op te lopen. Het was niet ver geweest. Misschien maar tien minuten. Ze moesten de trap op en toen naar links. Daar was weer een lange tunnel geweest, die niets had behalve duisternis. Wel hadden ze aan hun kuiten gevoeld dat de tunnel een klein beetje omhoog liep, alsof ze een heuvel op moesten. Biblio was weer gaan gloeien en had zijn licht op het pad geschenen, maar dit keer een stuk minder fel. Aan het einde van de tunnel was er een grote, zware poort geweest die de drie volwassenen samen hadden moeten openduwen.

En toen waren ze ineens buiten.

Loes spitste haar oren. Nu ze een poosje buiten stond en haar ogen weer gewend waren aan het licht, voelde zij zich zo blij. Het was wel heel warm, maar eigenlijk was dat ook best lekker.

Sem probeerde te luisteren naar alle verschillende geluiden. Hij hoorde ergens in de verte water kletteren, waarschijnlijk een waterval of zoiets. Ook hoorde hij hoog in de boomtoppen dieren geluiden. Gefladder, gekrijs van vogels en een gek brulgeluid als van een aapje. Ze waren in de jungle. Vanuit de camper hadden ze al gezien dat er een jungle achter het paleis was, maar nu ze er middenin stonden was het wel bijzonder.

Allemaal voelden ze zich klein vergeleken met alle hoge bomen en planten die om hen heen stonden. Noah had al eens op school-tv

gezien dat planten in de jungle gigantisch konden worden. Maar toch voelde hij dat deze jungle anders was. Nog groter, nog mooier, maar misschien ook wel nog gevaarlijker.

Zonder dat Noah het wist dacht Kris hetzelfde. Alles hier was zo mooi, maar ook heel groot. Misschien betekende dit dat de dieren in de jungle ook een stuk groter zouden zijn dan in een normale jungle. En dat zorgde voor de angst dat de dieren in de jungle misschien ook wel een stuk groter zouden zijn dan in een normale jungle. Wilde dieren dus ook ... Een koude rilling schoot bij Kris over zijn rug. Hij schudde met zijn hoofd om de gedachte van zich af te schudden.

‘Wil iemand een zure mat?’ vroeg Noah, terwijl zijn hand alweer in zijn tas aan het graaien was.

‘Ja, ik’, zeiden Sem en Loes in koor.

‘Nou jongens, misschien moeten we eerst eens even normaal voedsel zien te vinden’, zei mama. ‘Jullie kunnen niet de hele tijd snoep blijven eten.’

‘Maar we hebben zo’n honger!’ riepen de kinderen in koor.

Geschrokken keek papa naar mama terwijl hij het laatste stukje zure mat in zijn mond propte. Al smakkend zei hij: ‘Ja, je hebt helemaal gelijk, lieverd. Jongens, we kunnen niet alleen op snoep leven.’

‘Haha, betrap’t’, zei Noah, die zag dat papa’s hoofd een beetje rood werd.

‘Lieve zonen en dochters, laat ons verder gaan. Jullie moeten jezelf voeden. Als we verder het woud in gaan, zullen we ons kunnen vullen met de overvloed van Bourgon.’

‘Wat is dat?’ vroeg Noah nieuwsgierig.

‘Dat is een wezen in het woud dat het lekkerste eten in deze wereld maakt.’ Biblio zette de eerste stappen in de richting van het oerwoud. Hij begon te neuriën. Een prachtige melodie die zowel vrolijk als ook een beetje verdrietig klonk. Langzaam volgde de groep hem. Steeds verder en verder de jungle in.

Na een flinke wandeling door het benauwde en vochtige bos begon de lucht eindelijk wat frisser te worden. Iedereen was inmiddels

een beetje chagrijnig. Het lange lopen en de vochtige lucht van de jungle zorgden ervoor dat iedereen doorweekt was van het zweet. De laarzen van de kinderen kraakten doordat hun natte zweetvoeten in de laarzen heen en weer bewogen. Ook hadden hun magen al een flinke poos geknord. Er werd niet meer vrolijk gedaan en gepraat ook al niet. Het enige dat hun erdoorheen hielp, was de melodie van Biblio die nog altijd hoorbaar was. Er was iets in het wijsje dat je rustig maakte. Er werden geen woorden gebruikt, maar het liedje van Biblio gaf het gevoel dat alles goed zou komen.

Plotseling stopte Biblio met neuriën en hij wees naar een rots voor hen. ‘Daar moeten we overheen en dan zijn we er.’ Het bos stopte waar de rots begon. Een kleine rots, die niet meer dan drie meter hoog was. Erachter kon je nog net de blauwe lucht zien. En nu merkten ze ook dat het kleine beetje frisse wind dat ze af en toe voelden achter het gesteente vandaan kwam. Maar dat niet alleen; ze roken ook iets heerlijks. Terwijl ze voorzichtig de steile stenen heuvel op klommen, werd de geur steeds sterker en lekkerder. Dit was misschien wel het allerlekkerste wat ze ooit hadden geroken.

Het was ook niet één geur. Het was een combinatie van alles wat je maar lekker kon vinden. Pizza, chocolade, versgebakken croissantjes, watermeloen, noodles en nog veel meer. ‘Oh, ik ben zo benieuwd naar al het eten!’ zei Sem enthousiast.

‘Ik ruik lasagne’, hijgde Noah tussen het klauteren door.

‘Echt? Ik ruik couscoussalade met verse koriander en limoen’, zei mama.

‘Blegh, echt waar? Dat ruikt toch heel anders?’ zei Sem met een vies gezicht.

Biblio lachte, maar zei verder niets. Hij zette een laatste stap op de rots en rekte zich uit. ‘Daar is het paleis van Bourgon.’

Nu krabbelde ook de rest van de groep op de rots. Voor hen lag een schitterende vallei met in het midden een prachtig zalmroze paleis. Bovenop het gebouw waren vier schoorstenen waar witte pluimen rook uit kwamen. ‘Waar wachten we op? Ik heb honger’, zei Kris terwijl hij voorzichtig naar beneden klauterde. Snel ging de rest van de groep achter hem aan.

‘Ik zal hier blijven’, zei Biblio op kalme toon. Iedereen draaide zich om naar Biblio, die nog op de rots stond. ‘Voor nu zit mijn taak

erop, lieve zonen en dochters. Misschien kom ik weer op jullie pad. Dat hangt af van de keuzes die jullie maken.' Verbaasd keek iedereen elkaar aan. 'Jullie zijn wijs genoeg om sommige dingen zelf te doen. Geniet van de overvloed van Bourgon. Maar onthoud: overvloed kan bijzondere dingen doen met je gedachten.'

In de verte zwaaide de deur van het roze paleis open en ze zagen iemand naar buiten komen die riep: 'Kom verder, reizigers van het goede leven, het leven is te kort om alleen te praten en te luisteren. Vul je maag en geniet!'

'Oh, ik heb zo'n hongerrrrr!' riep Sem enthousiast. De drie mannen denderden enthousiast de heuvel af.

Alleen Sophie en Loes bleven nog even staan en draaiden zich om naar de plek waar Biblio net nog stond. Hij was er niet meer. 'Bedankt voor al je hulp', zei Sophie zachtjes. 'Ik hoop tot snel.'

Eenmaal binnen in het roze paleis keken de gezinsleden hun ogen uit. Alles wat ze maar wilden stond daar vers voor hen bereid op lange tafels. Gezonde dingen en ongezonde dingen. Fruit, snoep, warm eten en koude gerechten. Alles was er. En frisdrank was er ook, maar dan niet in flesjes of blikjes. Nee, er stonden zes fontein- en zes kleuren. En daaruit stroomde zes kleuren drinken. 'Welkom, welkom', bulderde een harde stem. Vanachter een van de fontein- kwam een grote gorilla tevoorschijn. Hij droeg een klein gouden brilletje dat vast zat aan een glinsterende gouden ketting. De gorilla was volledig in pak en droeg een stropdas met daarop kleine afbeeldingen van een puntzak patat. Op zijn hoofd droeg hij een grote zwarte hoed met een gigantische pauwenveer eraan.

De jongens wisten niet goed of ze nu moesten lachen of bang moesten worden. De gorilla zag er supergrappig uit maar hij was ook meer dan twee meter hoog. Groter dan papa en ook vier keer zo breed. En hij praatte. Dat was wel heel raar natuurlijk. 'Ga zitten, ga zitten', bulderde de gorilla vriendelijk terwijl hij met zijn megagrote armen richting een zithoek bij het raam zwaaide. 'Voel je thuis, voel je thuis. Mijn naam is Bourgon en ik ben de koning van alles wat lekker is. Mijn huis is jullie huis.' Bourgon boog zijn hoofd en liep langzaam achteruit weg. 'Geniet van de overvloed, geniet van de overvloed', fluisterde hij nog zachtjes.

Maar ze hoorden hem al niet meer. Noah stond inmiddels al bij de pannenkoeken en legde die naast de patat en een stuk pizza op een bord. Toen schepte hij met een grote soeplepel gesmolten witte chocolade uit een pan en goot het over zijn bord heen.

Sem had een grote bak waar wel veertig krentenbollen in zaten op de tafel leeggegooid en schepte met die bak door de fontein met bruine frisdrank. Hij gokte dat dat cola was. Hij zette de overvolle bak op de rand van de fontein en doopte zijn hele hoofd erin.

Dit was niet hoe Kris en Sophie hun kinderen hadden opgevoed. Thuis waren ze een heel normaal gezin. Met regels en afspraken en nette manieren. Tenminste, dat probeerden Kris en Sophie hun kinderen wel mee te geven. Sophie had er in hun eigen wereld allang iets van gezegd als de jongens zo zouden doen. Ook Kris had normaal gesproken de jongens apart genomen en gezegd dat ze zo niet met eten om konden gaan, en al helemaal niet als je te gast was. Maar in plaats daarvan propte Sophie twee chocoladerepen tegelijkertijd in haar mond. Een purechocoladereep en een melkcreep met rozijnen. Kris stopte een broodje warme beenham met mosterdsaus in zijn mond en morste bijna alles over zich heen. Met zijn andere hand pakte hij drie droge worsten en twee grote stukken kaas en propte die in zijn broekzakken. Loes had resten pizza, pannenkoek en aardbeienpudding op haar gezicht zitten. Haar haar was spierwit geworden van de poedersuiker. Toen ze onderweg was naar de laatste frikandel die op het buffet lag, zag ze dat Noah die vlak voor haar vandaan wilde grissen. Ze bedacht zich niet en sprong als een doorgedraaide tijger bovenop hem. ‘Dat is mijn frikandel!’ schreeuwde ze.

Er was iets aan deze plek dat raar voelde, maar iedereen was te druk bezig met genieten en vechten om het eten om daarover na te denken. ‘Er was toch iemand die ons ergens voor waarschuwde?’ dacht Kris nog terwijl hij een fles slagroom leegspoot in zijn mond. Maar toen hij de stapel tompouces zag liggen, verdween ook die gedachte. Terwijl het gezin als gekken tekeering bij het buffet stond Bourgon in de schaduw naar hen te kijken. Met een tevreden glimlach wreef hij in zijn grote handen. ‘Geniet, geniet. Ga door, ga door’, fluisterde hij geheimzinnig. Hij kraakte zijn knokkels en sloop lachend achteruit de schaduw in.

Een hele dag ging voorbij. Het gezin had niks anders gedaan dan vreten en dutjes doen. Zodra ze weer wakker schrokken op de heerlijke banken (die bijna meer op bedden leken) stonden ze weer op om verder te eten en te drinken.

‘Nou zeg, wat een fijne koning is dit’, zei Sem.

‘Ja, echt wel’, zei Noah terwijl hij over zijn buik wreef.

Sophie staarde voor zich uit. ‘Ik weet het niet hoor’, sprak ze zachtjes. ‘Bourgon noemt zichzelf wel de koning, maar is dit wel dé Koning?’

‘Hoezo niet?’ vroeg Kris, terwijl hij een beetje overeind probeerde te krabbelen.

‘Biblio zei dat we de Koning zouden leren kennen. Ik had gewoon niet verwacht dat dit het al zou zijn’, fluisterde Sophie.

‘Nou, ik denk dat dit wel een Koning is die ik kan dienen’, lachte Kris. ‘Waarom fluister je trouwens?’

Sophie keek een beetje angstig om zich heen en schuifelde wat heen en weer op de zachte bank. ‘Ik weet het niet, Kris. Ik vertrouw het hier niet helemaal, er klopt iets niet.’

‘Ik vind het anders de beste dag van mijn leven en ook de coolste koning ooit’, zei Noah die inmiddels met zijn laarzen midden in de oranje fontein stond en rechtstreeks uit de sproeimond dronk. Sem lag te slapen op een van de buffettafels, volledig uitgeteld door al het eten. Maar toen Loes een slagroomsoesje probeerde te pakken dat naast Sem lag, gromde hij in zijn slaap. Zonder zijn ogen open te doen mepte hij haar hand weg en duwde het soesje in zijn mond.

Uit haar ooghoek zag Sophie iets wits naar beneden dwarrelen dat naast de bank op de grond viel. Het was een bloemblaadje. De witte bloem! Ze was het al helemaal vergeten. De bloem die ze in het veld voor het paleis had geplukt en in haar haar had gedaan. Ze pakte het bloemblaadje op en zag dat er iets op stond.

Ga op zoek naar Stille Donder!

E.

Precies op dat moment kwam Bourgon binnen wandelen. Nou ja, wandelen ... Het leek wel alsof hij danste terwijl een schaal met warme appelflappen op zijn hoofd balanceerde. 'Geniet, geniet, meer doen hoeft hier niet', zong hij. Het zag er zo grappig uit dat de mannen en Loes allemaal begonnen te lachen.

Alleen Sophie kon niet lachen. Ze keek naar haar gezin. Ineens zag ze hoe haar gezin, dat meestal zo eerlijk en lief met elkaar omging, veranderd was. Dit klopte niet. Ze kon zich echt wel voorstellen dat een goede Koning goed voor zijn gasten zou zorgen. Maar dit ging te ver. Er waren vechtpartijen geweest om eten, en niet omdat er te weinig was. Het leek wel alsof je hier door te eten en te drinken steeds naar meer en meer ging verlangen. Niemand leek nog te willen delen. Sophie voelde pijn in haar hart. Het leek wel alsof haar gezin zo betoverd was door de overvloed dat ze ieder alles voor zichzelf wilde houden. En ze voelde hoe al het lekkers ook aan haar bleef trekken. Het was zo heerlijk om zonder zorgen alles te kunnen pakken wat je wilde. Maar waarom voelde het dan alsnog als een soort gevangenis? Sophie wist niet waarom, maar iets in haar onderbuik gaf aan dat de grote aap haar en haar gezin niet zomaar zou laten gaan.

Uit het niets stopte Bourgon met zingen en dansen. Hij keek strak naar Sophie. Voor het eerst zette hij zijn vuisten op de grond, waardoor hij ineens overduidelijk een echte gorilla was. Langzaam zette Bourgon twee dreigende stappen in de richting van Sophie. 'Wat is er, jongedame?' sprak Bourgon met een diepe stem. 'Is er iets wat je mist? Ik kan voor alles zorgen wat je ten diepste wilt.'

Sophie begon te trillen, maar probeerde zichzelf kalm te krijgen door haar handen onder haar benen te stoppen. Ze keek om zich heen en probeerde oogcontact te krijgen met Kris, die iets verderop zat. Maar het leek wel alsof hij en de kinderen nog verder betoverd waren en niks doorhadden.

Ondertussen was de gorilla nog dichterbij geslopen. Hij stond nu zo dicht bij Sophie dat ze zijn hete adem op haar huid kon voelen. 'Genieten, genieten zul je', sprak Bourgon grommend in haar gezicht.

'Nee! Ik hoef niks meer van jou!' snauwde Sophie terug, terwijl ze opstond om weg te lopen.

Bourgon liet een valse glimlach zien terwijl hij ook ging staan. Nu stond de grote aap, die zowat een halve meter groter was dan zij, grommend over haar heen. Paniek stroomde door Sophies lijf. Op de achtergrond zag ze dat Kris en de kinderen inmiddels rondjes zwommen in de blauwe frisdrankfontein. Dit gevecht moest Sophie zelf zien te winnen. Alleen. Ze moest nu iets doen en snel. Nog steeds stond Bourgon dreigend voor haar en scheurde met een woeste beweging de stropdas van zijn nek. 'En wie zegt dat jij hier zomaar weg kan?' brulde de reuzenaap woedend.

Sophie waagde de gok. 'Ik ga de Stille Donder vinden.' Bourgon deinsde een stuk achteruit. Tenminste, dat dacht Sophie te zien.

'Wat zei jij?' Boze ogen tuurden door het gouden brillettje. Buiten begon het zachtjes te regenen. Op een bepaalde manier zorgde het getik van de regen op de ramen ervoor dat Sophie iets kalmer werd. Ze ademde diep in en zei toen rustig: 'Ik ga de Stille Donder vinden.' Bourgon deed nog een stap achteruit en kraakte al grommend zijn knokkels. 'Zeg die naam nooit weer, zeg die naam nooit weer.'

Nu wist Sophie het zeker: Stille Donder was niet een ding, maar een naam, en Bourgon was duidelijk bang voor deze persoon.

Sophie rechte haar rug en nam een flinke hap adem om de naam te schreeuwen. Inmiddels moest dat wel, want het geluid van de regen was zo hard geworden dat gewoon praten niet meer boven het stormgeluid uit zou kunnen komen. 'STILLE DONDER!' schreeuwde Sophie op haar allerhardst.

De grote aap kromp ineem van angst. 'HOU OP, HOU OP! JE WEET NIET WAT JE DOET, JE WEET NIET WAT JE DOET!' brulde Bourgon in blinde paniek.

De storm ging zo tekeer dat de wind de ramen deed trillen. Buiten flitste de bliksem waardoor binnen in het roze paleis een fractie van een seconde lang alles fel wit werd. Het donderde nu zo hard dat Sophie op het salontafeltje naast de bank ging staan en met al haar kracht nog een keer schreeuwde: 'STILLE DONDER!'

Een enorme knal zorgde ervoor dat het hele paleis trilde. Kris, Sem, Noah en Loes vielen van schrik uit de fontein en kropen snel onder de buffettafel om dekking te zoeken. Sophie zag hoe zowel Kris en haar drie musketiers als de grote aap met open mond naar

haar staarden. Of zag ze het verkeerd? Ze keken langs haar. Naar iets anders.

Ineens merkte Sophie dat de wind de regen tegen haar rug aan blies. Ze draaide zich om en keek naar een groot gat in de muur. In de opening van de muur stond een schitterend, krachtig wit paard met vleugels als van een adelaar. Achter het paard zag ze hoe volledige bomen met wortels en al door de lucht vlogen en hoe het onweer en de bliksem tekeergingen. Alleen leek het alsof al het geluid verdwenen was. Ze stond in de stilte. Overal was het chaos maar hier, op een paar meter afstand van dit majestueuze paard, was er alleen maar rust, kalmte en stilte.

‘Stille Donder’, fluisterde Sophie. Het paard zette een paar stappen in haar richting en duwde zijn hoofd zachtjes en liefdevol tegen haar voorhoofd. Sophie begroef haar huilende gezicht in Stille Donders manen. Het paard briede zachtjes en sprak toen met de warmste en laagste stem die Sophie ooit had gehoord: ‘Ik ben er, Sophie, dochter van de hoogste Koning. We hebben elkaar gehoord en elkaar gevonden.’

Langzaam stapte Stille Donder één stap achteruit en liep daarna om Sophie heen. Terwijl hij haar passeerde, begon het lawaai van de storm weer langzaam toe te nemen. De wind joeg stromen regen door het gat in de muur naar binnen. De donder nam toe terwijl het gevleugelde paard bijna over de ineem gekrompen ‘koning van alles wat lekker is’ heen stond. ‘Bourgon, jij bedrieglijke aap! Verdwijen en laat je nooit meer in het roze paleis zien.’

‘Maar Stille Donder toch’, deed Bourgon onderdanig terwijl hij achteruit over de vloer weg probeerde te kruipen. ‘Het was maar voor de lol, het was maar voor de lol. We maakten gewoon wat plezier, het draait toch allemaal om plezier.’

Het witte paard schudde de manen in zijn nek en briede luid: ‘Laat me je niet nog een keer waarschuwen, Bourgon!’ Hij stampte met een hoef hard op de grond. Een bliksemschicht knetterde door de lucht en de donder brulde nog harder dan eerst.

Bourgon probeerde op te staan maar was niet van plan om weg te rennen. Hij zette zijn vuisten op de grond, klaar om aan te vallen. Stille Donder ging op zijn achterste benen staan en klapte met een harde slag zijn vleugels neer. Het paleis beefde en het hele gezin

klampte zich aan elkaar en aan het meubilair vast om niet weggeblazen te worden. De wind joeg met alle kracht richting Bourgon, die wel vijf keer over de kop tuimelde terwijl hij door de eetzaal van het paleis vloog. 'VERDWIJN OP BEVEL VAN DE KONING EN IN NAAM VAN DE HOOGSTE PRINS!' brulde het witte paard.

Gillend rende de bange gorilla weg.

Stille Donder liet zijn vleugels zakken en zo verdween ook de storm. Terwijl de zon door de zwarte wolken heen brak en de lucht langzaam weer blauw werd, richtte het paard zich tot Kris en de kinderen die onder de tafel verstopt zaten. ‘Wees niet bang, geliefde zonen en dochter, het is goed.’ De mannen van het gezin klommen voorzichtig onder de tafel vandaan en liepen verward naar Sophie terwijl Loes al langs hen heen was geglipt. Zij stond inmiddels bij Stille Donder en aaide hem voorzichtig in zijn nek.

‘Vandaag hebben jullie meer van de echte Koning ontdekt dan je denkt, lieve dochters’, sprak het paard tegen Sophie en Loes.

Loes aaide over de neus van het paard. ‘Stille Donder,’ fluisterde Loes, terwijl ze hem recht in zijn diepbruine ogen keek.

‘Wat is er allemaal gebeurd?’ vroeg Kris aan Sophie. Zowel de jongens als Kris voelden zich ontzettend schuldig. Waarom wisten ze niet zo goed. Alle drie hadden ze het gevoel dat ze iets verkeerd hadden gedaan. Dat ze niet zichzelf waren geweest en zich niet hadden gedragen zoals ze normaal zouden doen. Niemand van hen zei het hardop, maar ze schaamden zich wel.

‘Het is goed, geliefde zonen, het is goed. Schaam je niet, het is voorbij.’ Verschrikt keken ze alle drie naar Stille Donder. Hoe kon hij weten wat ze voelden?

‘Ik weet wat jullie denken en voelen. Ik ben altijd dichterbij dan je denkt.’ Rustig draaide het paard zich naar het gat in de muur en stapte erdoorheen. ‘Zonen en dochters, het is tijd om te gaan.’ Sophie en Loes liepen direct achter hem aan; Kris en de jongens volgden ook.

Stille Donder zette een paar passen in de richting van het woud aan de zijkant van het paleis. De groep volgde hem maar Sem bleef een beetje achter. Steeds keek hij terug naar het roze paleis. Telkens vroeg hij zich af hoe het kon dat Bourgon zo veel eten had. Was dat paleis echt van hem geweest? Waarom had het eten en genieten zo veel macht over hen gehad?

‘Maak jij je zorgen?’ Sem schrok. Hij wist niet dat Stille Donder ineens zo dichtbij was gekomen. Hij liep nu naast Sem en sjokte mee in hetzelfde tempo.

‘Nou,’ zei Sem, ‘als dit niet het paleis van Bourgon was, van wie was het dan wel? Hoe kwam hij aan al het eten? Waarom had hij zo veel macht over ons?’

‘Waarom wil je dat weten?’ vroeg het paard beheerst.

Sem dacht even na. ‘Omdat ik denk dat hij zo machtig is geworden door anderen gemeen te behandelen. Hij heeft ook heel gemeen tegen mama gedaan.’

Stille Donder stopte met lopen. ‘Zonen en dochters, kom.’ Zonder te weten wat er zou gebeuren ging de familie in een halve kring om het paard heen staan. ‘Ik was van plan om jullie naar de Koning te brengen, want naar Hem zijn jullie op zoek. Maar Sem liet mij net zijn pure hart zien.’

Sem begon een beetje ongemakkelijk op zijn hakken te wiebelen. Hij wist namelijk niet zeker wat het grote paard bedoelde met ‘zijn hart laten zien’. Maar misschien wist Stille Donder wel beter wat er met zijn hart gebeurde dan Sem zelf op dat moment wist.

‘Om bij de Koning te komen moeten we nog een lange weg gaan. Tijdens die reis zullen jullie de Koning beter leren kennen.’ Stille Donder tilde zijn hoofd op en keek achterom naar het roze paleis. ‘Ooit, voordat het hart van Bourgon gemeen werd, woonde er een liefdevol en zachtaardig volk in het paleis. Door de sluwheid en valse beloften van de gemene aap zijn zij uit hun thuis verjaagd en leven zij als arme wezens diep in de jungle. De zoon van de hoogste Koning is nu naar hen op zoek om ze te helpen.’ Het paard pauzeerde even en schudde zijn witte manen los. ‘Ik denk dat het beter is als we met een omweg gaan. Door de prins te helpen leren jullie de Koning ook beter kennen.’

Lees verder in hoofdstuk 8.

Hoofdstuk 8

DE GESCHENKEN VAN HET PAARD

Het was ochtend. Noah was als eerste van het gezin wakker geworden. Dat was thuis ook altijd zo. Een groep vogeltjes ergens hoog in de bomen had hem gewekt. Hij krabbelde overeind en keek naar het kleine beetje rook dat nog uit het smeulende kampvuurtje kwam. Blijkbaar had het vuurtje de hele nacht nog gebrand, maar nu was er bijna niets meer van over behalve witte vlokjes en een paar gloeiende kooltjes. Thuis mocht hij nooit met vuur spelen van mama. Maar als papa een vuurkorf aan had staan mocht hij daar weleens hout, karton of dennenappels op gooien. Als papa er maar bij was.

Omdat hij het zo koud had, besloot hij toch maar stiekem wat droge takjes op de smeulende kolen te gooien. Het vuurtje begon weer wat te groeien en daarom gooide hij er ook nog twee dennenappels op. Dat had hij van vrienden van papa en mama geleerd toen ze een keer samen op vakantie waren. Noah keek om zich heen om te zien of er al iemand anders wakker was, maar hij zag dat iedereen nog diep sliep. In de verte tussen de bomen door zag hij Stille Donder aan de kant van het meertje staan. Gisteren had iedereen zich in het meertje gewassen en hadden ze alle kleren uitgespoeld. Alles was vies geworden door het avontuur van de dag daarvoor. Nadat ze uit het meer waren gekomen voelden ze zich zo schoon en fris. Alsof ze al die tijd dat ze in dit nieuwe land waren, vies waren geweest zonder dat ze het doorhadden. Maar het meer had hen schoongespoeld en dat voelde als een heerlijke nieuwe start.

Noah vond dit avontuur zo tof, maar ook moeilijk, verdrietig en heel mysterieus. Terwijl hij naar de gloeiende kooltjes en knisperende dennenappels in het vuur staaarde, dacht hij terug aan alles wat ze tot nu toe hadden meegemaakt. Hij had niet verwacht dat er zulke rare dingen zouden gebeuren. Noah keek nog een keer naar het meertje en zag hoe het witte paard zijn vleugels helemaal

uitstrekte. Het zonlicht dat tussen de bomen door scheen, viel op zijn veren. Noah stond op om naar Stille Donder toe te lopen toen hij merkte dat Sem zich naar hem toe draaide.

‘Wat ga je doen?’ vroeg Sem zachtjes met zijn nog-maar-net-wakkerstem.

‘Ik ga even bij Stille Donder kijken aan het meertje’, fluisterde Noah terug. ‘Wil je mee?’

Net zoals het thuis ook altijd ging draaide Sem zich weer om en mompelde iets over dat hij nog even wilde slapen. Zachtjes sloop Noah langs papa en mama die op het zachte mos lagen te snurken met Loes tussen hen in. Hij glimlachte toen hij het tafereel zag. Hoe groot hij zichzelf ook voelde, tussen papa en mama in liggen bleef het fijnste gevoel ooit. Noah durfde dat alleen nooit meer te doen – hij dacht altijd dat ze hem daar te groot voor zouden vinden. Dat hadden ze ook weleens gezegd. Ook tegen Loes. Maar Loes was gewoon veel beter in het voor elkaar krijgen wat ze wilde dan hij. Gisteren lag ze nog bij de jongens rond het vuur, maar ze was ergens in de nacht waarschijnlijk gewoon lekker bij papa en mama gaan liggen. Noah draaide zich weer naar het meer en liep verder.

Terwijl hij dichterbij kwam, zag Noah dat het paard uit het meertje aan het drinken was. Het water was helder en glad als een spiegel. Doordat de bomen om het meertje heen reflecteerden in het water leek het net alsof er ook een volledig woud op de kop onder het water groeide.

Toen hij op vijf meter afstand van het water was tilde Stille Donder zijn hoofd op. ‘Dag Noah, wat fijn dat je er bent.’

Noah schrok nog elke keer als het paard iets zei waaruit bleek dat hij meer wist dan je zou denken. Zonder Noah te zien wist het paard al dat die er aan kwam. Hij ging naast het paard staan en staarde over het water. Het was hier zo mooi en stil. Het water was zo helder dat je de bodem kon zien, en af en toe schoot er een visje langs dat dan weer achter een groepje stenen verdween.

‘Je bent dapper, Noah.’

Verbaasd keek Noah op en draaide zich naar het paard.

‘Ben je bereid om te strijden en alles te geven voor een volk dat jou misschien helemaal niet dankbaar zal zijn?’

Noah keek naar de grond en tekende zenuwachtig met de punt van zijn laars in het zand. 'Dat weet ik niet.' Hij vond het heel tof dat hij alweer dapper gevonden werd, maar het voelde ook een beetje raar. Biblio had het ook al gezegd voordat ze de tunnel in waren gegaan. Hij had ook het woord dapper genoemd en hij noemde ook 'het hart van de vuurbloem'. Noah tilde zijn hoofd op en keek een beetje sip. 'Ik zou heel graag de prins willen helpen, maar ik zit nog maar in groep zes. Ik ben toch veel te klein om een volk te redden.'

Stille Donder keek Noah aan met zachte, begrijpende ogen. 'Laat nooit iemand je vertellen dat je te jong of te klein bent om iets te doen voor de Koning. Dat is een leugen die mensen hebben bedacht. De Koning zoekt naar mensen die *willen* helpen, niet die *kunnen* helpen. De Koning, de prins en ik zullen er dan voor zorgen dat je op het juiste moment zal kunnen doen wat nodig is.'

Stille Donder briepte zachtjes en zei niets meer.

'Oké! Ik zal dat doen,' zei Noah, dapper als altijd.

'Mooi! En Sem zal je helpen, toch Sem?'

Noah had het niet eens gehoord, maar Sem was tijdens het gesprek hun kant op gelopen en stond inmiddels bij hen. 'Dat klopt', zei Sem terwijl hij zachtjes over een vleugel van Stille Donder aaide. Noah keek nu heel verbaasd naar de twee voor hem.

'Dit moment nu met jou heb ik gisteren ook met Sem gehad', sprak Stille Donder. 'Het was altijd al de bedoeling dat jullie zij aan zij in deze missie voorop zouden gaan. Maar ik wilde zeker weten of jullie het ook zouden durven als je niet wist of je hulp zou krijgen van elkaar.' Het paard deed een paar stappen achteruit zodat hij nu verder van de waterkant af stond. 'Jullie vertrouwen en moed is groot. Jullie zijn bereid om te strijden voor de Koning terwijl jullie nog niet weten wat je te wachten staat.' Stille Donder zakte langzaam door zijn voorste benen en liet toen de rest van zijn grote lichaam ook op de grond zakken. Nu was hij minstens een meter lager dan toen hij nog stond.

'Het is tijd voor jullie geschenken, geliefde zonen.' Stille Donder briepte. 'Kom, klim op mijn rug.'

Noah en Sem keken elkaar met stralende ogen en open mond aan. Op zijn rug rijden was iets wat ze al wilden doen sinds ze Stille Donder voor het eerst zagen! Stille Donder spreidde zijn vleugels,

maar hield de punten daarvan op de grond zodat er een soort hel-linkje ontstond. Sem klom als eerste voorzichtig over de vleugel en ging op de rug van het paard zitten, die nu nog groter aanvoelde dan toen hij ernaast stond. Noah ging voor Sem zitten. Op die manier kon Sem met zijn ene arm Noah vasthouden en met de andere de manen. Noah kon met beide handen de manen vasthouden.

‘Laten we snel gaan, zonen’, zei Stille Donder.

Sem keek over zijn schouder terug naar het stuk bos waar ze vannacht geslapen hadden.

‘We zullen terug zijn voor ze wakker worden, geliefde Sem, vertrouw me.’ Terwijl beide jongens hun benen zo stevig mogelijk om de grote rug van Stille Donder probeerden te klemmen, stond het paard op, waardoor de jongens al hun kracht moesten gebruiken om te blijven zitten. Stille Donder bleef even staan, alsof hij zich ergens op voorbereidde.

‘Waar gaan we eigenlijk heen?’ vroeg Noah met zijn dapperste stem.

Sem hield zijn broertje nog steviger vast. Hij klonk zo dapper en stoer, maar Sem voelde ook hoe Noahs benen af en toe beefden en dan per ongeluk tegen zijn benen aan tikten. Hij legde zijn hoofd tegen Noahs achterhoofd aan en zei geruststellend: ‘Het komt goed, maatje, we doen dit samen.’

Stille Donder briepte en deed een paar kleine stappen achteruit. ‘We gaan jullie geschenken halen. Houd je vast!’ Stille Donder begon richting het water, maar daarna ook over het water te rennen. Daar leek het tenminste op, maar het drong al snel tot de jongens door dat hij zijn vleugels gebruikte om laag over het water te scheren. Nu ze zo vlak over het meer heen vlogen werd pas duidelijk hoe groot het meer was. En ook hoe diep. Dwars door het heldere water heen was de bodem nog altijd te zien, maar het werd wel steeds donkerder nu ze dichterbij het midden van het meer kwamen. Dat betekende dat er steeds minder licht via de bodem naar boven kon kaatsen en het dus dieper moest zijn. Tenminste, zo had Sem dat op school geleerd. Maar toch leek het alsof er af en toe iets gloeide vanaf de bodem. Alsof er een brokje goud op een zwarte ondergrond lag dat af en toe licht weerkaatste.

Het lichaam van het witte paard spande zich aan en plotseling steeg hij omhoog. Ze vlogen nu bijna in één rechte lijn naar boven. Steeds hoger en hoger. Zowel Sem als Noah hadden hun ogen dicht gedaan omdat de wind in hun ogen sloeg. Ook moesten ze helemaal plat liggen, omdat ze steil omhoog schoten als een raket. Als ze ook maar iets rechterop zouden zitten, zouden ze dat hele eind achterover naar beneden vallen. Als een kurkentrekker spiraalde Stille Donder naar boven. Hoger en hoger en hoger. Plotseling stopte hij boven in de lucht en spreidde zijn vleugels wijd. Op die manier bleven ze een poosje op ongekende hoogte zweven. Inmiddels konden Sem en Noah weer rechtop zitten en ze keken voorzichtig om zich heen. Onder hen was het meer zichtbaar. De bomen uit de jungle, die vanaf de grond op reuzen leken, waren vanaf deze hoogte net grassprietjes. In de verte zagen de jongens de twee manen en de mysterieuze planeet die er voorlangs zweefde.

‘Alles wat je vanaf deze hoogte ziet, vanaf het oosten tot het westen, van het noorden tot het zuiden, hoort bij het koninkrijk van de hoogste Koning.’

Terwijl ze daar op grote hoogte zweefden, keken de jongens vol verbazing om zich heen. Er was zo veel te zien. Welke kant je ook op keek, er leek geen einde te komen aan alle mooie bossen, bergen, meren en valleien.

‘Het meer hieronder wordt de Bron genoemd’, sprak Stille Donder op rustige toon, alsof er niks aan de hand was. Alsof het heel normaal was om bijna zo hoog als de wolken in de lucht te zweven, om daar een rustig gesprek te voeren. ‘Nadat de Koning deze wereld had geschapen, heeft hij de Bron gemaakt om alles hier in leven te houden. Hoe dieper we in de Bron gaan, hoe dichter we bij de geschenken komen die de Koning en ik voor jullie bedacht hebben.’

Plotseling begon de wind te draaien en leek het alsof er uit alle windstreken tegelijk wind kwam. Er ontstond een kleine maar heftige wervelwind die het paard en de jongens omringde. ‘Jullie ouders worden bijna wakker, we moeten gaan.’ De wind blies steeds sneller en krachtiger, maar werd ook steeds compacter, waardoor er een soort bol van wind om het drietal heen ontstond.

‘Lieve zonen, houd je vast, en vergeet niet gewoon door te ademen’, zei Stille Donder terwijl hij zijn manen los schudde, klaar voor wat hij ging doen.

‘Wat bedoel je met gewoon door ade...?’ Sem kon zijn zin niet afmaken. Welke kracht het paard en de jongens al die tijd in de lucht had gehouden was niet duidelijk. Maar dat het nu opeens verdween, werd direct heel merkbaar. In vrije val denderden ze recht naar beneden richting het water. Alsof die vrije val nog niet genoeg was, voelden de jongens hoe Stille Donder, met zijn snuit naar beneden gericht, twee keer hard klapte met zijn vleugels. Nu gingen ze sneller dan een vrije val. Als een adelaar die vanuit grote hoogte recht op een prooi af vliegt. Beide jongens hielden hun adem in terwijl de oppervlakte van het water razendsnel dichterbij kwam. Sem klemde zichzelf zo hard mogelijk vast aan het paard terwijl Noah tussen hen in geklemd zat. Hij sloot zijn ogen om niet te hoeven zien hoe ze op het water neer zouden klappen.

Als je op dat moment aan de kant van het meer had gestaan, had je gezien dat een wervelende planeetvormige bol met supersonische snelheid uit de lucht richting het water schoot. Hoe dichterbij de bol kwam, hoe duidelijker zou worden dat het geen planeet was of bol, maar een luchtbel met daarin een wervelwind. Die bol zou dan niet met een klap op het water terechtgekomen zijn, maar soepel, zonder enig golfje te maken, onder water zijn gegleden. Geen knal, geen explosie, geen spetters. Je zou gezien hebben hoe het zomaar onder water verdween. Alsof er nooit iets gebeurd was.

Sem en Noah zaten midden in de bal van wind en hadden dus niet meteen door dat de bal nu onder water verderging met de afdaling. Maar na een paar seconden durfde Noah zijn ogen open te doen omdat hij voelde dat ze minder snel gingen. Hij zette zich af van Stille Donder zijn rug om iets verder overeind te komen. Sem deed van schrik ook zijn ogen open, omdat hij voelde dat Noah bevoog. De bal ging nog steeds omlaag, maar nu leek het eerder alsof Stille Donder de luchtbel stuurde. Ze waren onder water en gingen steeds dieper en dieper in ‘de Bron’. Ineens herinnerde Sem zich dat hij moest blijven ademen. Door alle paniek had hij zijn adem inderdaad al die tijd ingehouden. Ook Noah nam een diepe teug adem. Langzaam zweefde de bol met lucht nu door de onderwater-

wereld. Onder water zag het er totaal anders uit dan ze hadden verwacht. Noah herinnerde zich nog dat hij aan de waterkant had gestaan en genoot van de reflectie in het water. Dat de spiegeling in het water ervoor zorgde dat het leek alsof er onder water ook een jungle was. Tot zijn grote verbazing was dat ook zo. Ja, er zwommen vissen en ja, er waren ook waterplanten. Maar waar ze nu doorheen zigzagden was een volledige onderwaterstad. Alle bomen hingen op de kop, waardoor het boven water zou lijken op een reflectie. Maar de stad stond rechtop. Sem keek zijn ogen uit. Voor hen stond een groot paleis met een prachtige toren. De hele buitenkant van de toren werd verlicht door een gloeiende, soort lichtgevende waterplanten die langs de muren omhoog groeiden. Op deze diepte gaven ook de vissen duidelijk licht. Door het licht dat uit alle levende wezens – zowel dieren als planten – scheen, leek de hele stad van goud.

Ze zagen hoe de poort van het paleis openging en de bal langzaam naar binnen zweefde. Ze hoorden de poort niet achter hen dichtgaan, maar voelden wel een doffe dreun. Toen merkten ze hoe de stroming van het water ervoor zorgde dat ze een beetje heen en weer werden geschud. De bal kwam met een zachte plof op de vloer van het kasteel terecht. Langzaam stroomde het water uit die ruimte weg, totdat het water volledig was verdwenen.

‘Wees stil’, sprak Stille Donder.

Verbaasd keken de jongens elkaar aan. Zij hadden toch niks gezegd? Maar al snel begrepen ze dat Stille Donder het tegen de wind had, die steeds minder hard begon te razen. Na ongeveer tien tellen was de bal van wind om hen heen verdwenen en stonden ze droog en wel in een onderwaterpaleis op de bodem van het meer. In het diepste van de Bron.

Vol ontzag voor de schoonheid van het paleis keken de jongens rond. De muren om hen heen en alle pilaren waren gemaakt van een bijzonder soort marmer. Het gesteente had een diepe blauw-groene kleur. De ene keer leek het meer groen en de andere keer meer blauw, zoals het water van de zee als de zon erop schijnt. Waarschijnlijk had de kleurverandering ook te maken met de oranje-gouden aderen die door het marmer heen liepen. Deze leken

zacht te pulseren. Er kwam licht vanaf, maar niet de hele tijd. De aderen in het marmer gloeiden op en doofden weer op een ritme wat op een ademhaling leek. Alsof het leefde. Sem had al snel door dat het pulseren van het marmer minder werd nu hijzelf rustiger was en zijn hart langzamer begon te kloppen.

Plotseling werd Sem opgeschrikt door het schaterlachen van Noah. Vlug draaide Sem zich om in de richting waar Noah naar keek. Onderin de muur zat een piepklein deurtje dat open was gegaan. Daaruit was een konijn naar buiten gekomen met prachtige lange oren die over de grond sleepten. Het konijn trok een wagen achter zich aan – eigenlijk meer een soort open koets. Op het bankje in het rijtuig zaten twee hamsters. De zwarte hamster droeg een klein glazen brilletje en hield een grote schep in zijn pootjes. De bruine hamster was wat kleiner en deed net zijn kleine leren werkhandschoentjes uit. Terwijl de bruine hamster een grote pinda uit zijn rugtas probeerde te halen, werd hij aangestoten door de zwarte hamster. ‘Ze zijn er’, fluisterde hij. Nu keek ook de bruine hamster op naar Sem en Noah. Meteen stond hij op en gebaarde naar zijn vriend dat die hetzelfde moest doen. Toen ze allebei op hun kleine achterpootjes stonden, maakten ze een deftige buiging en piepten luid en duidelijk: ‘Welkom, o waardige en dappere prinsen!’

Noah stopte met lachen. Ondanks dat het er allemaal heel raar en grappig uitzag, merkte hij meteen dat dit niet zomaar schattige hamstertjes waren met kleren aan. De manier waarop ze praatten en bewogen maakte hen tot echt hoffelijke dieren. Alle drie de knaagdieren bogen zich nu naar Stille Donder toe. ‘Uwe grootsheid, wij hebben onze opdrachten voltooid. De geschenken van de Koning zijn klaar om geogst te worden.’

Het paard liet zijn hoofd langzaam dalen tot hij vlak voor de twee hamsters en het konijn hing. Zachtjes briepte hij, om vervolgens iets naar de drie dieren te fluisteren. Stamelend en stotterend van enthousiasme begonnen de drie pluizenbollen het paard te bedanken.

‘Houd je goed vast’, riep de bruine hamster en gaf een ruk aan de teugels. Met grote sprongen hupte het konijn de lange gang door, tot ze aan het einde om de hoek uit het zicht verdwenen.

Stille Donder liep richting het kleine poortje waar de bijzondere pratende wezentjes net uit waren gekomen en fluisterde iets in de richting van de deur. Het marmer om de deur heen begon van vorm te veranderen en de gouden aderen bewogen nu kronkelend alle kanten op. Noah en Sem zagen hoe de deur langzaam begon te groeien, tot hij groot genoeg was om een paard en twee jongens door te laten. Zonder ook maar een piep of knars ging de poort open en de jongens volgden het paard naar binnen.

Eenmaal binnen bevond het drietal zich in een gigantische ruimte met een koepel van glas. Door de koepel heen zagen ze de prachtigste, lichtgevende vissen zwemmen. Er was al zo veel gebeurd in korte tijd dat ze even vergeten waren dat ze zich onder water bevonden. ‘Het wordt steeds gekker’, zei Noah verrast.

Sem knikte. Alles wat ze tot nu toe hadden meegemaakt was bizar geweest. Hij bedacht ineens dat hij het niet raar had gevonden dat er een konijn en twee hamsters met kleren aan tegen hen hadden gepraat. En terwijl hij het allemaal heel interessant en leuk vond, be kroop hem ook steeds meer het gevoel dat hem iets groots en spannends te wachten stond.

Terwijl de broertjes nog om zich heen stonden te kijken, was Stille Donder in het midden van de zaal gaan staan. Hij briepte en wenkte de jongens naar zich toe. Eenmaal aangekomen naast het paard zagen ze waar hij naar keek. Voor hem stond een piepklein akkertje waar vijf kleine plantjes uit groeiden. Hij richtte zich tot Noah. ‘Zou jij water in de gouden gieter willen doen en over de plantjes willen sproeien?’ Noah zocht even om zich heen en zag toen in de verte bij het raam een gouden gieter. Bijna huppelend liep Noah richting het raam. Thuis vond hij het ook altijd leuk om mee te helpen met klusjes in de tuin. Helemaal als dat te maken had met water geven en knoeien.

Nu Stille Donder en Sem als enige nog bij het akkertje stonden, boog het paard zijn hoofd dicht naar Sem toe. ‘Dappere zoon, het zal vanzelf allemaal duidelijk worden, maar ik moet je alvast waarschuwen. Hoe groot de krachten ook zullen zijn die straks aan jullie geschonken worden, als je de liefde niet hebt, zal het niet werken zoals het moet.’

Sem keek verward op in de donkerbruine ogen die hem doordringend aankeken. ‘Ik begrijp het niet’, fluisterde hij.

‘Dat komt nog wel, maar onthoud deze woorden voor later.’

Sem bleef een beetje voor zich uit staren terwijl hij de woorden in zijn hoofd nog eens fluisterend herhaalde: ‘Als je de liefde niet hebt, zal het niet werken zoals het moet.’

Inmiddels had Noah een kraantje ontdekt dat vlak onder het raam de ruimte in stak. Hij hield de gieter eronder en draaide het kraantje open. Door het raam heen zag hij dat er aan de buitenkant luchtbelletjes ontsnapten en kort daarna klaterde er een klein stroompje water de gieter in. Eenmaal terug bij de rest hield hij de gieter boven de plantjes en wachtte tot Stille Donder een knikje gaf dat hij kon beginnen.

In een rustige beweging sproeide Noah het water over de plantjes. Ondanks dat de bodem van het kleine akkertje er gezond en niet droog uitzag, slurpte de bodem het water op.

Zonder iets te zeggen staarden de jongens naar de plantjes. Misschien mochten ze wel praten, maar iets diep binnenin hen gaf hun het gevoel dat ze middenin een bijzonder moment stonden. Misschien wel heilig.

Heel rustig en bijna onmerkbaar begon het te waaien in de zaal. Een zachte warme bries bewoog langs het drietal en over de plantjes in de mini-akker. De grond van de akker begon te bewegen. Een licht gezoem begon op te komen. Alsof de wortels van de planten een geluid maakten. Van zoemen veranderde het in een geluid dat meer klonk als neuriën; elk plantje met zijn eigen klank en melodie. Plotseling werd het geluid harder en leek het alsof de plantjes openbarstten. Met een onverwachte snelheid schoten de planten uit de grond en groeiden uit tot volledige in bloei staande planten. Het neuriënde geluid en de klanken uit de wortels begonnen een melodie te vormen waardoor er een prachtig lied ontstond.

Sem voelde ineens hoe hij, zonder het door te hebben, heen en weer aan het bewegen was. Alsof hij onbewust moest dansen. Het voelde zo fijn en het klonk zo heerlijk en vertrouwd. Ook Noah was aan het dansen, maar dan uitgebreider. Hij stond inmiddels met zijn armen in de lucht langzaam rondjes te draaien. Stille Donder stond met zijn ogen gesloten, met om zijn mond iets wat op een

glimlach leek. Zijn manen dansten voor hem. De warme wind die nog steeds door de ruimte blies werd warmer en krachtiger en zorgde dat de muziek verspreid werd door de ruimte.

Terwijl de jongens met gesloten ogen aan het dansen waren hoorden ze de diepe stem van Stille Donder: ‘Het is tijd.’

De broertjes deden hun ogen open en zagen nu hoe de planten volledig uitgeweid waren tot hun eindvorm.

‘Sem, de plant met blauwe bloemen is voor jou. Pluk een bloem en eet hem op.’

Met grote ogen keek Sem naar het paard. ‘Euhh, opeten?’

Het paard knikte.

Terwijl Sem nog moed aan het verzamelen was om de opdracht te voltooien, liep Stille Donder om het akkertje heen naar de andere kant. ‘Kom Noah, hier groeit die van jou.’

Noah rende naar de andere kant, benieuwd wat hij zou zien en misschien wel op moest eten. Zijn ogen fonkelden. Deze bloem had hij al eerder gezien: toen ze net in deze wereld waren aangekomen. De bloem van vuur. Van zo dichtbij zag hij dat het echte vlammen waren. Er kwam zelfs hitte vanaf. Hoe mooi het ook leek, de bloem had ook iets angstaanjagends. De kleine vlammen sloegen woest om zich heen en leken zo krachtig. ‘Pak de vlammen uit de bloem.’

Door de planten heen keken Noah en Sem elkaar aan. Beiden met angst in hun ogen. Al die tijd hadden de jongens zich veilig gevoeld bij Stille Donder. Maar nu ze zo voor hun geschenk stonden, voelde het niet meer als een cadeautje. Wat was dit? Waarom voelde het zo spannend? In elkaars ogen lazen ze de twijfel. Wie was Stille Donder eigenlijk? Waarom vertelde hij niet wat er ging gebeuren? Waarom moest alles zo mysterieus zijn?

Sem zag dat Noah beefde, hoe dapper hij ook was. ‘Wat als we het niet doen?’ vroeg Sem zachtjes.

Stille Donder keek met geduldige ogen naar Sem en daarna naar Noah. ‘Dan moet je het op eigen kracht doen.’

‘Wat dan? Wat moeten we op eigen kracht doen?’ sputterde Noah. ‘Waarom kun je niet gewoon zeggen wat er gaat gebeuren als je het allemaal al weet?’

‘Geloof en vertrouwen. Meer kan ik niet zeggen.’

Een paar tellen lang keken de jongens elkaar doordringend aan. Alsof ze zonder iets te zeggen elkaars gedachten probeerden te lezen. Sem beet op zijn onderlip om het trillen daarvan tegen te gaan. Noah keek inmiddels niet meer naar Sem, maar staarde met een lege blik naar de wild likkende vlammen van zijn bloem. Ze wisten het niet van elkaar, maar dachten beide hetzelfde. Wat we ook kiezen, we kunnen niet meer terug naar hoe het was.

*Lieve lezers en luisteraars. Aan jullie nu de keuze. Kiezen de jongens ervoor om de opdracht uit te voeren? Of doen ze het niet?
Opdracht uitvoeren: lees verder in hoofdstuk 15.
Ze doen het niet: lees verder in hoofdstuk 9.*

Hoofdstuk 9

HITTE EN VLAMMEN

Sem en Noah keken langs de bloemen naar elkaar. Noah voelde zich een beetje verdrietig. Hij dacht dat hij zich opgelucht zou voelen. Want wie steekt nou voor de lol zijn hand in het vuur? Maar hij baalde zo erg. Thuis had hij altijd de grootste mond over hoe stoer hij was. Hij zei altijd dat de rest van het gezin saai was en niks durfde, maar nu durfde hij zelf iets niet. En waarom eigenlijk niet? Hij had het gevoel dat hij de Koning vertrouwde. Hij wist zeker dat hij Stille Donder kon vertrouwen, maar toch.

Hij zag hoe Sem zijn mond opendeed om iets te zeggen tegen Stille Donder, maar er kwam niks. Sem sloot zijn mond weer en liet zijn hoofd zakken. De broertjes waren beiden zo bang dat Stille Donder teleurgesteld in hen was. Noah wilde opzij kijken naar het magische paard, maar de angst om teleurstelling in zijn ogen te zien was te zwaar. Dus bleef hij naar zijn laarzen kijken. Onrustig tikte zijn rechtervoet op de grond. Zo voelde hij zich ook altijd als papa of mama een preek gaf over hoe hij iets niet goed gedaan had. Zelfs als hij vond dat ze gelijk hadden, bleef hij het lastig vinden om te horen dat zijn ouders niet blij waren met iets wat hij gedaan had. Maar bij zijn ouders wist hij tenminste altijd zeker dat het weer goed kwam. Als papa en mama na een poosje weer rustig waren kwamen ze altijd knuffelen. Of Noah zocht ze zelf op, als hij heel erg spijt had. Dan kriebelde mama altijd door zijn haren. Papa hield niet van kriebelen, maar pakte Noah altijd stevig was en gaf dan prikkusjes in Noahs nek. Maar hoe zou Stille Donder reageren? Die kende Noah nog niet goed genoeg.

Het paard briepte. Sem en Noah spitsten hun oren om te horen wat hij zou zeggen, maar keken allebei niet opzij. 'Het is niet erg, jongens. Deze geschenken hadden goed bij jullie gepast, maar misschien is het nog niet jullie tijd.' Sem en Noah keken opzij en zagen hoe Stille Donder geduldig naar hen keek. Zijn ogen stonden vriendelijk en zonder teleurstelling. Stille Donder tikte drie keer zachtjes met zijn hoef op de marmeren grond. Een deurtje aan de andere

kant van de hal vloog open en het konijn en de twee hamsters kwamen binnen gewandeld. Het konijn, dat elk moment over zijn oren leek te kunnen struikelen, keek verwachtingsvol naar de bloemen op het kleine akkertje. Toen hij zag dat er niks mee was gebeurd, keek hij verbaasd naar Stille Donder. Die schudde zijn hoofd en het konijn knikte dat hij het begreep.

‘We moeten snel weer naar boven om de rest van jullie gezin te halen’, sprak het paard.

De zwarte hamster had twee dolken op zijn rug. Noah vond dat hij er wel heel erg tof uitzag. ‘Iedereen klaar voor de strijd?’ vroeg de zwarte hamster.

‘Ze zijn klaar, maar niet voor deze strijd.’ Het hamstertje keek niet begrijpend naar de andere hamster. ‘Maar jullie zijn nog steeds nodig. Misschien nog wel meer dan we dachten.’

Stille Donder liet zijn hoofd zakken zodat de twee hamsters via zijn hoofd op zijn rug konden klauteren. ‘Sem, Noah, ontmoet jullie bodyguards.’

Met grote ogen keken de jongens naar de hamsters. Beide dachten ze hetzelfde: hoe kunnen twee hamsters ons nou beschermen? Ze hadden wel wapens. Het zwarte hamstertje had de twee dolken op zijn rug hangen en de bruin gevlekte hamster had een lang zwaard op zijn linkerheup hangen. Noah gniffelde, totdat hij zag hoe de zwarte hamster zijn vuistjes balde. De bruin gevlekte hamster nam het woord. ‘Gegroet, zonen van de andere wereld. Mijn naam is Cornelius Franciscus Rembrandt de vierde, maar noem mij maar Fransje, net zoals iedereen doet. En mijn dappere vriend naast mij is Axel.’

De zwarte hamster maakt een lichte buiging. Verbaasd keken de jongens naar de kleine gewapende knaagdieren. Het konijn maakte een sprongetje naar voren en snuffelde aan de voet van Sem. ‘Oh ja, dat is Botten Breker. Zij is een van de krachtigste krijgers in dit koninkrijk.’ Met grote ogen keken de jongens naar beneden. Botten Breker huppelde van Sems been richting het been van Noah. Ze stapte per ongeluk op haar oor en struikelde, waardoor ze met haar snuit op de grond klapte.

Noah krapte achter zijn hoofd. ‘Oké’, uitte hij vertwijfeld.

‘Kan zij niet praten?’ vroeg Sem voorzichtig.

‘Jawel, heel goed zelfs, maar nu even niet, hè Breker?’

Botten Breker keek naar boven en schudde haar schattige flap-oorkop.

‘Neem dit maar mee naar boven.’ Stille Donder wees met zijn hoofd richting de plantjes op de akker. Behendig sprongen Axel en Fransje op de akker en stopte van elke plant een stukje in een eigen buisje. Die deden ze vervolgens in het buideltje op Axels heup. Stille Donder fluisterde iets in het oor van Breker en die hupte snel weg naar de deur waar ze vandaan kwam. Axel kroop via de arm van Noah omhoog en ging op zijn schouder zitten. Sem kreeg Fransje op zijn schouder.

‘Dan zijn we klaar om te gaan. Volg mij.’ Stille Donder liep richting het grote glazen raam aan de achterkant van de zaal. Toen ze bijna bij de glazen wand waren zagen ze hoe er ineens een rimpeling in de lucht tevoorschijn kwam. Een groot rechthoekige waas vormde een soort deur in het glas, maar er stroomde geen water naar binnen. Stille Donder stapte erdoorheen en verdween volledig in het niets.

‘Dat is een portaaldeur, het is meestal heel veilig, dus je kan er gewoon doorheen.’

Sem slikte bij de woorden van Fransje. Meestal heel veilig ...

Sem en Noah hadden niks gevoeld toen ze door het magische portaal heen waren gelopen. Ze wisten ook niet goed wat ze moesten verwachten, maar het voelde eigenlijk niet anders dan door een gewone deur lopen. Het enige verschil was dat ze nu buiten stonden. Op hetzelfde strandje als vanmorgen. In de verte zagen ze de overkant van het meer. De zon begon nu echt op te komen. Wat gek was, omdat het daardoor leek alsof ze maar een paar seconden weg waren geweest. Ook sliepen papa en mama nooit zo lang uit. Sem draaide zich om naar de plek waar zijn ouders en Loes moesten liggen.

Sophie begon net te woelen en Loes rekte zich uit als een kat terwijl ze haar ogen nog dicht hield. ‘We waren net in de Bron van de Koning, de tijd is hier niet voorbijgegaan.’ Stille Donder gaf antwoord op de vraag die de jongens niet hadden gesteld. Hij staarde

over het water naar de overkant en fluisterde iets in het niets. Toen schudde hij zijn manen en draaide zich om. ‘Kom, we gaan jullie gezin wakker maken en dan gaan we verder.’

‘Wat doen wij?’ vroeg Fransje.

‘Jullie mogen jezelf voorstellen. Het is beter dat ze gelijk weten wie jullie zijn.’

Sophie schrok zich naar toen ze de twee knaagdieren zag. Misschien kwam het doordat ze net wakker was, maar ze schrok zo erg dat ze een stok pakte om de ‘muizen’ van de schouders af te slaan. Gelukkig wist Kris snel haar pols te pakken en haar te kalmeren.

Stille Donder legde uit wat er gebeurd was. Hoe ze het onderwaterpaleis hadden bekeken en iets hadden opgehaald dat later van pas zou komen. Ook stelde hij Axel en Fransje voor, die beiden een diepe buiging maakten.

Nadat ze helemaal waren bijgepraat en gevoed waren door het eten dat ze in het bos hadden gevonden, deden ze hun rugzakken weer op om verder te gaan.

Loes was als eerste klaar en ging weer op de grond zitten. Ze staarde naar het overgebleven vuurtje met haar armen om haar benen heen geslagen. Haar kin rustte op haar knieën. Ze schrok op toen ze een tak hoorde breken en Stille Donder ineens naast haar stond.

‘De Koning is jou niet vergeten, Loes. Jouw beschermer komt nog. Maar zowel jij als je beschermer moeten er wel klaar voor zijn.’

Loes had geen idee wat deze uitspraak inhield, maar ze snapte wel dat Stille Donder haar jaloezie had gezien. Vanaf het moment dat ze hoorde hoe de jongens waren voorbereid op een strijd voelde ze al een steek in haar maag. Het gevoel dat ze vaker kreeg als haar broers anders werden behandeld omdat het jongens waren en zij een meisje. Ze voelde zich vaak onbegrepen als ze niet mee mocht stoeien of hutten mocht bouwen.

Natuurlijk hield Loes ook van andere dingen dan alleen maar ‘jongensdingen’, maar iedereen in haar gezin deed altijd alsof ze zo slap was. Alsof ze heel voorzichtig behandeld moest worden. En nu hadden haar broers alleen mee gemogen op avontuur met Stille Donder en hadden ze ook nog een soort van vette samoerai-hamsters van de Koning gekregen. Blijkbaar was het in deze wereld pre-

cies hetzelfde als in haar eigen wereld. Jongens mogen stoer zijn en meisjes moeten lief zijn. Ze had gehoopt dat de Koning anders was, maar dat was blijkbaar niet zo.

Stille Donder brieste hard.

Loes schrok op uit haar gedachten. ‘Geduld, lieve Loes, wij zien meer in jou dan je zelf ziet. Heb geduld.’

Loes beet haar kaken hard op elkaar en knikte. Geduld. Natuurlijk moet het kleine lieve meisje weer geduldig zijn. Hoe hard ze die gedachte ook weg wilde drukken, het lukte haar niet.

De rest was ook eindelijk klaar met inpakken en rugtassen omdoen. Al pratend en kletsend liepen ze met Stille Donder mee, verder het bos in.

Loes liep achteraan en zag hoe Stille Donder af en toe nog door de bomen naar het water keek. Zijn hoofd bewoog tijdens het lopen op en neer alsof hij ruimte zocht om de overkant in de gaten te houden. Axel en Fransje waren gaan zingen. Als een stel piraten zongen ze liedjes over dappere krijgers en sterke helden. Fransje zong het mooiste, maar Axel zong het hardst. Met twee getrokken dolken zwaaide hij van links naar rechts terwijl hij half schreeuwend mee probeerde te zingen met Fransje. Na een poosje zag Loes dat Stille Donder niet meer door de bomen keek. Ze waren verder van de kant af en dieper het oerwoud in gelopen. Er was nu geen water meer te zien. Ondanks dat het inmiddels op het heetst van de dag was en ze diep in het oerwoud waren, voelde het niet benauwd.

Loes voelde hoe ze beetje bij beetje rustiger werd en inmiddels al een paar keer stiekem had moeten lachen om grapjes van papa en Noah. Sem en Sophie waren diep in gesprek over iets serieus. Loes was blij dat Sem met mama praatte. Voor Loes ging praten heel makkelijk, maar Sem werd de laatste tijd steeds stiller. Ze zag hoe Sem Sophies hand pakte. Mama tilde vervolgens de hand van Sem op en kuste die. Iets in deze wereld zorgde ervoor dat het gezin veranderde. Alsof ze allemaal steeds beter begrepen hoe ze met elkaar om moesten gaan. Loes nam een slokje water uit haar fles en slikte de brok in haar keel weg. Ze wilde niet jaloers zijn, ze hield van haar broers en van haar ouders.

Ze zakte weer weg in gedachten over van alles en nog wat toen ze ineens tegen papa aan botste, die blijkbaar stil was gaan staan. Loes was zo bezig met zichzelf en alles wat er was gebeurd dat ze niet op haar omgeving had gelet. Nu ze stilstonden en Loes langs papa naar voren keek, zag ze dat ze onderaan een vulkaan stonden.

Iets verderop naar links was een ingang te zien die naar de binnenkant van de vulkaan leek te leiden. Boven de ingang hing een verweerd houten bord met een tekst erin gekrast.

Blijf weg!

Wees gewaarschuwd!

Kris en Sophie keken elkaar zuchtend aan. ‘Het zal ook weer wel.’ Kris schudde zijn hoofd en keek vragend naar Stille Donder.

Het paard keek hem doordringend aan. ‘Zou je het liever allemaal wat makkelijker willen hebben?’ Kris deinsde een beetje achteruit door deze woorden. Precies raak. Hij antwoorde door te knikken. Ook al schaamde hij zich wel voor dat knikje. Stille Donder briepte zacht, maar het klonk niet boos of teleurgesteld. Kris keek naar zijn voeten en zag hoe hij het grind onder zijn tenen aan het verschuiven was. Hij hoorde dat het paard zachtjes iets in zijn oor fluisterde. ‘De makkelijke weg is niet altijd de beste, het is alleen makkelijker.’

Kris tilde zijn hoofd op, dat zwaar voelde door de opmerking. Hij schaamde zich, maar dat verdween toen hij recht in de ogen van Stille Donder keek. Zijn ogen stonden vriendelijk en geduldig. Het paard draaide zich om en briepte als teken dat Kris en de rest moesten volgen.

Het gezelschap stapte de ingang aan de voet van de vulkaan in, de hitte van het magma tegemoet. Maar niet alleen dat. Ook gingen ze richting datgene of diegene die de moeite had genomen om een waarschuwing of dreigement boven de ingang te zetten.

Binnen de vulkaan was het een doolhof van allerlei trappen. Alle treden waren uit de versteende lava gehakt; een indrukwekkend beeld om te zien. De familie Queest had best graag willen blijven kijken naar dit prachtige kunstwerk van trappen die elkaar op ma-

gische wijze kruisten, maar de hitte zorgde ervoor dat ze zo snel mogelijk weg moesten gaan. Alle kleren die ze droegen waren binnen een paar minuten nat van het zweet. Er scheen totaal geen logica in de trappen te zitten, maar Stille Donder leek precies te weten waar ze naartoe moesten. Ze beklommen een smalle trap die over een diepe kloof liep. Het deed meer denken aan een brug over het water dan aan een trap. Het gezin keek naar beneden en zagen hoe er ver beneden hen grote magmabellen knapten in de kolkende lava. Als een langzaam stromende beek klotste de lava tegen de rotsen onder hen omhoog. De geur van zwavel en verbrande steen steeg op en vulde hun longen. Iedereen was blij toen ze uiteindelijk heelhuids boven aan de kloofrand stonden. Nu ze op een hoger punt stonden dan daarvoor zagen ze pas echt hoe indrukwekkend de binnenkant van deze vulkaan was. Wel honderd trappen, kris-kras door elkaar, zorgden voor een tafereel dat het meeste leek op een groot spinnenweb.

‘We zijn vlakbij, lieve zonen en dochters. Of heel ver weg.’ Iedereen keek Stille Donder niet-begrijpend aan. ‘Er is vanuit deze plek een snelle route naar de Koning. Op die manier leer je Hem *snel* kennen. Er is ook een pad dat *misschien* langer duurt, en op die manier leer je de Koning *beter* kennen.’ De hitte en de raadselachtige woorden deden iedereen duizelen. Veel tijd om na te denken leek er echter niet te zijn.

Noah schrok toen Axel op zijn hoofd klom. Hij moest nog steeds aan zijn hamster wennen. Axel stond op de uitkijk vanaf Noahs hoofd en stak zijn snuitje in de lucht. Fransje nam Axels voorbeeld over en nam ook een hogere positie aan. Fransje spitste zijn oren.

‘Wat gebeurt er?’ fluisterde Sophie.

‘Shhht!’ Fransje hield een pootje voor zijn mond en draaide zijn oren bij. ‘Horen jullie dat?’

Een gezang klonk in de verte. Een prachtige stem met de mooiste trilling zorgde voor kippenvel bij het gezelschap. De klanken werden hoger en luider en het was duidelijk dat de stem dichterbij kwam. Door de holle binnenkant van de vulkaan en de stenen wanden weerkaatste de melodie van alle kanten. Inmiddels klonk het lied zo hard en hoog dat iedereen boven aan de trap kon voelen hoe hun botten leken te trillen. Axel wees naar een hoekje aan de over-

kant van de kloof. Een plekje in de vulkaan waar geen licht kwam. Voor de zekerheid snoof hij nog een paar keer met zijn snuit in de richting van de duisternis. ‘Daar, daar zit iets, het geluid en de geur komen van die kant.’ Geconcentreerd tuurde iedereen in de richting waar Axel naar wees.

Het zingen stopte abrupt. Uit de schaduw stapte twee lange harige poten in het licht. Gevolgd door acht ogen en nog eens zes harige poten. ‘Daaag, reeeeeezigersss’, galmde de zangerige stem van een enorme spin die langzaam, maar toch een stuk sneller dan verwacht, richting het groepje liep. ‘Weeeeelkommm in mijn huisss.’ De spin was zo groot dat ze niet één trap gebruikte als pad, maar alle trappen tegelijk, zoals ze eerder onbewust al hadden gedacht: deze trappenconstructie was inderdaad een spinnenweb. Langzaam baanden de poten zich een weg over de verschillende trappen, die voor deze spin niet meer dan dunne draadjes leken. Paniekerig keek iedereen naar Stille Donder. Het liefst wilden ze hier zo snel mogelijk weg.

Maar in deze situatie was het moeilijk zich te herinneren wat ook alweer de opties waren. ‘Korte of lange route?’ schreeuwde Noah boven het gedreun van de spinnenpoten uit. Hij keek opzij en zag dat de spin er al bijna was.

Een portaal opende zich naast Stille Donder. Nu pas zagen ze hoe Stille Donder met zijn ogen dicht iets aan het fluisteren was. Toen de waas stopte met rimpelen, opende het witte paard zijn ogen en zei: ‘Hierlangs om snel naar de Koning te gaan, we hebben geen tijd te verliezen.’

Niemand had zin of tijd om te vragen waar de andere uitgang was. Toen Sophie bijna haar linkervoet door het portaal wilde zetten, vloog er vlak achter Sem een metalen luik open. Het luik was zo vies en geblakerd door de hitte dat het niet opviel tussen de donkergrijze stenen en rotsen. ‘Snel, hierlangs, dappere zonen en dochters.’ Door het gat van het luik was een man gesprongen. Volledig in een zwarte mantel gehuld stond hij daar. Zijn gezicht lichtte op door het licht van zijn zwaard. Zijn vlammeende zwaard. De man plaatste zijn linkervoet naar achteren en klemde zijn beide handen steviger om het handvat. ‘Jouw dagen zijn geteld, bedriegster!’ sprak de man met het zwaard. Dreigend keek hij naar de spin.

Lieve lezers en luisteraars. Aan jullie nu de keuze. Stappen jullie door het portaal naast Stille Donder? Of gaan jullie het luik door, met de man met het zwaard?

Kiezen jullie voor het portaal? Lees dan verder in hoofdstuk 9b. Kiezen jullie voor het luik met de man en het zwaard? Lees dan verder in hoofdstuk 17.

SNEL MAAR HOBBELIG

‘Hulp!!!’ Iedereen schreeuwde hetzelfde woord; niemand hoorde elkaar. Met de grote harige spin op hun hielen waren ze allemaal door het portaal heen gesprongen. Alleen Sem en Noah wisten dat je dan op een andere plek terecht zou komen. Voor de anderen was het een grote gok geweest. De paniek om opgegeten te worden door de spin was zo groot dat ze zich niet druk maakten over de werking van een portaal. Wat ze niet wisten was dat ze aan de andere kant van het portaal in het water terecht zouden komen. Niet in een plas water, bij het water of boven het water. Nee, heel diep onder water. Eventjes wist niemand waar hij was. Alsof ze wakker werden na een nachtmerrie, maar zonder het te weten niet echt wakker werden, maar gewoon in een ander stukje van de nachtmerrie terechtkwamen. Bij de gezinsleden kwam één voor één het besef dat ze onder water waren. Als eerste moesten ze hun reflex om diep adem te halen tegenhouden. Daarna moesten ze proberen rustig te blijven en kijken waar ze naartoe moesten zwemmen.

Loes en Noah kwamen als eersten boven water. ‘Waar is de rest?’ Loes proestte de woorden uit terwijl ze watertrappelend haar hoofd boven water probeerde te houden. Noah nam een grote hap adem in verdween zonder iets te zeggen weer onder water. Het ijzige water was dieper dan de meeste plekken waar Noah gezwommen had. De bodem was niet te zien en doordat het buiten schemerig begon te worden, zag hij niks onder water. Of toch wel. Hij zag de glinstering van een sieraad rechts onder zich. Wild spartelend zag Noah hoe zijn moeder probeerde naar boven te zwemmen. Toen ze hem zag, werden haar slagen gericht en zwom ze op Noah af. Tegelijk kwamen ze boven water.

‘Jullie zijn er!’ Loes lachte opgelucht.

‘Ja, mama is er ook.’ Noah zwom in de richting van Loes en zag achter haar twee plekken waar luchtbellens omhoog kwamen. Kort daarna verschenen Sem en Kris ook proestend en spugend boven

water. Terwijl ze naar de kant zwommen, zagen ze hoe Fransje en Axel op de kant stonden te juichen en te zwaaien.

‘Waar is Stille Donder?’ vroeg Sem toen ze eenmaal op het droge waren. Axel en Fransje keken elkaar aan en knikten. Fransje legde uit dat Stille Donder niet door de poort was gestapt. Waarschijnlijk omdat hij bij de prins was gebleven om te vechten.

‘Maar waar moeten wij nu naartoe dan?’ Sophie klappertandde en voelde hoe Kris haar vastpakte.

‘Ik denk dat Stille Donder niet was achtergebleven als hij niet zeker wist dat we dit laatste stukje zelf konden doen.’ Het was eruit voordat Kris het doorhad. Zo lang waren ze hier nog niet in deze nieuwe wereld, maar Kris had onbewust gemerkt dat voor alles een plan leek te zijn. De Koning had tot nu toe altijd op tijd hulp gestuurd. Dat er nu geen hulp was van Stille Donder haalde het vertrouwen niet weg. Waarschijnlijk hadden ze genoeg aan elkaar en aan Axel en Fransje, die natuurlijk ook meegestuurd waren om te helpen. Al zag Kris nog niet helemaal voor zich hoe dat eruit moest zien.

Axel stelde voor om eerst vuur te maken. Het werd namelijk al schemerig en verder reizen zou niet veel nut hebben door het donker. Fransje had aangevuld dat door het donker reizen misschien zelfs gevaarlijk zou zijn. Maar dat was niet de reden waarom iedereen vuur wilde maken. Het water was koud geweest en het was duidelijk dat het hier snel afkoelde, nu de zon weg was.

‘We moeten ons kunnen warmen’, kreunde Sophie terwijl ze een paar zware stenen in een cirkel probeerde te leggen.

‘Hoe gaan we het aansteken dan?’ Kris krabde achter zijn baard. Iets wat hij vaker deed als hij ergens over na moest denken.

Loes wilde enthousiast het doosje lucifers uit haar tas vissen maar wist dat het geen zin zou hebben nu de tas volledig doorweekt was.

Noah hurkte en pakte twee stenen die bij de waterkant lagen. ‘Hiermee moet dat lukken. Dit zijn vuurstenen. Die gebruikte mensen vroeger ook om vuur te maken.’

Verbaasd keken Kris en Sophie elkaar aan en keken daarna weer naar Noah.

‘Als ik iets interessant vind, kan ik heus wel leren hoor’, grijnsde hij toen hij de opgetrokken wenkbrauwen van zijn ouders zag.

Noah gaf Loes de opdracht om kleine droge takjes en droge bladeren te zoeken. Kris ging samen met Sophie wat verder het bos in om te zoeken naar fruitbomen en noten. In hun eigen wereld zouden ze niet snel hun kinderen ergens achterlaten, maar tijdens dit avontuur zagen ze hoeveel hun kinderen eigenlijk konden en durfden. Sophie kneep lichtjes in de arm van Kris en omhelsde hem daarna. Om vervolgens Kris weer snel los te laten toen ze voelde hoe hun natte kleren tegen elkaar aan plakten. ‘Ik ben trots op ons gezin.’

Kris knikte instemmend. Even bleven ze zo staan, nadenkend over alles wat hun kinderen de afgelopen dagen hadden gedaan en gezegd. ‘We moeten ze dat vaker vertellen, Sophie. Ze zijn zo super. Alle drie. Stuk voor stuk, op hun eigen manier fantastisch.’ Sophie legde haar hoofd voorzichtig tegen de natte borst van Kris en sloot even haar ogen om te genieten. Ze schrok op toen er ineens hard werd geschreeuwd aan de waterkant.

‘JAAAAAAHHHH!!!’ schreeuwde Noah. Het was hem gelukt om vuur te maken. Toen Kris en Sophie, toch een beetje ongerust door het geschreeuw, weer bij de waterkant aankwamen, zagen ze hoe de schaduwen van drie kinderen en twee hamsters vrolijk om een groot vuur dansten.

Sem schudde wild met zijn handen door de haren van Noah. ‘Jij bent echt zo’n tof broertje!’

Noah bloosde terwijl hij zijn schouders optrok.

Die avond viel iedereen vrij snel in slaap. De grote hoeveelheid fruit en noten had ze een heerlijk vol gevoel gegeven. De warmte van het vuur en het knisperende geluid maakte al snel dat de oogleden zwaar werden. Zelfs Axel en Fransje, die normaal als nachtdieren door het leven gingen, vielen als een blok in slaap tegen hun nieuwe vrienden aan.

Midden in de nacht werd Loes opgeschrikt door een geluid. Ergens verderop hoorde ze voetstappen op de stenen van de oever. Voorzichtig ging ze rechtop zitten om beter te luisteren. Het was stil.

Toen ze weer wilde gaan liggen, omdat ze dacht dat ze het zich verbeeld had, hoorde ze het weer. Dit keer dichterbij. De voetstappen stopten een eindje verderop. Alsof de persoon niet dichterbij durfde te komen. Ondanks dat alles in haar lichaam zei dat ze moest blijven liggen, won de nieuwsgierigheid van Loes het van de angst. Voorzichtig sloop ze uit de cirkel waarin ze om het vuur lagen. Laag sluipend, bijna kruipend verplaatste ze zich over de kiezelachtige ondergrond. Hoe goed ze haar best ook deed, helemaal stil blijven kon ze niet. Af en toe hield ze stil om te horen of de rest ook wakker was. Ze hoorde niks, behalve de zware dreunen van haar hartslag, die voor haar gevoel buiten haar lichaam te horen waren.

Nu haar ogen gewend waren aan het donker kon ze stiller sluipen. Loes kon nu zien waar de grote stenen lagen en probeerde die zo veel mogelijk als ondergrond te gebruiken, waardoor ze het knersende geluid van de kiezels kon vermijden. Ze was inmiddels een flinke afstand van de rest vandaan toen ze hoorde dat er vlak naast haar zwaar geademd werd. Ze kneep haar ogen tot spleetjes om beter te kunnen zien. Schuin voor haar lag een gedaante op de grond. Een hond, of iets wat daarop leek, hijgde zwaar. Loes, die niet veel van dieren wist, kroop dichterbij. Ook al wist ze niet wat er voor haar lag, toch voelde ze diep vanbinnen dat ze ernaartoe moest.

Voor haar lag een harig beest. Het hijgen veranderde in piepen en het dier probeerde op te krabbelen, maar viel weer neer. Langzaam begon er meer licht te schijnen doordat de zware wolken voor de maan wegtrokken. Loes zag nu duidelijk dat ze met een wolf te maken had. Een grote witte wolf met vlekken. Ze voelde hoe haar hand, zonder dat ze dat per se wilde, naar het dier toe bewoog. De wolf liet zich aaien en Loes voelde dat de anders gekleurde plekken op de rug niet haar vacht waren, maar natte kleverige vlekken. De metaalachtige geur verraadde dat de wolf onder het bloed zat.

‘Loes, het spijt me.’

Verbaasd trok Loes haar hand weg. Verbaasd omdat de wolf praatte, maar ook omdat ze haar naam kende. ‘Ik heb ze niet tegen kunnen houden, Loes. Ik had samen moeten werken, maar ik durfde niet.’

Loes kroop dichterbij de wolf toe. ‘Waar heb je het over? Wie ben jij?’

‘De Koning heeft mij gestuurd om jou te helpen en dat heb ik ook geprobeerd. Maar ik deed het op mijn manier en niet op de manier van de Koning.’ De wolf stopte even en Loes zag hoe haar buik steeds sneller op en neer ging van het ademen. ‘Ik dacht dat ik het beter wist en nu zijn ze er bijna. Ze zullen jullie verslinden.’

Loes haar hoofd bonkte. Duizenden vragen stormden door haar heen. ‘Er zijn duistere machten die ervoor willen zorgen dat jullie de Koning niet vinden. Ga nu! Nu jullie nog minder zichtbaar zijn door de nacht.’

Loes probeerde te slikken maar haar keel was te droog. ‘Maar waarnaartoe? En jij dan?’ Loes voelde hoe haar woorden kraakten.

De wolf probeerde met haar voorpoten op te krabbelen.

Toen Loes zag dat de achterpoten van de wolf niet meer konden bewegen, brak dat haar hart.

‘Hier, maak mijn halsband los. Het is een kompas. Volg het naar het oosten totdat je bij de waterval komt. Daar is de ingang van het paleis.’ Een harde kreet steeg op uit de bossen. ‘Ze komen eraan, jullie moeten nu gaan.’

Loes plaatste haar handen onder de wolf in een poging het dier op te tillen.

‘Niet doen, Loes, jullie moeten nu gaan. Dit is allemaal mijn schuld.’

Weer krijste er iets in het bos. Dichterbij dit keer. Loes keek achter zich en zag hoe de rest van haar gezin nu ook van schrik wakker geworden was. ‘En jij dan?’ Loes veegde haar ogen droog. Ook al kende ze de wolf nog maar net, het voelde niet alsof dit de manier was waarop ze elkaar hadden moeten leren kennen.

‘Ga nu, Loes! Ze zeggen dat de Koning genadig is. Laat mij er zelf achterkomen of dat ook echt zo is. Ik heb het verdiend als het niet zo is.’

‘Loes! Waar ben je? Loes!’ Ze zag hoe haar ouders paniekerig naar haar op zoek waren.

‘Je hebt me alsnog geholpen door te waarschuwen. Vertel me dus alsjeblieft hoe je heet.’

De wolf wilde antwoorden, maar werd op dat moment geraakt door een pijl in haar zij. Het dier gromde van de pijn. ‘Ga nu Loes, volg het kompas richting het oosten naar de waterval.’

De geluiden kwamen dichterbij terwijl Loes naar de rest terugrende.

‘Waar kom jij in vredesnaam vandaan?’ riep Kris, duidelijk ongerust.

‘Dat leg ik zo wel uit, we moeten nu gaan.’ Toen de monsterlijke geluiden uit het bos dichterbij kwamen, hoefde niemand te vragen waarom. Razendsnel gooiden ze hun spullen in hun rugzakken en renden richting het water. Loes rende voorop en de rest volgde zonder iets te zeggen. ‘We moeten naar een waterval en dat is deze kant op.’ De rivier splitste zich in drie vertakkingen, maar door het kompas zag Loes gelijk welke kant ze op moest.

Zonder dat ze het van elkaar wisten, mompelden ze allemaal een schietgebedje. Hoe konden ze hier uitkomen zonder de hulp van Stille Donder? Axel greep naar zijn zij om het heuptasje te pakken met de buisjes, maar besepte dat hij die voor het slapen had afgedaan. Hij had alleen zijn dolken meegepakt, maar niet de geschenken van de Koning. En juist die hadden ze nu erg goed kunnen gebruiken.

‘Als er niet heel snel een wonder gebeurt, zullen we de Koning niet kunnen bereiken!’ schreeuwde Fransje boven het gekrijs van de onzichtbare wezens in het bos uit.

Loes keek over haar schouder om te zien of de rest wel meekwam. Haar ouders waren natuurlijk veel sneller, dus die renden nu alleen maar langzamer dan normaal om hun kinderen van de achterkant te beschermen. Net toen Loes weer vooruit wilde kijken, smakte ze tegelijk met Sem die naast haar was komen rennen op de grond. Een dreunend gevoel bonsde door haar knieën. Ze waren over een houten obstakel gevallen dat half op de oever, half in het water lag.

‘Gaat het?’ vroeg Sophie terwijl zij en Kris de kinderen overeind hielpen. Ze knikten beiden.

‘Het is een boot!’ riep Fransje verheugd. ‘Snel, duw die het water in! De stroming gaat sneller dan wij kunnen rennen.’

Kris en Sem draaiden de boot, die ondersteboven lag, om. Iedereen stapte in, behalve Kris. Toen iedereen zat, duwde hij de boot met alle kracht van de kant af en sprong er net op tijd bij in.

De stroming ging veel sneller dan ze hadden kunnen hopen. Het woeste water kolkte en klotste om de boot heen. ‘Zoek naar peddels.’ Kris zocht druk om zich heen, maar zag niet zo veel in het donker.

Iedereen in het gezin begon op de bodem van de boot te voelen. ‘Hier is er één’, riep Noah, die triomfantelijk een roeispaan in de lucht hield.

‘Één is genoeg, het is alleen om te kunnen sturen. Bedankt, jochie.’ Kris pakte de peddel over en stak hem aan de achterkant van de boot in het water. Nu de maan weer achter de wolken vandaan kwam, konden ze gelukkig weer wat meer zien. Als een echte stuurman navigeerde Kris tussen de uitstekende rotsen door. Het geluid dat hen achtervolgde droop af, alsof het wist dat het deze strijd niet ging winnen. Opgelucht haalde iedereen diep adem. Kris keek naar zijn verkrampte handen die hij als een angstige koala om de peddel heen geklemd hield. Het maanlicht scheen op de houten stok en Kris begon hardop te lachen. Het was een opgeluchte lach.

‘Wat is er?’ vroeg Loes.

Kris las voor wat er in de peddel gekerfd stond:

*Ik heb jullie innerlijke schreeuw om hulp gehoord.
Groet, E.*

‘Dat is de Koning: nooit te laat, altijd op tijd.’ Fransjes ogen glinsterden terwijl hij de woorden uitsprak.

Het duurde even voordat iedereen van de schrik bekomen was. Maar toen de geluiden volledig verdwenen waren en nu alleen nog maar het geluid van stromend water te horen was, zakten de schouders van iedereen weer omlaag. Loes keek op het kompas en zag dat ze nog steeds goed gingen.

‘Hoe kom je daaraan?’ Axel, die normaal minder vaak sprak dan Fransje, keek Loes doordringend aan.

Loes voelde hoe haar ogen begonnen te prikken. ‘Ik, ik, eh’, stamelde ze.

Axel sprong op haar schoot en pakte haar hand vast. ‘Hoe kom je hieraan?’ vroeg hij nog een keer vriendelijk.

‘Ik kreeg het van een wolf.’ Loes hoorde hoe Fransjes pootjes over het houten bankje trippelden terwijl hij heen en weer ijsbeerde. ‘Oh nee, oh nee toch. Waar is ze nu?’

Zo hard als de rivier stroomde, zo hard leken ook de tranen over Loes haar wangen te lopen. ‘Ik heb haar achtergelaten. Het spijt me zo. Ik kon haar niet tillen. Ze was te gewond om zelf te lopen.’ Haar stem sloeg over.

Axel kneep zachtjes in de vinger van Loes. ‘Het is niet jouw schuld, Loes. Breker heeft zelf gekozen om haar taak anders uit te voeren.’

Loes snoof diep en haalde haar mouw langs haar ogen.

‘Laten we hopen dat de Koning haar hulpgeroep ook gehoord heeft.’ Axels stem klonk gebroken, maar ook lief genoeg om Loes te troosten.

‘Hoe heette ze?’ vroeg Loes door haar snikken heen. ‘Botten Breker. Door haar vrienden ook wel Breker genoemd’, antwoorde Fransje. ‘Ik herken de halsband.’

Sem en Noah keken elkaar verbaasd aan, maar voelden dat dit moment voor Loes niet verbroken mocht worden.

‘Au!’ Loes gooide het kompas op de bodem van de boot. ‘Dat ding wordt ineens heet.’

Fransje klom op de punt van de boot. ‘Dat kan maar één ding betekenen, lieve vrienden. We zijn er bijna.’ Hij had zijn zin nog niet afgemaakt of de boot begon nog sneller te bewegen. De stroming nam toe. ‘De waterval, daarom gaan we nu harder.’

Als een pijl die uit een boog geschoten wordt, schoot de boot door het water. De boot botste tegen verschillende rotsen. Sturen had nu geen zin meer. Nu moesten ze gewoon geluk hebben. Of ook dit moest weer in het plan van de Koning passen.

En daar was hij: de waterval. Het drong niet gelijk tot de groep door omdat ze zoiets als ze nu zagen nog nooit hadden gezien. Maar Noah merkte op dat je een waterval normaal gesproken nooit ziet vanaf het water, omdat het aan het einde naar beneden stroomt. Dus zouden ze moeten kijken naar een horizon waar geen water meer stroomde, aangezien ze in volle vaart naar de waterval toe bewogen

in plaats ervan af. Maar voor de familie Queest bevond zich een waterval die zo hoog was dat die tot aan de wolken reikte. De boot begon nog meer snelheid te winnen en schoot wild schuddend door het water. Dat moest ook wel, want deze waterval schoot rechtstreeks de lucht in.

‘Houd je vast!’ Axel deed zijn ogen dicht en glimlachte. ‘We komen eraan, hoogste Koning.’

Alsof ze allemaal dezelfde droom droomden, zweefden ze met boot en al rechtop door de lucht. Het was niet duidelijk of ze zweefden, dreven, vielen of stegen. Op deze hoogte werd het steeds lichter en lichter, omdat de maan steeds dichterbij kwam. De waterval stroomde een grot in. Boven de grot hing een grote stenen plaat met een tekst erop:

*De reis naar mij toe is niet altijd zonder gevaar.
Maar ik zorg er altijd voor dat je aankomt.*

De boot voer door de grot naar binnen. Zouden ze er nu echt zijn?

*Lieve lezers en luisteraars. Jullie zijn aan het einde gekomen van het pad.
Lees verder in hoofdstuk 20.*

HET PERFECTE KONINKRIJK?

Reiziger,

Hier zul je alles kunnen vinden wat je wilt.

Doordat je alles kunt vinden wat je wilt, zul je veel niet kunnen vinden.

Ga pas naar binnen als je weet wat belangrijk is.

Verward keken de gezinsleden elkaar aan toen ze het metalen bordje op de deur lazen. Het flakkerende licht van de fakkel naast de deur wierp mysterieuze schaduwen op de toch al moeilijk te begrijpen tekst.

Loes mompelde de tekst een paar keer hardop voor zichzelf. ‘Wat staat hier nou? Snappen jullie dit?’

Haar broers trokken hun schouders op en keken fronsend naar Biblio. Die stond met zijn rug tegen de muur naast de deur en hield het gezin nauwlettend in de gaten. Indringend keek hij Kris en Sophie aan. Alsof hij wachtte tot zij iets zouden zeggen.

‘Doordat je alles kunt vinden wat je wilt, zul je niet veel kunnen vinden.’ Kris fluisterde de woorden, terwijl hij uit zijn ooghoeken naar Sophie keek.

‘Ik weet niet wat we hier moeten, lieverd.’ Ze zei het niet als een vraag, maar er klonk toch doorheen dat ze een antwoord wilde van Kris. Die antwoordde niet. Sophie kon aan de rimpel in zijn voorhoofd zien dat zijn hersenen overuren draaiden.

‘Biblio, jij bent onze gids. Wat raad jij ons aan?’ Sophie had haar vraag nog maar net uitgesproken of Biblio zette zich met zijn schouders af van de wand. Hij deed een paar passen bij de deur vandaan.

‘Wat denken jullie zelf?’ Biblio zijn stem was zacht en krakerig. Het klonk bijna alsof hij het antwoord liever niet wilde weten.

Iedereen sprak door elkaar. Iedereen leek voor zichzelf wel te weten wat hij belangrijk vond, maar de antwoorden verschilden nogal van elkaar. De kinderen wilden vooral gelukkig zijn en plezier

maken. Sophie vond dat gezondheid en goed in je vel zitten toch wel erg belangrijk waren.

Kris wist het niet. Hij zei dan ook dat het juist goed was om door de deur te gaan om het te ontdekken. ‘Als je daar alles vinden kan, dan kun je ook vinden wat het belangrijkste is in het leven, toch?’ Kris sprak de woorden hoopvol uit, maar merkte aan de reacties dat zijn gezin het niet mee met hem eens was.

‘Pap, daar staat toch duidelijk dat je het van tevoren moet weten?’ Loes haar wangen kleurden rood, wat wel vaker gebeurde als iemand niet naar haar luisterde en ze daar een beetje ongeduldig van werd.

Kris schudde lachend zijn hoofd. ‘Ik weet heus wel wat belangrijk is voor mijzelf, maar ik wil gewoon weten wat er nog meer is. We kunnen daar alles vinden!’

Biblio schraapte zijn keel. ‘Het is jullie keuze. Jullie kunnen nog terug naar de zwarte hal en kiezen voor het andere pad. Ik raad het jullie ten zeerste aan. Maar het is en blijft jullie keuze. Die vrijheid is heel belangrijk, hoe pijnlijk die soms ook kan zijn.’

Enkele ogenblikken bleef iedereen stil. ‘Alles wat je maar vinden wil’, fluisterde Kris toen.

‘Die waarschuwing hangt er niet voor niets’, mompelde Loes.

*Lieve lezers en luisteraars,
aan jullie de keuze.*

*Gaan jullie alsnog door de deur? Lees dan verder in dit hoofdstuk.
Merk je dat de waarschuwing je aan het denken zet? Ga dan alsnog naar hoofdstuk 7.*

Hoofdstuk 10b

De familie stapte samen met Biblio door de deur aan het einde van de trap. De nieuwsgierigheid had gewonnen en iedereen had ermee ingestemd om toch door de deur te gaan.

Toen de deur openging, moesten ze eerst even wennen. Het licht aan de andere kant was fel, helemaal vergeleken met de donkere tunnel en het zwarte paleis waar ze net vandaan kwamen. Maar ook de geluiden waren zo hard en zo veel dat Noah meteen zijn handen voor zijn oren deed. Loes zocht als een wilde in haar tas naar de koptelefoon. Niet dat het heel veel hielp, maar het zorgde er wel voor dat ze niet helemaal gek werd van het geluid. Als het hier was gestopt met de prikkels die ze te verwerken kregen, dan viel het misschien nog mee. Maar dat was niet zo. Alle zintuigen van het gezin werden verleid om mee te doen in het feestgedruis.

Hun neuzen bijvoorbeeld. Ze roken de geur van letterlijk alles wat ze maar lekker vonden in het leven. De kinderen roken suikerpin, chocolade, cola, chips en pizza. Eigenlijk roken ze nog veel meer, maar dat konden hun hersenen gewoonweg niet aan. Kris en Sophie roken weer heel andere dingen. Die roken de geur van versgemaaid gras, nieuwe verf in een pas gekocht huis, nieuwe bekleding van een splinternieuwe auto en de geur van gegrilde ossenhaas uit hun favoriete restaurant, dat eigenlijk te duur was en waar ze dus bijna nooit aten. Maar dat was nog niet alles. De temperatuur was fantastisch. De warmte die op hun huid terecht kwam voelde als de lekkerste stranddag van de mooiste vakantie. Niet zo'n warmte waar je snel van gaat zweten en plakkerig wordt; het was meer een soort aangename zomerdag, wanneer er ook een lekkere zuiderwind staat. Omdat het licht toch nog te fel was, stonden ze daar maar gewoon te staan met hun ogen dicht. Genietend van alle heerlijke geuren, de temperatuur, en inmiddels konden ze ook genieten van de geluiden.

Noah hoorde in de verte hoe kinderen plezier maakten en hij hoorde het gekletter van water. Hij spitste zijn oren en toen hij daarop focuste, rook hij ook de heerlijke geur van zwembadchloor en patat met mayo. Een combinatie die hij als kleine kleuter al

geweldig vond. Voorzichtig deed hij zijn ogen open om te zien waar deze geuren en geluiden vandaan kwamen. Doordat zijn ogen wendden aan het felle licht zag hij steeds duidelijker waar ze waren. Van verbazing viel zijn mond open. Voor zijn ogen ontvouwde zich de meest wonderlijke, magische, fantastische wereld die hij maar kon bedenken. Ja, hij zag waar hij het meeste van hield. Een subtropisch zwemparadijs met heel veel glijbanen en een snackcorner waar ze heerlijke goudgele frietjes met mayo uitdeelden. Alleen stond dat zwembad naast zijn andere favoriete plek in de wereld. De grootste en spannendste achtbaan uit hun eigen wereld: de Vuurspuwer 3000! Hij stootte zijn elleboog iets te enthousiast in Sem zijn zij. 'Hé joh, doe normaal man.' Sem greep naar zijn zij en deed zijn ogen open. Eerst keek hij alleen boos naar Noah. Maar Noah keek hem niet aan. Sem zag hoe zijn broer betoverd voor zich uit staarde, zoals hij ook altijd keek als hij voor de etalage van de bakker naar alle verschillende taarten stond te kijken. Sem volgde Noahs blik en zag toen ook voor het eerst het nieuwe koninkrijk waarin ze zich bevonden. Het meest overweldigende maar ook de meest fantastische omgeving die hij ooit had gezien.

'Mam, pap, Loes. Dit moeten jullie zien!' En dat deden ze. Minuten lang staarden ze naar een wereld waar ze zelfs in hun dromen en fantasie nog niet eens een glimp van hadden gezien.

'Is dit dezelfde wereld als waar we net waren?' Sophie keek opzij naar de plek waar Biblio net nog stond, maar er kwam geen antwoord. In de verte zagen ze hoe Biblio ver voor hen uit liep.

'Wat heeft hij nou weer?' Kris schudde niet-begrijpend met zijn hoofd. 'Laten we hem maar volgen, jongens.'

'Ah pap, toe nou.' Noah en Loes zetten beiden hun schattigste puppygezicht op. 'Ze hebben hier alles wat we leuk vinden. Mogen we eerst ergens in?' Kris en Sophie keken elkaar aan. Het was best begrijpelijk dat de kinderen wel even wat plezier wilden. Helemaal nadat de vakantie in hun eigen wereld niet echt een succes te noemen was.

'Ik snap heel goed dat jullie liever ergens in gaan op dit moment, maar laten we eerst Biblio inhalen en dan gaan we daarna ergens in.' Papa was niet te vermurwen. De kinderen gromden nog net niet, maar gaven het wel meteen op om nog tegen papa in te gaan.

Ze zagen zelf ook dat, hoe tof deze plek er ook uitzag, er geen einde aan leek te komen. Als ze straks in het midden van al die drukte zouden staan, dan was het nog maar de vraag of ze ooit een uitweg konden vinden.

‘Biblio! Wacht even!’ Kris wuifde naar Biblio, die even stil bleef staan, en gebaarde naar de rest dat ze mee moesten lopen. Na een klein sprintje liepen ze naast Biblio, die glimlachend maar bezorgd naar de familie keek.

‘Wat is het hier vet, man.’ Sem wees enthousiast naar een botsautobaan waar de tekst: ‘Laser botsauto power festijn’ boven stond. ‘Dat is rijden in botsauto’s en lasergamen tegelijk, gast!’ Noah en Loes waren gelijk enthousiast.

Sophie zag ook hoe de ogen van Kris begonnen te twinkelen. Ze lachte. ‘Jij wil zeker ook?’ Kris sloot zijn opengevallen mond en glimlachte. ‘Ik denk dat ik dat wel leuk vind, ja.’

‘Oh mam, pap, alsjeblieft, mogen we hierin?’ Kris en Sophie keken elkaar schouderophalend aan en keken toen naar Biblio. Zijn blik was leeg en zijn lichaam leek nogal onrustig.

‘Er staat dat het gratis is!’ Noah wees naar een klein bordje naast de ingang van de attractie. ‘Het kan wel even, toch, Biblio? Of hebben we haast of zo?’

Biblio knikte en schraapte zijn keel. ‘Zien jullie dat gebouw daar?’ Hij wees naar een groot grijs gebouw aan het einde van de straat. ‘Ik ben daar te vinden. In de bibliotheek.’

Sophie knikte en zag hoe Kris en de kinderen richting de botsauto’s renden. ‘Beloof mij plechtig dat jullie mij daar komen opzoeken voor dat jullie verdergaan.’

‘Dat zullen we doen’, zei Sophie. Ze zwaaide en rende toen achter de rest aan.

De attractie had maar een paar minuten geduurd. Hooguit zes. Maar aan de gezichten van Kris en de kinderen te zien waren dit waarschijnlijk de zes mooiste minuten uit hun leven. ‘Wow, zagen jullie hoe ik op die hologrammen schoot? Ik was echt vet goed, man.’ Sem lachte van oor tot oor. De zorgen die hij had over alles waar hij wat school betreft tegenop zag, straks na de zomervakantie, voelden even heel ver weg. In dit spel was hij meester. Hij keek naar het bord met de highscore boven de balie van de botsauto’s.

‘Ik sta derde! Ik ga nog een keer. Let maar op, nog een paar keer en ik sta bovenaan. Ik weet nu hoe het moet.’

Kris lachte. ‘Toe maar. Ik ga niet nog een keer, maar misschien kunnen we allemaal iets doen dat we zelf leuk vinden?’

‘Ja!’ riepen Loes en Noah in koor.

‘We spreken af bij de bibliotheek. Daar is Biblio die op ons wacht.’

Iedereen knikte, terwijl ze hun ogen gericht hadden op de volgende plek waar ze naartoe wilden.

‘Is dat duidelijk voor iedereen? Over een uur zijn we bij de bibliotheek.’ Sophie wees naar een grote toren met een smileyklok erop.

Iedereen reageerde bevestigend.

‘Nou, gaan dan.’ Kris grijnsde van oor tot oor en zwaaide vrolijk zijn kinderen uit.

Sophie greep zijn hand vast. ‘Weet je zeker dat we hier goed aan doen?’

Kris keek Sophie met fronsende wenkbrauwen aan.

‘Nou, ik bedoel gewoon, ze zijn nog zo jong. In onze wereld mogen ze van ons ook niet zomaar overal naartoe. Het is hier gigantisch!’

Kris trok Sophie tegen zich aan en kuste haar op haar hoofd. ‘Oh schatje toch, laat ze toch lekker genieten. Ze kunnen allemaal klok-kijken. We moeten ze toch een keer loslaten en erop vertrouwen dat ze het leven zelf aankunnen?’

Sophie knikte. ‘Ja, dat is waar, maar ze zitten nog op de basisschool, Kris. Wij zijn nu nog wel verantwoordelijk voor hun keuzes.’

Kris keek Sophie doordringend aan. ‘Geloof me lieverd, het komt helemaal goed.’

Sophie legde haar hoofd op zijn borst. ‘Misschien heb je ook wel gelijk, en nu hebben wij ook eindelijk even een uurtje voor onszelf.’

Kris pakte enthousiast Sophies hand en trok haar mee. ‘Kom, we gaan uit eten.’

Het werd de dag van hun leven. De kinderen ontdekten allerlei vette plekken en toffe dingen. Als ze honger hadden, liepen ze een restaurant in en konden ze gewoon iets pakken wat ze wilden.

Kris en Sophie waren naar een restaurant geweest en hadden samen gelachen, gedronken en gegeten. Daarna hadden ze een ijsje

willen halen bij een schattig ijsboertje, maar zagen toen al snel een bord met: 'Proefrit van je leven!' Sophie en Kris keken op de klok en toen weer naar elkaar. Nog maar vijf minuten waren gepasseerd. 'Tijd zal wel anders lopen hier in deze wereld. Zullen we een proefritje maken? Dit is wel een hele vette bak hoor, Soof.'

Soof. Zo had Kris Sophie sinds hun verkeringstijd niet meer genoemd. Ze voelde weer even de vlinders in haar buik toen ze terugdacht aan die tijd. 'Tuurlijk schat, ik ga met je mee', antwoorde ze.

En zo passeerde er heel veel minuten. Heel lange minuten. De tijd leek hier stil te staan, alsof er oneindig veel minuten waren. Tegelijkertijd voelde iedereen haast, want er was zo veel te doen. Alsof de tijd voorbijvloog.

En juist die drukte en al dat plezier zorgden ervoor dat ze de waarschuwing vergeten waren. De waarschuwing die op de deur stond. In het begin was iedereen nog op zijn hoede geweest, want ze gingen toch een beetje tegen de woorden van Biblio in. Maar dat leek nu allemaal te verdwijnen. Dit land leek het beste dat ze ooit was overkomen. Maar was dat ook zo?

Het was waar: dit land vroeg niet om geld. Maar wel om iets anders. Sophie had ergens in haar onderbuik een akelig gevoel dat ze niet goed kon uitleggen. Zonder dat ze het doorhadden, leverden ze tijd in. Tijd, energie en dromen in ruil voor plezier. Maar met elke activiteit die ze deden, vergaten ze steeds meer wat ze moesten doen: hun zoektocht afmaken. Ze vergaten Biblio, die nog steeds op hen wachtte in de bibliotheek. Ze vergaten de Koning te zoeken. Af en toe flitsten die gedachten nog door Sophie haar hoofd. Misschien ook wel door de hoofden van de rest van haar gezin maar de gedachten en herinneringen aan Biblio werden steeds vager. Doordat ze vergaten hiernaar te zoeken, misten ze ook de dingen die je ervoor terugkrijgt als je samen iets zoekt. Vooral dat miste Sophie heel erg. Dat ze samen op zoek waren.

Nadat alle gezinsleden elkaar weer gevonden hadden, waren er jaren verstreken. Heel veel jaren. Maar op de klok hadden ze nog één minuut over. Enthousiast begon iedereen aan elkaar te vertellen wat ze allemaal hadden gedaan en wat ze nog meer gingen doen, maar niemand luisterde naar elkaar.

Toen ze een poosje in deze wereld waren geweest, gingen ook Kris en Sophie apart van elkaar dingen doen. En nu ze allemaal door elkaar en langs elkaar heen over hun avonturen praatten, merkten ze dat ze elkaar niet meer goed begrepen. Na jaren die voelden als minuten waren ze moe. Ze hadden alles op alles gezet om te kunnen doen wat ze zelf wilden. Nu ze bijna alles hadden gehad, ontdekten ze dat het niet genoeg was. Er moest meer zijn, een hoger doel. Iets wat de leegte in hun hart kon vullen ondanks dat ze er zo veel in hadden geprobeerd te stoppen. Maar ze wisten niet hoe ze het moesten doen. Daar waren ze te moe voor.

Terwijl hun oogleden bijna dichtvielen, strompelden ze over de straten van deze betoverde wereld. Ze strompelden naar een gebouw waar ze nog nooit waren geweest. Geen van allen. De klok sloeg, het uur was voorbij. Uitgeput vielen ze in slaap voor de deur van het grijze gebouw: de bibliotheek.

Op de muur van de bibliotheek hingen allemaal posters. Verweerd door de jaren die als minuten voelden. Posters met de woorden:

Gezocht!

Familie die mij wil leren kennen.

Weet dat ik jullie altijd zal blijven zoeken.

Zelfs als jullie mij niet meer zoeken.

Als jullie dit lezen, weet dit:

*Ik zal alles vergeven en ben vindbaar voor iedereen,
maar stop alsjeblieft nooit met zoeken.*

Als je dat wel doet, weet dit:

Ik stop nooit met zoeken naar jullie.

Groet, E.

De volgende dag werden ze wakker in hun eigen bed in de camper. Kris wreef de slaap uit zijn ogen en zag hoe iedereen rechtop probeerde te krabbelen. Ze hadden allemaal zo gek gedroomd.

Sems maag knorde. Hij had honger, en de rest ook. Maar dat was niet het enige lege gevoel in hun lichaam. Er miste iets. Alsof ze heel graag iets wilden vinden, maar niet zo goed wisten wat dat was.

Lieve lezer en luisteraars.

Jullie zijn aan het einde gekomen van de zoektocht.

Helaas zijn er ook paden die niet bij de Koning uitkomen.

Maar weet dit: jullie kunnen altijd weer opnieuw beginnen met zoeken.

En misschien nog belangrijker: de Koning blijft altijd zoeken naar jullie.

OP GROTE HOOGTE

Wat was er veel gebeurd de afgelopen dagen. De tijd vloog aan de ene kant voorbij, maar Kris had uitgerekend dat dit nog maar de derde dag was dat ze in deze vreemde wereld waren. Afgelopen nacht sliepen ze nog een keer op hetzelfde strand. Het was namelijk de bedoeling dat ze een grote reis zouden gaan maken. Stille Donder benadrukte steeds hoe belangrijk het voor deze reis zou zijn om goed uit te rusten.

De nacht verliep vredig. Iedereen was moe en viel vrijwel direct in slaap. Iedereen, behalve Stille Donder. Hij stond aan de kant van het water en fluisterde in de golven.

Toen Loes en Noah wakker werden, zagen ze Stille Donder aan de waterkant staan, zijn hoofd opgeheven naar de lucht. De eerste stralen van de opkomende zon weerkaatsten via het water tegen hem aan. Elke keer als ze naar Stille Donder keken, waren ze weer onder de indruk. Hij was zo sterk en krachtig, maar ook zo lief en zacht. Loes en Noah voelden zich allebei gelukkig. Het was bijzonder om je zo veilig te kunnen voelen, ook al hadden ze het engste avontuur tot nu toe meegemaakt. Ook al hadden ze de Koning nog steeds niet ontmoet, ze hadden al wel gevoeld hoe goed hij was. En wat Noah en Loes misschien wel het allerfijnste vonden, was dat de Koning, Stille Donder en de prins hen serieus namen. Ze maakten geen onderscheid tussen kinderen die niks mochten en volwassenaan. Nee, het leek wel alsof in dit koninkrijk de kinderen juist heel veel verantwoordelijkheid kregen. Dat ze net zo veel waard waren als hun ouders. Sterker nog, Loes had het gevoel dat ze meer hadden gedaan dan hun ouders. Alle drie de kinderen hadden geschenken gekregen, maar hun ouders niet. Loes had niet door dat ze tijdens het denken voor zich uit had gestaard. Ze schrok zich daarom een hoedje toen ze ineens de warme adem van Stille Donder in haar nek voelde.

‘Willen jullie de rest wakker maken?’ vroeg het paard met een rustige en kalme stem. Noah en Loes knikten en wilden weglopen,

toen ze zagen dat Stille Donders ogen anders stonden. Het leek alsof zijn ogen nat waren. Langzaam draaide hij zich om en liep weer richting het water. Nog een keer draaide hij zijn hoofd naar achteren en vroeg: ‘Hebben jullie goed geslapen? Het is erg belangrijk dat jullie je ogen open kunnen houden vandaag.’ Hij wachtte tot ze allebei met een ja antwoordden en liep toen weer door.

‘Wat zou er met hem zijn vandaag?’ vroeg Loes.

Noah haalde zijn schouders op en schopte een steentje weg.

‘Zou hij verdrietig zijn om de prins?’

‘Misschien’, antwoordde Noah.

Inmiddels waren ze bij de rest aangekomen. Loes liep naar Boten Breker toe en maakte haar wakker.

Loes aaide Breker achter haar oor en hoorde een zachte lieve grom uit haar buik komen. Alles was vredig in het kamp. Het voelde goed om hier te zijn. Loes wist dat ze iedereen wakker moest maken maar heel even nog wilde ze genieten van alle rust. Kris en Sophie lagen dicht tegen elkaar aan. Papa had zijn armen om mama heen en zijn voorhoofd was helemaal in haar nek begraven. Loes begreep nog niet zo veel van liefde en verliefdheid, maar het leek wel alsof papa en mama elkaar steeds liever en leuker begonnen te vinden naarmate ze dichterbij de Koning kwamen.

Loes hoorde zacht geknabbel en draaide zich om richting Axel en Fransje. ‘Goewe mogge, Woes’, bracht Fransje uit met een mond gevuld met zonnebloempitten. Axel knikte naar Loes en knabbelde door op zijn pitten.

‘WAKKER WORDEN! WAKKER WORDEN! STELLETJE LUIAARDS!’

Met twee grote stokken stond Noah op een boom te meppen terwijl hij op zijn allerhardst iedereen wakker begon te schreeuwen. Hij stopte met roepen om in een hard bulderend gelach uit te barsten.

Breker stond binnen een tel voor Loes om haar te beschermen. Haar ontblote tanden lieten een diepe gedempte grom door. Ze had gelukkig al snel door dat het Noah maar was. Kris en Sophie schrokken nergens van. Dit gebeurde thuis helaas ook weleens. Langzaam stonden ze op en probeerden Noah op te laten houden.

Uiteindelijk werd Noah pas stil toen hij een dennenappel tegen zijn hoofd aan kreeg. ‘Raak!’ Sem lachte terwijl hij het zei. Noah lachte en gooide iets terug. Sophie rekte zich uit en pakte fruit en

noten die ze de dag ervoor al verzameld had uit haar tas. Iedereen was lekker aan het eten en kletsen. Kris vertelde allemaal grappige verhalen uit hun wereld. De hamsters hingen aan zijn lippen. En Kris kreeg door al die mooie herinneringen een beetje heimwee naar hun eigen wereld.

Na een lekker stevig ontbijt ging de groep hun tassen inpakken. Stille Donder had hun dat gevraagd, maar nog steeds had hij niet uitgelegd waarom het moest. Na een paar minuten inpakken en schone sokken aantrekken, ploften ze met z'n allen op de grote stronk bij het kampvuur. De jongens waren naast Loes gaan zitten en hadden net de vraag gesteld hoe het kon dat Botten Breker van gedaante was veranderd. Ze wilden weten waarom ze nu een wolf was, maar veel meer nog wilden ze weten wat er was gebeurd aan de andere kant van de duisternis. Hoe het voor Loes was geweest om met de prins, Stille Donder en Botten Breker mee te vechten. Of ze bang was geweest en nog meer van dat soort vragen. Loes deed haar rugtas weer af en ging er even voor zitten. 'Nou, het ging zo', begon ze, maar toen vroeg Kris hardop aan de groep wat er aan de hand was met Stille Donder.

Vol verwachting staaarde iedereen naar Stille Donder die met gesloten ogen stilstond. Even hield hij zijn hoofd schuin, terwijl hij nog steeds zijn ogen dicht had. Het leek alsof hij in gedachten iets aan het zoeken was. Een zachte warme bries stak op en de ogen van het paard gingen langzaam open.

De groep merkte dat de wind nog iets meenam. Een bekend geluid kwam uit de verte vandaan en werd door de wind meege dragen over het water. Het gezin keek elkaar aan. In hun ogen stond iets van herkenning, maar niemand leek te weten wat het geluid nou precies was.

Kris begon plotseling heel hard te lachen. En toen de rest doorhad waar hij om lachte, begonnen ze mee te bulderen. De dieren keken met onbegrip in hun ogen naar elkaar.

'Het is Noddy!' riepen de kinderen in koor.

'Wie is Noddy?' vroeg Breker aan Loes.

'Nou, Noddy is geen persoon maar onze camper. Zo noemde Noah de camper vroeger. Niemand weet precies waarom, maar we zijn hem altijd zo blijven noemen.'

Sophie en Kris liepen naar het strand richting de plek waar het geluid vandaan kwam. Toen Noddy nog een keer toeterde in de verte kwamen de kinderen en alle dieren er ook aangerend. In de verte zagen ze hoe hun camper door de lucht zweefde. Boven de camper was een enorme luchtballon te zien die met dikke stevige touwen aan Noddy vastzat. Ook al was Noddy niets meer dan een metalen machine, het hoge krakerige toetertje van hun trouwe camper klonk alsof het blij was om iedereen weer te zien.

‘Ik heb jou ook gemist, lieverd’, mompelde Kris. Hij voelde hoe Sophie hem aankeek en lachend haar hoofd schudde, maar dat maakte hem even niks uit.

Iedereen uit de groep moest even zijn evenwicht bewaren toen Stille Donder tussen hen door zoefde en in volle vaart omhoog schoot richting de vliegende camper. Kort bleef hij voor de camper hangen. Hij overlegde iets met de persoon die de camper bestuurde en vloog toen omhoog. Schuin boven de ballon klapte het paard een paar keer hard met zijn vleugels. Door de luchtstroom stuwde hij het vliegende campertje naar beneden. Langzaam deinend op het ritme van de wind naderde de luchtballon het strand. Met een doffe maar zachte klap landde Noddy op het strand. *Tut tu tu tut tuu tut tuuuu*, toeterde de bestuurder. Nu zagen ze dat dat niemand minder was dan Biblio.

Ze omhelsden elkaar en de kinderen wilden niets liever dan vertellen wat ze allemaal hadden beleefd en overleefd. Maar Stille Donder knikte naar Biblio.

Hij knikte terug en onderbrak de kinderen. ‘Lieve, prachtige kinderen, wij gaan samen reizen, dan kunnen jullie mij je avonturen vertellen. Maar we moeten nu eerst vertrekken.’

Loes keek een beetje sip en trok haar tas weer op haar rug. Sem zag het en sloeg zijn arm om zijn zusje heen. Hij trok haar een beetje dichterbij naar zich toe. ‘Ik wil heel graag jouw avontuur horen. Volgens mij heb jij een heel cool avontuur beleefd.’

Loes keek op naar Sem en lachte. Ze voelde dat haar grote broer echt om haar gaf. Dat deed hij misschien altijd al wel, maar hier, in deze wereld, voelde ze het steeds meer. Hij leek zelfs een beetje op Stille Donder in de manier waarop hij praatte. En alsof hij door naar

haar te kijken begreep wat er aan de hand was. Zonder dat ze het hoefde te zeggen. Ze wilde inderdaad heel graag vertellen wat ze had meegemaakt.

Stille Donder was voor de camper gaan staan. ‘Voordat we vertrekken wil ik jullie de gelegenheid geven het verhaal van Loes te leren kennen.’

Sem en Loes keken elkaar verbaasd aan en keken daarna naar Stille Donder.

‘Ik zal een speciaal portaal openen, voor deze ene keer.’

‘Zou het een visioenenportaal zijn?’ fluisterde Fransje enthousiast naar Axel.

Stille Donder tekende met zijn hoef een cirkel in het zand. ‘Jullie mogen in deze cirkel gaan staan als je het verhaal van Loes wilt zien’, sprak hij uitnodigend. ‘Maar je kunt er ook voor kiezen om in te stappen in de camper.’

Kris keek verlangend naar Noddy, maar Sem en Noah trokken aan zijn handen. ‘Kom pap, jij wilt toch ook weten wat Loes heeft meegemaakt?’

Als je het verhaal van Loes wilt begrijpen, ga dan door het portaal en lees verder in hoofdstuk 18. Daarna zullen jullie weer terugkomen op deze plek. Jullie zullen het begrijpen maar ook vergeten, alsof je het altijd al geweten hebt. En daarna zal alles weer verdergaan zoals het hoort te gaan.

Wil je het verhaal van Loes niet weten, lees dan verder in dit hoofdstuk.

Hoofdstuk 11b

Iedereen stapte de camper in. Normaal was het al vrij krap in de camper, maar nu helemaal, met Biblio, Axel, Fransje en Breker erbij. Stille Donder vloog gelukkig naast Noddy, want een paard had natuurlijk niet in de camper gepast.

Een uur verliep, misschien wel twee. Maar er was zo veel te vertellen dat de tijd voorbijvloog. Ondertussen was Noddy hoger en hoger gestegen. Ze braken dwars door een wolkendek en zagen hoe de zon bovenop de wolken scheen en alles verlichtte tot een zachte gouden deken. Niemand praatte meer. Het leek wel of de wolken paden waren van een koninkrijk in de lucht. Het gouden licht reflecteerde op de hele omgeving, waardoor het leek alsof alles hier van goud en parels was.

De vogels die meevlogen schitterden in de zon en leken te spelen met de camper. Ze doken onder en boven de camper langs en haalden trucjes uit waarbij ze om hun as draaiden. Klappend, juichend en wijzend stonden de kinderen voor de ramen. Het leken net dol-fijnen in de zee, zoals de vogels in de wolken doken om daarna weer boven te komen.

Maar het allermooiste was het van wolken gemaakte paleis. Een schitterend, gouden, glinsterend gebouw, gemaakt van luchtige wolkenpilaren en ook de muren waren gemaakt van dikke, donzige wolken. Opvallend genoeg was niet alles gemaakt van wolken. Er stonden overal grote bakken met planten. En ook tegen deze muren groeide een soort klimop met grote bloemen. Om de zoveel meter stond er een lantaarnpaal, waardoor zichtbaar was hoe de paden door dit wolkenrijk liepen.

Noddy minderde vaart en de familie Queest voelde hoe de camper zonder schok op het wolkendek landde. Toen ze eenmaal tot stilstand gekomen waren, wilden alle kinderen eruit. Sophie riep nog dat ze voorzichtig moesten doen – stel je voor dat ze dwars door de wolken heen zouden zakken – maar daar had niemand oren naar.

Noah trapte nog net niet de deur open, maar met overenthousiast geweld liet hij de oude deur van de camper kraken en sprong op de zachte ondergrond. De rest van de drie musketiers volgden en ook

de dieren sprongen achter hun vrienden aan. Kris en Sophie hadden eerst nog oogcontact gehad met Biblio om zeker te weten of het oké was om uit te stappen. Die leek gek genoeg geen antwoord te geven op hun vraag; niet in woorden en niet met zijn gezicht. Maar de kinderen stonden buiten zo hard te schreeuwen en te gieren dat de ouders ook geen antwoord meer nodig hadden.

Uiteindelijk stond iedereen, inclusief Biblio, buiten. De lucht was hier zo fris en licht. Het leek alsof elke ademhaling twee keer zo diep was als beneden op de grond. De 'vloer' was precies wat je zou verwachten van een koninkrijk in de wolken. Je voeten zakten een klein beetje weg. Het was een combinatie tussen een springkussen en een heel hoogpolig tapijt. Al vrij snel ontdekten de kinderen dat er ook van wolk gemaakte heuveltjes waren. Eerst dachten ze dat het gewoon bij de wolken hoorde. Vanaf de aarde zie je ook altijd hoe wolken gekke vormen hebben, met bulten en uitsteeksels.

Maar Sem en Fransje hadden tijdens het rondlopen gezien dat uit een van de heuvels rook omhoog kwam. Loes en Breker waren ook ergens bij een heuvel aan het spelen toen ze uit een van de kleine bergjes zachte muziek hoorden komen. Snel renden ze weer naar elkaar toe om te bespreken wat ze hadden gezien en ontdekt. Sem dacht dat de heuvels huisjes waren en daarom niet zomaar betreden konden worden. Breker bedacht het plan dat de kinderen met hun ouders, zonder de dieren, aan moesten kloppen. Dat zou het betrouwbaarste overkomen. Biblio en Stille Donder stonden ergens verderop met elkaar te praten. Daar wilden ze niet op wachten, dus stemde het gezin in met het plan van Breker en lieten de pratende Biblio en Stille Donder achter.

Sem bleek gelijk te hebben toen een van de kleine heuvelhuisjes openging. Een mevrouw deed open. Ze leek niet veel langer dan Sophie, maar iets in haar houding deed haar verheven lijken. Ze had prachtig lang, gekruld, rood haar tot op haar heupen. Een witte jurk golfde om haar heen alsof hij zijn eigen leven leidde en bewoog langzamer dan de vrouw zelf. Het hoofd van de vrouw was getooid met een prachtige krans van paarse en blauwe bloemen. Ze wenkte hen het huis in door haar arm uitnodigend naar binnen te zwaaien. Doordat ze bewoog werd de geur die ze droeg ook duide-

lijker. Het was zo'n geweldige geur; ze roken vanillebroodjes en bloemen, maar ook honing en verse aardbeien.

'Ik ben Hannanriël.' De stem van de vrouw klonk meer alsof ze zong dan alsof ze praatte. Terwijl de kinderen en volwassenen één voor één naar binnen stapten stelden zij zichzelf voor aan de mysterieuze vrouw, die met een vriendelijke glimlach rustig knikte en de namen in zich opnam.

In het kleine huisje was het heerlijk warm en gezellig. Er stonden geen lampen. Het huis werd namelijk verlicht door de zon die door de melkachtige muren scheen. Ondanks de zachte, wolkige uitstraling van de kamer bleek alles wel stevig te zijn. Terwijl de kinderen voorzichtig alles probeerden aan te raken, ging Kris op een verhoging zitten die wel een bank moest zijn. Sophie staarde als enige omhoog en zag dat er bovenin het dak een opening zat waardoor ze rechtstreeks de lucht in keek. Het gat in het dak, dat niet groter was dan een putdeksel, was niet open. Er zat een raam in. Sophie staarde door het ronde raam naar de prachtige lucht en verlangde ernaar om nog hoger te komen. Ze voelde hoe de kinderen inmiddels naast haar waren komen staan. Ook haar musketiers keken nu door het raampje naar de prachtige hemel.

Hun aandacht werd verstoord door het gerinkel van kopjes. Hannanriël had een dienblad met theekopjes achter hen op een wol-kentafeltje gezet. Zonder te praten schonk ze één voor één de kopjes vol met heerlijk geurende thee. Een honingachtige geur verspreidde zich door het huisje, waardoor het allemaal even heel erg relaxed voelde. Sophie plofte naast Kris op de bank, terwijl de kinderen zich naast het tafeltje lieten zakken. Hier maakte het toch niet uit waar je zat, want alles zat even lekker.

Hannanriël kwam nog een keer uit de keuken lopen, maar dit keer met een warme cake waar de damp nog vanaf kwam. Loes en Noah maakten beiden een slurpend geluid; de cake rook zo heerlijk dat het water hen letterlijk uit de mond liep. De gemarmerde cake, met chocolade en vanille, was overgoten met een wit glazuur. Doordat de cake nog warm was, stroomde het zoete goedje er helemaal langs. Niemand kon zijn ogen openhouden tijdens het eten, zo lekker was het.

Nadat ze gegeten en gedronken hadden vroeg Hannanriël of ze mee naar buiten wilden lopen voor een rondleiding. Via de achterdeur aan de achterkant van het keukentje vertrok het gezelschap naar buiten. Hier zagen ze een dunne mist waar ze eerst doorheen moesten lopen. De mist was niet koud of nat. Na een stuk of tien stappen waren ze er al doorheen. En achter die sluier van mist doemde nu een prachtig dorpje op. Het kleine dorpje bestond uit zes kleine straatjes. Al die straatjes waren versierd met prachtige bakken met bloemen en planten. Pastelkleurige vlaggetjes sierden de straten in lichte bogen van huis naar huis. Iedereen die ze tegenkwamen zwaaide en was vriendelijk. Sommigen waren hun planten water aan het geven. Kinderen speelden op de straatjes en liepen af en toe een stukje mee. Er werd niet veel gepraat.

Iedereen uit de familie Queest kneep zichzelf om te kijken of ze droomden. Was dit echt? Wat een bijzondere plek was dit. Zo rustig, mooi en gelukkig. Terwijl Loes achter de kop van Breker aaide verbrak ze de lange stilte. 'Ik denk dat de Koning hier wel ergens moet zijn; waarschijnlijk in het wolkenpaleis.' Haar broers knikten instemmend terwijl ze verwonderd om zich heen bleven kijken.

Maar Loes had niet gezien dat ze knikten. Zij had toevallig haar ogen gericht op Hannanriël die voor hen liep. Toen ze het over de Koning had zag ze hoe Hannanriëls schouders heel kort opschrokken. Alsof ze heel eventjes verstijfde en daarna snel verder liep. Breker, die het ook had gezien, keek schuin opzij naar Loes. Hun verbaasdheid veranderde in nieuwsgierigheid.

'Woont de Koning in dat Paleis?' Weer zag Loes hoe de vraag in leek te slaan bij hun gastvrouw.

Nu stopte Hannanriël abrupt en draaide ze zich fel om. Met een iets te overdreven glimlach antwoordde ze, zonder haar lach te laten verdwijnen: 'Dat weet ik niet, want dat paleis is gesloten. Niemand kan daar naar binnen.'

Haastig draaide ze zich weer om en versnelde haar pas. De rest van de groep had niet helemaal door wat er gaande was, maar ze merkten wel dat er iets was veranderd aan Hannanriël. In stilte liep de groep verder, maar er be kroop Loes een naar gevoel. Een gevoel dat Hannanriël meer moest weten. Voordat Loes zoals altijd heel veel vragen kon stellen, duwde Breker haar kop tegen de hand van

Loes en likte aan haar vingers. Alsof ze zonder te praten wilde zeggen dat ze niet door moest vragen. Loes begreep het en hield haar mond.

De rondleiding ging verder langs een pleintje met een fontein. Hier stroomde echter geen water doorheen maar er kringelde een lichte mist van etage naar etage. Zo anders dan beneden bij alle fonteinen, waar al het water afkomstig was uit de Bron. Maar dat kon natuurlijk niet in verbinding staan met deze wereld, aangezien dit in de wolken lag.

Behalve Loes en Breker genoot iedereen van de vredige omgeving waar alles stil was. Nou ja, stil. Af en toe hoorde je het gekraak van de chocoladerijstwafels van Sem en het gesmak van Noah die als een koe liep te kauwen op de klef geworden zure matjes die hij onder in zijn tas had gevonden. Alles in deze wereld leek sprookjesachtig en magisch, maar Loes was blij dat het geschrok van haar broers normaal was gebleven. Het bevestigde dat de buitenaards lekkere cake van zonet gewoon een cake moest zijn geweest. De jongens hadden nog steeds trek.

Na een korte wandeling stopte de rondleiding bij een groot monument. Een grote cirkel van glas lag op de grond met daaromheen een klein muurtje. Precies hoog genoeg om er lekker op te kunnen zitten en door het glas naar beneden te kijken. Maar naar beneden kijken betekende ook echt naar beneden kijken. Stuk voor stuk keken de leden van het gezin door het glazen raam naar beneden. Maar dit hield niemand lang vol. Sophie en Sem deden na één tel al een stap naar achteren en lieten zich vallen op het plein van wolken om de cirkel heen. Noah moest kokhalzen van de hoogte en zei dat hij duizelig geworden was. Kris en Loes durfden het langste naar beneden te kijken. Ook al was dat ook niet langer dan tien seconden. Ook zij moesten toen even op adem komen. Toen ze wegkeken om even hun blik ergens anders op te richten, keken ze rechtstreeks naar Hannanriël. Zij staarde zonder te blikken of blozen naar de glazen cirkel. Alsof ze geen enkele angst had voor de diepte van de val die er zou zijn, mocht ze erdoorheen vallen. Maar ja, zij woonde dan ook in de wolken.

Tot Loes haar verbazing liep het plein om het monument intussen vol met mensen in witte kleren. De vrouwen hadden bijna allemaal bloemen in het haar. De mannen droegen een soort kralenketting om hun nek. Opvallend was dat alle kinderen ook helemaal in het wit waren, iets wat de Queestjes niet gewend waren van hun wereld. Als ze daar ook maar één minuut buiten speelden waren ze gelijk vies en zat alles onder de vlekken. Maar ja, dat kon hier natuurlijk niet. Hier was zelfs de straat spierwit en schoon.

Het plein stroomde vol met mensen die uit hun kleine, perfecte, witte huisjes kwamen en die nieuwsgierig waren naar deze nieuwkomers. Hannanriël stelde het gezin en hun dieren voor aan de mensen van het wolkendorp. Die maakten allemaal een diepe buiging en lachten vriendelijk. Een klein meisje met knalgroene ogen stapte door de menigte naar voren en deelde zelfgemaakte bloemenkransen uit.

Het leek wel een sprookje. Alles was zo mooi. Alles was zo rustig en iedereen was zo aardig. De Queestjes waren zwaar onder de indruk van het geheel.

Behalve Loes. Ook zij was een beetje rood geworden door alle aandacht en de prachtige krans die het meisje aan haar gaf. Maar bij Loes en Breker knaagde er iets. Diep vanbinnen voelden ze aan dat er iets niet klopte. Misschien was het door wat ze samen hadden meegemaakt, maar beiden voelden dat dit te mooi was om waar te zijn. En dat gevoel van onraad, samen met de grote menigte waardoor ze nu omsingeld werden, zorgde voor nogal wat onrust.

Toen Loes zich plotseling realiseerde dat ze ook nog eens aan de rand van een gat in de hemel stonden, ging er een rilling over haar rug. Breker piepte zachtjes en duwde haar kop tegen Loes aan. Ze voelden hetzelfde. Het liefst wilde Loes het uitroepen naar haar gezin en ze waarschuwen, maar dit leek niet het juiste moment. Haar moeder stond gezellig te kletsen met een paar ouders van de wolkenwereld. Papa was aan het voetballen met zijn jongens en een groepje enthousiaste wolkenkinderen.

En waarvoor wilde ze hen eigenlijk waarschuwen? Dat wist Loes zelf ook niet. Het was maar een gevoel. Een heel sterk gevoel – dat wel – maar behalve de reactie van Hannanriël op haar vraag naar de Koning was er niet veel om haar gelijk te ondersteunen.

Ze verlangde naar de camper. Ze wilde weer weg – het liefst heel ver weg. Verder op zoek naar de Koning. Misschien moesten ze juist wel naar het wolkenpaleis gaan. Misschien was de Koning daar wél. Misschien werd hij daar wel opgesloten door deze mensen. Dat kon de reden zijn dat Hannanriël steeds verstijfde als het over de Koning ging.

Hoe ze daar onopvallend moesten komen nu ze omringd waren door een menigte mensen, wist ze niet. Loes wenste dat Stille Donder er was. Hij zou weten wat ze moest doen. Of Biblio – hij kon misschien vertellen wat er echt aan de hand was. Of de prins – die kon haar vast geruststellen. Waar was Stille Donder eigenlijk? Waar was Biblio? Stonden die nog steeds bij de camper te praten? Hoezo maakte ze zich hier zo druk om?

Ze werd in haar gedachten onderbroken toen Breker zachtjes haar naam fluisterde. Ze keek opzij om haar aan te kijken, maar zag dat Breker haar ogen op iets anders gericht had. Tussen de menigte door liep Stille Donder langzaam naar voren. Hij moest zichzelf echt door de menigte heen duwen, maar het leek wel alsof de mensen niet doorhadden dat er een groot wit paard tussen hen door liep. Alsof ze hem niet zagen.

En omdat ze hem niet konden zien, voelden ze hem ook niet. En omdat ze hem niet konden voelen, bestond hij blijkbaar niet voor hen.

Stille Donder was er inmiddels bijna. Van deze afstand konden Breker en Loes recht in zijn honingbruine ogen kijken. Hij briepte alsof hij blij was om hen te zien. Zijn ogen stonden echter droevig en vol pijn. Hij zei niets, maar hij wenkte Loes en Breker met zijn hoofd terug richting de camper te knikken.

‘Hé, Stille Donder!’ Sem en Noah riepen het bijna in koor. Een last viel van Loes haar schouders. Gelukkig, haar broers zagen hem ook gewoon. Nogmaals wenkte het paard de familie. Zijn vragende ogen smeekten hun om mee te gaan.

‘Volgens mij moeten we met hem mee’, zei Kris terwijl hij een bal teruggooide naar een van de kindjes.

‘Wil je dat we met je meegaan?’ vroeg Sophie. Haar verbaasde stem verraadde dat ze niet begreep waarom Stille Donder het niet gewoon vroeg. Hij was vaak genoeg duidelijk geweest over volgende stappen en waar ze naartoe moesten.

‘Wat is er?’ vroeg Noah. Stille Donder schudde zijn manen en keek het gezin smekend aan. Kris en Sophie waren inmiddels weer afgeleid en ook Noah was weer gezellig aan het kletsen met een van de wolkenkinderen.

Loes voelde haar hart in haar keel bonken. Wat gebeurde hier? Waarom sprak Stille Donder niet gewoon? Hoezo zagen de wolkenmensen hem niet? Ze wilde haar gezin wel voor hun kop slaan. Wakker schudden dat ze met Stille Donder mee moesten gaan.

Maar ze zag ook hoe gelukkig ze op deze plek waren. Ze twijfelde of het probleem zich alleen maar in haar hoofd afspeelde of dat er ook echt iets aan de hand was. Straks was er niks aan de hand en konden ze hier nog een leuke tijd beleven. Het was hier toch wel heel erg mooi. Er was helemaal geen reden om te geloven dat deze mensen hen kwaad wilden doen. Het leek er juist op dat ze de perfecte levens hadden en dat ze alleen maar contact wilden leggen met de familie Queest. Maar misschien probeerde Stille Donder haar wel te waarschuwen.

Maar was dit Stille Donder wel? Het majestueuze paard dat zij kende kon praten, bliksem oproepen, vliegen en indruk maken op deze groep. Wat nou als dit hem niet was?

Al deze twijfels duizelden door Loes haar hoofd. Het bonken van haar hart klopte nu ook door in de slapen van haar hoofd. Waarom hadden Biblio en Stille Donder ervoor gekozen om de familie hier te brengen? Vast niet om alleen te kijken naar de mooie wereld. Als de wolkenmensen niet in staat waren om Stille Donder te zien, betekende dat dan dat de familie hun de ogen moest openen? Maar waarom zei Stille Donder dat dan niet gewoon? Waarom sprak hij niet gewoon zoals de andere keren? Als dit echt Stille Donder was dan leek het wel alsof zijn stem gedoofd was in deze wereld.

‘Wat moeten we doen?’ fluisterde ze terwijl ze Breker achter haar oren krabde. ‘Wat moeten we doen?’

Lieve lezers en luisteraars. Aan jullie nu de keuze.

Kiezen jullie ervoor dat Loes met haar gezin achter Stille Donder aan gaat? Lees dan verder in hoofdstuk 19.

Of kiezen jullie ervoor om nog even in de wolkenwereld te blijven? Lees dan verder in hoofdstuk 14.

TE BANG OM TE VINDEN

Druipend van het zweet stond de familie uit te hijgen in de grot. ‘Pratende dieren, vliegende monsters, gekke magische gebeurtenissen. Het is gewoon even te veel.’ Sophie ijsbeerde door de grot heen en weer. De rest wilde liever niet toegeven dat ze er net zo over dachten, maar stiekem was dat wel zo. Sem en Noah waren net wat minder overtuigd, want die hadden best willen blijven strijden, maar toch. Ze waren het wel eens met de woorden van mama. Misschien was deze zoektocht gewoon niks voor hen. Misschien was het maar beter als ze wakker zouden worden. Het kon toch niet anders dan dat dit een droom moest zijn?

Sem voelde de pijn van het achterlaten van de monsters. Er klopte iets niet aan het gekrijs en het liefste wilde hij terug. Maar als papa en mama zo bang waren om de Koning te vertrouwen, dan was dat vast niet zomaar. Zij waren stukken ouder, dus zouden zij wel beter beslissingen kunnen maken. Tenminste, dat zei oma altijd. Dat wijsheid met de jaren kwam.

Stiekem voelde Sem ook een soort opluchting. Toen hij op het strand stond, voelde hij geen twijfel. Maar nu hij in deze grot even rustig na kon denken, voelde hij hoe de twijfel alsnog kwam. Misschien had hij het op het strand helemaal verkeerd aangevoeld. Hadden de monsters versterking gehaald en zouden die hen binnen twee tellen hebben opgegeten. Hij rilde bij die gedachte.

‘Sorry, sorry dat we niet durfden.’ Noah fluisterde het eigenlijk alleen tegen Axel, maar door het galmen in de grot verstond de rest het ook. En die woorden kwamen hard binnen. Vooral bij Kris. Uiteindelijk hadden Sophie en hij het voor de rest besloten. Zijn zonen waren zo dapper. En hij durfde als volwassen man niet wat zijn kinderen wel durfden. Hij ademde lang uit terwijl hij op de binnenkant van zijn wangen beet.

Fransje en Axel zeiden niets. Ze keken elkaar af en toe aan en keken dan weer naar de grond. Alsof ze iets wilden zeggen, maar de woorden er niet voor hadden.

Noah kon daar niet goed tegen. Hij voelde gewoon dat deze kleine krijgertjes hun leven zouden geven voor dit gezin. Dat zij wel dapper waren. Het liefst zou Noah uit de grot rennen met Axel en Fransje om te bewijzen dat hij wel geloofde en hij wel dapper kon zijn. Maar het was niet aan hem om die keuze te maken.

‘Mam, ga nou even zitten, ik word helemaal onrustig van je geloop.’ Loes was bij de ingang van de grot gaan zitten en probeerde nog te kijken naar wat er op het strand gebeurde. Heel in de verte hoorde ze nog gekrijs, maar het leek niet meer dichterbij te komen zoals eerst. Ze zuchtte.

Sophie was inmiddels gaan zitten, maar tikte met haar voeten nog steeds rusteloos op de grond. ‘Ik trek dit gewoon niet meer, Kris. Ik wil echt graag die Koning leren kennen, maar waarom moet het allemaal zo moeilijk?’

Kris pakte Sophies knie en kneep er zachtjes in. Ze wist niet of hij haar begreep of dat hij gewoon wilde dat ze stopte met het tikken van haar voet. ‘Ik wil dit ook niet meer.’ Hij keek Sophie met natte ogen aan. ‘Ik wil jullie niet in gevaar brengen. Mijn vader verliezen was al erg genoeg. Ik kan niet ook jullie nog kwijtraken.’

Sem slikte en voelde hoe droog zijn keel was. Daarom durfde papa dus niet. Ze hadden ineens zo veel meegemaakt hier dat hij daar helemaal niet meer aan had gedacht.

‘Maar het spijt me, jongens. Ik weet niet of het de goede keuze was. Ik weet niet of we de Koning ooit gaan vinden als ik er steeds voor zorg dat we dingen niet gaan doen. Het lijkt alsof we maar niet verder komen.’

Het begon buiten te regenen. De sfeer in de grot werd er door het weer in ieder geval niet beter van. Loes voelde hoe de regen af en toe naar binnen werd geblazen en ze stond op om een drogere plek te zoeken. Toen bedacht ze ineens dat ze Breker niet meer had gezien. ‘Breker?’ Paniekerig rende Loes rond op zoek naar haar konijn. ‘Breker? Waar ben je, meisje?’ Nu ging de rest ook staan om te zoeken. Iedereen, behalve Axel en Fransje, die elkaar alleen maar stilletjes aankeken.

‘Hier ben ik.’

Loes hoorde een stem uit een donker hoekje achterin de grot. ‘Breker? Kun jij ook praten?’ Ze zette een paar stappen richting de inham toen ze ineens een bek vol scherpe tanden op zich af zag komen. Ze schrok en viel in paniek achterover.

Een enorme witte wolf stapte geruisloos uit de schaduw. Tenminste, het was ooit een witte wolf. Bedekt met zwarte plekken stapte ze nu in het weinige licht dat er was. Loes wilde gillen maar kon het niet. Ze zag iets in de ogen van de wolf dat haar tegenhield. De ogen van de wolf stonden leeg en het leek alsof de wolf gehuild had in de donkere hoek van de grot.

Fransje kuchte. ‘Loes, dit is Breker.’

Loes bekeek de wolf niet-begrijpend van top tot teen.

‘Dit is haar echte vorm’, vulde Fransje aan.

Breker piepte en liet haar kop hangen. ‘Het spijt me Loes, ik kon het niet. Ik kan het nog steeds niet.’ De wolf wilde zich weer omdraaien, maar voelde toen hoe Loes haar achter haar oren krabde.

‘Wat kan je niet, meisje? Zeg het maar.’

Breker liet een diepe wolvenhuil ontsnappen en liep schoorvoetend naar het midden van de kring. ‘Ik kom uit een familie van de grootste krijgers van dit koninkrijk, maar ik heb me nooit een krijger gevoeld. Ik kan het wel en ik wil het ook wel, maar vergeleken met mijn familie stel ik niks voor.’

Loes voelde hoe de woorden van Breker recht door haar hart gingen. Ze snapte precies wat Breker bedoelde.

Breker ging verder: ‘Mijn broers noemden mij altijd konijntje omdat ik niet zo dapper was als zij. Toen ik op een ochtend wakker werd, zag ik mijn reflectie in het water en ontdekte ik dat ik echt een konijn geworden was. Eerst vond ik dat heel erg, maar op den duur dacht ik dat ik het misschien wel verdiende om niet meer bij de sterkste wolven te horen.’

Axel en Fransje keken elkaar aan en knikten naar elkaar.

‘Maar je bent nu weer een wolf.’ Fransje wilde zijn woorden terugtrekken toen hij de blik in Brekers ogen zag, maar dat kon niet meer.

Breker liet haar kop weer hangen en iedereen zag hoe haar schouders schokten. ‘De Koning heeft altijd in mij geloofd en daarom Stille Donder de opdracht gegeven om mij als jouw beschermer

mee te sturen. Hij wist dat de leugens waar ik in geloofde zo sterk waren geworden dat ze begonnen te werken als een soort vloek. Een vloek die alleen verbroken kon worden als ik niet anders kon.' Breker pauzeerde om een harde huil te laten ontsnappen. 'Toen de monsters eraan kwamen voelde ik dat ik begon te transformeren; ik moest wel geloven in de kracht die mij gegeven was door de Koning, maar ik kon het niet. De transformatie maakte mij tot wolf, maar vlekken van de vloek komen alweer terug. Het spijt me zo.'

Iedereen keek naar de wolf en zag hoe ze zich zo klein mogelijk probeerde te maken.

'Ik ben bang dat ik er nu voor zorg dat jullie nooit bij de Koning kunnen komen. De Koning zoekt alleen naar de dapperste strijders, zei mijn moeder altijd, en dat ben ik duidelijk niet.'

'Dan kennen jullie mijn vader nog niet.' De grot werd verlicht door een man die met een vlammend zwaard de grot in stapte.

'Hij is hier!' gilte Fransje iets te hard in het oor van Axel, die van schrik bijna omviel.

Breker deinsde achteruit en probeerde de blik van de prins te ontwijken. Een lichtflits liet de gehele grot wit opschijnen en nu stond ook Stille Donder in de grot naast de prins.

'Mijn vader de Koning geeft om iedereen evenveel. Wij zien meer in jullie dan jullie in jezelf zien. Ja, wij weten dat jullie alles aankunnen als jullie geloven, maar we begrijpen ook hoe pijn en verdriet er soms voor zorgen dat iemand dat niet ziet.' De prins lachte de mooiste lach die je je maar voor kunt stellen. Met een soepele beweging doofde hij het zwaard door het achter op zijn rug in de schede terug te steken. 'Geloof mij als ik zeg dat de Koning niets liever wil dan jullie ontmoeten. En jullie zijn het waard om naar Hem toe te gaan. Dat zijn jullie altijd al geweest. Vanaf het moment dat jullie Hem zochten.'

De prins richtte zich tot Breker. 'Lieverd, eerlijk zijn over je angsten is soms het krachtigste en dapperste dat iemand kan doen.' Hij aaide de wolf achter haar oren en kuste haar op haar voorhoofd.

'Willen jullie de Koning ontmoeten?'

Verbaasd en overrompeld knikte iedereen in stilte. De prins keek opzij naar Stille Donder en knikte met een glimlach. Stille Donder briepte, schudde zijn manen en strekte zijn vleugels volledig uit.

Bijna zo wijd als de hele grot. Hij klapte één keer hard zijn vleugels op en neer en alles werd wit.

Lieve lezer en luisteraars, jullie zijn bij het einde van dit pad gekomen.

Lees verder in hoofdstuk 20.

ACHTER DE ROOKWOLK AAN

Wat was iedereen van de familie Queest opgelucht! Ze hadden nu eindelijk een aanwijzing om een weg naar de Koning te vinden. Maar ook het idee dat de val van papa zo anders had kunnen aflopen zorgde ervoor dat ze opgewekter waren dan eerst. Ze keken steeds even naar papa en voelden dan hoe blij ze met hem waren. Sophie hield, ondanks de hitte van de jungle, steeds zijn hand vast. Normaal deden ze dat niet als het zo warm was. Dat vonden ze allebei vies voelen. Maar nu was het voor Kris en Sophie een cadeau-tje om elkaar vast te kunnen houden. Ook hielp het Kris om af en toe op Sophie te kunnen steunen. Zij voelde het elke keer als er een stekende pijn door hem heen schoot: dan kneep hij in haar hand.

Na een poosje merkte Sophie dat ze niet meer zo vaak geknepen werd. En heel af en toe lieten ze elkaars hand los om weer even wat frisse lucht tegen hun handpalmen te voelen. De kinderen waren gezellig aan het kletsen en hadden eigenlijk niet zo veel te klagen. Ook zij voelden hoe fijn het was dat papa nog leefde. Af en toe draaiden ze zich om en keken ze of papa en mama hen nog bij konden houden. Loes stelde veel vragen, maar dit keer was het niet erg. Haar broers vonden het vaak vervelend dat ze zo nieuwsgierig was, maar tijdens zo'n lange wandeling gaf het wel wat afleiding. Ze hadden het over van alles en nog wat. Over hun favoriete snoep, de leukste spelletjes op de tablet, wat ze later wilden worden en hoe de Koning eruit zou zien.

Het bleef raar, vond Loes. Ze had al een paar keer gezegd dat ze niet begreep waarom ze de Koning moesten zoeken. Wie zou die vraag of uitdaging op het briefje geschreven hebben? De Koning zelf? Wezens uit deze wereld, die hun Koning kwijt waren? Hoe raak je een Koning kwijt? De jongens moesten lachen bij de laatste gedachte van Loes.

‘Een Koning kwijtraken is wel heel gek’, zei Sem.

‘Ja, maar een sok kwijtraken is ook gek. Je stopt er twee tegelijk in de wasmachine en toch komt er soms maar één uit’, grapte Noah.

Ze kwamen tot de conclusie dat je alles zomaar kwijt kon raken. Soms heeft dat een reden, maar heel vaak ook niet. Misschien was de Koning niet echt kwijt, maar was dit zijn manier om met mensen in contact te komen.

Zo dachten en praatten ze door totdat papa riep dat ze een kamp moesten maken. Ze waren in de ochtend vertrokken en hadden zolang gelopen dat het nu al donker begon te worden. De broodjes waren inmiddels op, dus zouden ze voor het donker zou worden eten moeten zoeken in de omgeving. Noah had nog genoeg snoep in zijn tas, maar dat bewaarde hij liever voor een ander moment.

Kris liep naar een grote boom waar een flinke holte in zat. 'Als we hier nou een kampvuur maken.' Hij gooidde zijn tas in de holte van de boom. 'Als het dan gaat regenen, kunnen we een beetje beschut zitten in dat gat.'

Sophie ging samen met Loes op zoek naar droge takjes en blade- ren. Sem hielp zijn vader bij het maken van een soort boog waarmee je vuur kon maken. Samen hadden ze dat een keer in een film gezien. Loes had eerst nog triomfantelijk een doosje lucifers omhoog gehouden en geprobeerd het vuur aan te steken, maar daar zaten maar vijf stokjes in, en die waren allemaal al een keer gebruikt. Loes baalde ervan dat ze dat niet eerst had gecontroleerd. Maar Sem en papa vonden het stiekem wel leuk om een keer vuur te maken met een boog.

Noah ging op zoek naar eten. Dit oerwoud was anders dan de oerwouden op hun wereld. Er stonden namelijk tropische bomen, maar ook naaldbomen. Er groeiden bananenbomen, maar er stond bijvoorbeeld ook een kastanjeboom met tamme kastanjes.

Toen Noah na een kwartiertje terugkwam met handenvol heerlijke vruchten, stonden er vier gezinsleden om een smeulend hoopje takken heen, dat maar net geen echt vuur wilde worden. Het begon al snel donker te worden en Kris en Sem hadden veel moeite om vuur te maken. Ze gingen eerst maar eten en daarna verder proberen.

Na bijna twee uur zaten Kris zijn handen onder de blaren. Sem kreeg het ook niet voor elkaar om nog de juiste beweging te maken en het vuur aan te krijgen. Iedereen had het een poosje geprobeerd, maar het werd nu wel duidelijk dat dit niet ging lukken.

‘Dan gaan we maar vroeg slapen vannacht’, zuchtte Sophie. Niemand had er zin in om in een pikdonker bos te gaan slapen zonder licht. Noah had nog wel genoemd dat hij een zaklamp bij zich had maar ze hadden na een kort overleg toch maar besloten die niet als nachtlampje te gebruiken.

‘Die batterijen kunnen we misschien beter sparen in plaats van de hele nacht aanlaten’, had Kris gezegd. Dat Sem vertelde dat vuur ook werd gebruikt om wilde dieren bij kampen weg te houden, zorgde niet voor meer rust. Maar ook om die reden zou een zaklamp niet hetzelfde effect hebben.

Het was misschien wel de engste nacht in het leven van de familie Queest. Alle geluiden van het oerwoud leken zo hard en zo dichtbij. Kris had de meeste moeite om te ontspannen. Zijn lijf deed nog steeds pijn, en het was moeilijk om een lekkere houding te vinden op de bosgrond. Pas toen het alweer licht begon te worden, dommelde iedereen in slaap. Het was blijkaar toch echt nodig om licht te hebben om je veilig te voelen in de duisternis.

Lang duurde die slaap niet. Ze werden gewekt door dikke druppels water die door het bladerdek heen naar beneden kletterden. Een gigantische regenbui trok over het woud heen. Kletsnat stonden ze met z’n allen tegen elkaar aan in de grote holte van de boom. Hoewel het best een groot gat was, bleek het toch niet groot genoeg en inmiddels werd bijna iedereen alsnog nat. Alleen Noah was zo slim geweest om achteraan te gaan staan, waardoor papa en Loes de druppels voor hem opvingen.

‘Waarom heb je eigenlijk voor dit pad gekozen, pap?’ Loes keek haar vader doordringend aan.

‘Ja, je had toch een stem gehoord die zei dat we ergens anders heen moesten?’

De norske stem van Noah zorgde ervoor dat Kris een beetje verbaasd naar Sophie keek. ‘Hè? Krijg ik nou de schuld?’

Sophie schudde haar hoofd en haalde daarna haar schouders op.

‘Nou, lekker dan!’ Kris verhief zijn stem een beetje terwijl hij het zei. ‘Ik kon dit toch ook niet weten?’ Die woorden galmden nog een beetje na in de boomholte.

‘Nou ja, eigenlijk wel een beetje toch?’ mompelde Sem. Hij beet op zijn lip en keek Kris niet aan.

‘Wat bedoel je daar nou weer mee te zeggen, Sem?’

Sem schopte een takje weg en wiebelde ongemakkelijk heen en weer.

‘Je hebt twee keer een stem gehoord, zei je, en die stem zei duidelijk dat we hier niet naartoe moesten.’ Sophie keek naar haar man.

Kris’ mond viel open van verbazing. ‘Ja, ik heb een stem gehoord, ja. Voor hetzelfde geld was het een spook of zo, of een vijand van de Koning, weet ik veel. Als het al iemand was die ons kwam helpen, waarom hielp die dan niet om mij op te vangen uit die boom?’

Daar had papa wel een punt. Het was heel gek dat hij gewaar-schuwde was, maar waarom bleef het daarbij?

Kris begon zich steeds schuldiger te voelen. Hij had geprobeerd zich te verdedigen tegenover de rest, maar wist eigenlijk ook wel dat ze gelijk hadden. Hij zei niks meer. Iedereen staarde voor zich uit naar buiten. De regen bleef maar komen en werd alsmaar harder en harder. Kris deed wat hij al lange tijd niet meer had gedaan: hij bad. Hij vroeg om hulp om uit deze situatie te komen. Hulp om verder te kunnen.

Maar er gebeurde niks. Natuurlijk gebeurt er niks, dacht hij. De reden dat Kris niet meer zo vaak bad, had alles te maken met het overlijden van zijn vader. Hij had vaak genoeg gebeden dat zijn vader beter zou worden. Kris had zo vaak aan God gevraagd om zijn vader te genezen, maar het had niet geholpen. En nu stonden ze in een regenachtig reuzenoerwoud ergens in een andere wereld, en de enige aanwijzing die Kris had gekregen, had hij genegeerd. Nu stonden ze hier. In een holle boom te schuilen voor de regen waar ze alsnog drijfnat van werden. En Kris voelde hoe het allemaal zijn schuld was.

Maar ook voelde hij zich in de steek gelaten. In de steek gelaten door God. Hij kon maar aan één ding denken: dit avontuur was een antwoord op zijn vragen uit het notitieboekje. Maar waarom moest het dan zo? Hij bedoelde gewoon letterlijke antwoorden op de vragen. Zwart op wit, op papier. Als het echt God was die dit avontuur had bedacht, dan waren die briefjes misschien ook wel van Hem.

Maar ja, dan had hij ook gewoon de antwoorden op het papier kunnen zetten in plaats van er een soort spelletje van te maken. Kris zuchtte diep en stak voor de zoveelste keer zijn hand buiten de holte. Alsof hij zeker moest weten dat de regen, die als een gordijn van water naar beneden viel, wel echt was.

Sophie legde haar warme hand zachtjes in de nek van Kris. Ze zei niets, maar het hielp wel.

‘Ik hoor je wel.’

Kris schrok op uit zijn gedachten. Hij kijkt om zich heen om te zien of de rest het ook gehoord had, maar iedereen staarde nog net zo uitzichtloos voor zich uit als net. Blijkbaar had Kris het zich verbeeld, of het was zo zacht geweest dat alleen Kris het hoorde.

‘Ik hoor je altijd.’

Weer geen reactie bij de rest. Kris voelde hoe zijn hartslag verhoogde en zijn nekharen overeind kwamen te staan. De fluistering was zo sterk maar tegelijk ook zo zacht. Alsof de woorden zich in zijn hoofd afspeelden. Ongemakkelijk verplaatste hij zijn voet en voelde een pijnscheut in zijn rechterheup.

‘Vertrouw op mij, Kris. Ik laat jullie nooit in de steek.’

Kris voelde hoe het bloed harder door zijn lijf begon te stromen. Of hij nou boos was of verward wist hij zelf ook niet. Maar hij wilde geen seconde langer in deze boom blijven staan. Het zal wel de slechte nachtrust zijn geweest, dacht hij bij zichzelf. Zijn handen balden zich tot vuisten en toen schoot er een kramp door zijn rechterschouder, die het grootste gedeelte van de klap had opgevangen toen hij uit de boom viel. Zonder iets te zeggen stapte hij uit de boom de regen in.

‘Kris, wat doe je? Straks vat je nog kou.’

Kris keek om zich heen om te kijken of hij ergens de maan zag staan. Gelukkig was de maan hier overdag ook verlicht, dacht hij, toen hij door een gat in het bladerdek de maan in de lucht zag staan. Boven hun hoofd was de bewolking nog dik, maar een stukje verderop leek de lucht helder.

‘Kris, wat doe je nou?’ Sophie klonk bezorgd, toen ze zag dat hij begon te lopen.

‘Pap, sorry! Het is niet jouw schuld.’ De stem van Loes trilde en Kris stopte.

‘We gaan. Voor hetzelfde geld blijft het een week regenen.’

Sophie trok Loes naar zich toe en kustte haar op haar hoofd. Zo kenden ze papa niet.

‘Laten we maar gauw doorlopen, want het lijkt er niet op dat hij gaat wachten.’ Sem stapte nu ook uit de boom. ‘Nou, waar wachten jullie op? Ik durf hier echt niet te blijven als papa er niet bij is.’ Sjokkend kwam de rest achter Sem aan, die zijn vader volgde over het smalle pad door het oerwoud. De laarzen slurpten in de modder bij elke stap die ze zette. Alle sokken waren doorweekt. Zowel door de regen die er van de bovenkant in drupte als door het zweet.

Na ongeveer twintig minuten liep Sophie verder naar voren om met Kris te praten. De kinderen zagen hoe ze druk met haar handen zwaaiend van alles tegen papa zei. Papa bleef stug doorlopen en keek mama af en toe aan, maar reageerde verder niet. De kinderen moesten denken aan de keren dat dit thuis ook gebeurde. Papa en mama maakten niet vaak ruzie, maar als ze dat wel deden dan ging mama heel veel praten en papa steeds minder. Niemand van de kinderen vond dat fijn. Loes had vaak het gevoel dat ze dan extra lief moest doen, alsof dat dan zou helpen. Sem snapte papa wel; hij werd ook stil als dingen moeilijk werden. Noah wist nooit goed wat hij voelde, maar hij ging dan naar buiten om te voetballen. Gewoon heel hard ergens tegenaan trappen luchtte vaak wel op.

Alle drie de kinderen zaten in hun eigen gedachten en baalden van deze dag. Ze baalden zo erg dat ze zelfs terugverlangden naar de saaie dagen op de camping. Waren ze eindelijk op een echt avontuur, regende het net zo hard als in Nederland. Ze sjokten door en door tot Noah ineens opmerkte dat de regen gestopt was. Ze waren allemaal zo doorweekt dat ze niet doorhadden dat ze niet nog natter werden.

‘Maar ik zie het nog steeds regenen’, merkte Loes scherp op. Sem zag dat ze gelijk had. Voor hen, achter hen en om hen heen regende het nog steeds. Het regende veel harder zelfs, want ze waren inmiddels het bos uit gelopen en liepen nu op een stuk open vlakte. Maar het leek alsof er boven het groepje kinderen een soort onzichtbare

paraplu hing, waardoor ze niet nat werden. Papa en mama liepen nog steeds in de stromende regen. Sem glimlachte toen hij zag dat papa zijn arm om mama heen had geslagen en haar een kus gaf op haar wang.

Loes en Noah stonden stil en keken allebei met open mond naar boven. Toen Sem ook naar boven keek, zag hij hoe er een paard met gigantische vleugels boven hen zweefde. Ze stapten uit elkaar om plaats te maken voor het gigantische dier dat langzaam zijn landing inzette. Ze voelden hoe het paard zijn hoeven diep in de modder plantte.

‘Dag, lieve zonen en dochter.’ Het paard briepte en schudde de regen uit zijn manen. Stomverbaasd staarden de kinderen naar het majestueuze wezen met de vleugels, die hij als een bescherming tegen de regen boven de kinderen hield. ‘Laten we verdergaan.’ En het paard zette zijn eerste stap om Kris en Sophie wat in te halen.

Op dat moment draaide Kris zich om naar zijn kinderen en riep: ‘Kom jongens, we zijn er volgens mij bijna!’ Daarna draaide hij zich weer om en liep door.

Noah schraapte zijn keel. ‘Uhm sorry, maar hier snap ik even niks van.’

‘Nee, ik ook niet.’ Sem liep vooruit maar keek niet voor zich. Het enige wat hij kon doen was zijn blik gericht houden op het paard dat rechts van hem liep.

‘Zien zij jou niet?’ vroeg Loes, die aan de andere kant van het paard liep.

‘Nog niet.’ Het paard briepte en keek strak vooruit naar Kris en Sophie.

‘Wie ben jij? En waarom zien zij jou niet? En wat ga je met ons doen?’

Het paard keek opzij naar Loes en briepte zacht. Het leek alsof hij lachte, maar Loes wist niet goed of paarden dat wel konden. ‘Ik ben Stille Donder en ik hoor bij de Koning. Hij heeft jullie roep om hulp gehoord en ik ben gestuurd om te helpen en te troosten. Mijn vleugels zijn de schuilplaats van de Koning.’

De drie kinderen keek Stille Donder verward aan.

‘Ik kom om jullie te helpen.’ De kinderen dachten terug aan de holte in de boom. Daar hadden ze, zonder dat ze het van elkaar wis-

ten, om hulp gebeden. Iets wat ze thuis ook vaak deden, maar ze wisten nooit of het echt werkte.

Sophie keek achterom om te zien of de kinderen mee kwamen, en draaide zich weer naar voren toen ze zag dat dat zo was.

‘Maar papa en mama zien jou niet?’ Stille Donder stopte met lopen en keek de kinderen één voor één aan.

‘Zij hebben net als jullie gevraagd om hulp. En ook zij kunnen onder mijn vleugels lopen als ze willen.’ Het paard briede. Hij zette weer zijn pas in en met z’n viere liepen ze weer langzaam door.

‘Kunnen ze je wel horen?’ Loes keek ondertussen naar haar ouders. Ze liepen nu zo dichtbij dat ze toch wel door moesten hebben dat ze met iemand aan het praten waren. Of die iemand nou te zien was of niet.

‘Je vader heeft me gisteren en vandaag wel gehoord.’

‘Dus jij was die stem?’ Noah klonk opgewekt, alsof hij gerustgesteld was dat zijn vader niet was doorgedraaid.

‘Ja. Maar jullie vader heeft besloten dat hij het zelf wil oplossen.’ In de stem van het paard klonk een diep verdriet door, maar geen boosheid.

‘Waarom?’ Sem fronste zijn wenkbrauwen en keek hoe papa en mama nog steeds elkaar vasthoudend door de regenbui liepen.

‘Dat is wat volwassen mensen helaas vaak doen. Als kind leren ze om hulp te vragen of te bidden. Maar hoe ouder ze worden, hoe vaker ze hebben meegemaakt dat de hulp niet op de manier komt die zij hadden gehoopt of bedacht. Als de hulp vaak genoeg anders kwam dan zij dachten, vragen ze nog wel om hulp, maar meer omdat ze dat gewend zijn. Niet omdat ze nog iets van hulp verwachten. En de hulp die ze wel krijgen, herkennen ze vaak niet als antwoord op hun vraag.’

De regen, die nog steeds op Kris en Sophie neerviel, voelde voor de kinderen nu nog verdrietiger aan.

‘Het is inderdaad verdrietig’, sprak Stille Donder, alsof hij wist wat de kinderen dachten. ‘Vroeger, toen jullie ouders klein waren, troostte ik ze vaak onder mijn vleugels. In jullie wereld konden ze mij niet zien; dat zullen jullie straks ook niet meer kunnen als jullie terug zijn. Maar ze voelden het wel altijd, net zo duidelijk als jullie mij nu kunnen zien en horen.’

‘Ik vergeet weleens dat papa en mama ook kind zijn geweest’, fluisterde Sem, die stiekem toch een beetje bang was dat zijn ouders hem zouden horen.

‘Dat vergeten zij helaas ook vaak. Terwijl het geloof van een kind juist zo belangrijk is. Het zou hun leven zo veel makkelijker maken als ze zouden geloven zoals jullie dat doen.’

‘Maar oma zegt altijd dat wijsheid met de jaren komt. Ik dacht altijd dat het makkelijker zou worden als je ouder wordt.’

Stille Donder keek Loes liefdevol aan en keek toen weer naar haar ouders. ‘Oh, daar heeft oma zeker gelijk in. Maar naast wijsheid komt eigenwijsheid daar vaak gratis bij. Jullie vader is een wijze man, en hij doet heel erg zijn best om jullie te beschermen. Maar daarbij vergeet hij soms om te vertrouwen op hulp. Hulp van je moeder, hulp van jullie en ook hulp van de Koning.’

‘Is de Koning in deze wereld dan hetzelfde als God in onze wereld?’

Het paard briepte en schudde krachtig alle druppels van zijn vleugels af. ‘Ja en nee. De Koning hier is een fractie van God. Een klein gedeelte van zijn karakter, dat jullie kunnen leren kennen. Maar voor een mens is het onmogelijk om God volledig te begrijpen. Dat jullie hier zijn, komt door de vraag van jullie vader. Zonder dat hij het wist wilde hij dit avontuur beleven. Jullie vader hoopte op kant-en-klare antwoorden, maar die krijgt hij niet. Juist door het leven te leven en je ogen goed open te houden, kun je de Koning en hoe hij werkt in bijna alles terugzien.’

‘Daarom deze zoektocht dus.’ Loes begon er eindelijk iets van te begrijpen.

Stille Donder knikte. ‘Blijf dicht bij mij, kinderen, dan komt alles goed.’ In stilte liepen ze door; de kinderen veilig onder de vleugels van Stille Donder en de volwassenen nog altijd in de stromende regen.

Na enkele minuten draaide Kris zich om en riep enthousiast: ‘We zijn er!’ Kris en Sophie stonden stil bij iets wat leek op een afgrond. Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze hoe de kleine kringel rook zich door de regen een weg omhoog probeerde te banen. Ondanks de plenzende regen was het vuur daar niet gedoofd. Het was niet zozeer een diepe afgrond; het leek meer op een kloof. De overkant

was niet bereikbaar, maar wel dichtbij genoeg om te zien dat daar een paleis stond. Een vuurrood paleis.

‘Weet je zeker dat we hier naar beneden moeten, Kris?’ Sophies vraag klonk alsof ze het antwoord al wist.

Kris wist het inderdaad niet zeker, maar ze moesten toch iets. Hij gaf geen antwoord op de vraag, maar zei alleen: ‘Hier is een trap naar beneden.’ De kinderen zagen hoe hun vader naar beneden liep en voorzichtig voelde of de stenen treden niet te glad waren geworden van de nattigheid. De kinderen liepen dichtter naar de rand toe en voelden hoe ze duizelig werden van de hoogte.

‘Blijf dicht bij mij, zoals ik dicht bij jullie blijf.’ Stille Donder knikte met zijn hoofd dat het goed was om te gaan.

Na een lange afdaling door de diepe kloof, met veel angstaanjagende momenten, stonden ze onder aan de trap. Stille Donder had als een adelaar langzaam naast hen gevlogen. Hij had hun de zekerheid gegeven dat hij in de buurt was. Alle kinderen wisten dat, als ze zouden vallen, Stille Donder ze met gemak zou opvangen. Die rust hadden papa en mama niet gehad. De kinderen wisten dat dat niet leuk was, maar moesten wel bijna lachen om de hoofden van hun ouders. Zo wit als een tafellaken stonden ze bibberend onder in de kloof.

Sophie vroeg verbaasd hoe het kon dat de kinderen nergens last van leken te hebben. Nog verbaasder keek ze toen Loes knipoogde naar iets achter haar, waar niks stond. Stille Donder knipoogde terug en briede zacht.

‘En nu?’ Daar had even niemand een antwoord op. Een stilte was voelbaar in de kloof. Het enige geluid was afkomstig van de druppels die sissend op het vuur terechtkwamen. Zonder overleg liep de groep naar de gigantische brandende krater in het midden van de kloof, in de hoop dat daar een aanwijzing zou zijn.

Helaas leek dat niet het geval te zijn. De familie liep meerdere rondjes en zocht naar aanwijzingen. Een gegraveerde steen, een symbool, of iets van leven. Maar hier was niks te vinden. Niks, behalve leegte en een smeulend vuur. De andere kant van de kloof had geen trap. Alleen een steile wand die iets naar voren helde, waardoor het onmogelijk was om die te betreden. Teleurgesteld

schopte Kris een steen in het vuur en zag dat ook die actie niks opleverde.

‘Misschien moeten we terug?’ Sophie keek eerst naar Kris en daarna naar haar kinderen.

Zowel Kris als Sophie keken verbaasd naar hun kinderen die totaal geen bezwaar maakten. Geen gezucht, geen geklaag, helemaal niks.

Stille Donder keek van een afstandje naar de kinderen en zei dat ze nog even geduld moesten hebben. Er zou vanzelf iets gebeuren, beloofde hij.

‘Zullen we nog heel even wachten? Als er niks gebeurt gaan we gewoon weer terug,’ zei Sem zonder enig klagen in zijn stem. ‘Misschien gewoon even uitrusten nog?’

Sophie knikte en aaide Sem en Noah, die naast hem stond, over hun hoofden. ‘Jullie hebben gelijk. We hebben lang genoeg gelopen. We rusten nog even uit en dan gaan we weer terug.’

Kris was blij dat zijn kinderen er zo goed mee omgingen, maar kookte tegelijkertijd van woede om zijn eigen nutteloze poging. Zijn vertrouwen op zichzelf in plaats van op de stem had ervoor gezorgd dat ze hier nu stonden en blijkbaar helemaal weer terug moesten.

Plotseling begon de rotswand te zoemen. Iedereen draaide zich met een ruk om en keek naar de wand zonder trap. Een lage trilling zorgde ervoor dat kleine losse steentjes van de rotswand afvielen.

Toen ze zagen dat de steentjes niet meer naar beneden vielen, richtte iedereen zijn blik weer naar het vuur, om geschrokken te zien dat daar ineens een groepje mensen stond.

‘Wie zijn jullie en waar komen jullie vandaan?’ Een lage diepe stem bulderde door de kloof over het vuur richting de familie Queest. ‘Nou, zeg op dan!’ riep de stem nogmaals, toen niemand snel genoeg antwoorde.

Kris deed een gespannen stap naar voren. ‘Wij zijn de Queestjes en we zijn op zoek naar de Koning.’ De groep bestond uit een stuk of tien mannen en twee vrouwen, die scheppen en pikhouwelen droegen. Aan hun smerige kleren en lijven was te zien dat ze hard en vies werk gedaan hadden. Ze keken elkaar aan en begonnen toen bulderend te lachen. Ze lachten zo hard dat er weer kleine steentjes van de bovenkanten van de kloof afvielen.

‘Haha, de Koning? De Koning is dood!’

Een ijzige schok ging door de familie heen. Dood?

De man die tot nu toe als enige gepraat had, kwam naar voren lopen. Hij werd gevolgd door de anderen van de groep, die nog steeds lachten. ‘Ik weet niet wie jullie zijn, maar zulke grappenmakers als jullie kunnen we wel gebruiken op zo’n dooie plek als hier. Hahahaha, de Koning. Wat een mop.’

De man sloeg met zijn grote hand op de schouder van Kris. ‘Kom, eet en drink wat met ons en vertel ons hoe jullie hier gekomen zijn. Men noemt dit niet voor niets de onoverbrugbare kloof.’ Hij schreeuwde iets over ‘eten klaarmaken en tafel dekken in tunnel drieënveertig’ en keek toen weer naar het gezin. ‘Wij zijn de schatzoekers, en ik ben Ratje. Ja, zo heet ik niet echt hoor, maar zo word ik al zolang genoemd dat ik niet anders meer weet.’ Een brede lach verscheen op het vieze gezicht van Ratje. Hij draaide zich om en liep richting de rotswand. Hij tikte drie keer met zijn pikhouweel tegen de rots aan. De rots trilde en een geheime deur opende zich. ‘Haha, de Koning, wat een grap.’ mompelde hij terwijl hij naar binnen liep.

De groep volgde hem en de familie Queeste liep aarzelend met hen mee. Ze wisten niet goed of dat verstandig was. Stille Donder was ook meegelopen en was voor deze mensen ook duidelijk niet zichtbaar.

Toen ze eenmaal binnen waren, verdwenen alle zorgen als sneeuw voor de zon. Nadat ze een paar donkere tunnels doorgelopen waren, kwamen ze in een grote open ruimte, diep in de grot. Het was er warm en knus. Overal lagen kleden, kussens en dierenvachten om op te zitten. De knusse ruimte werd verlicht door fakels, die tegelijkertijd ook warmte gaven. In het midden stond een grote, ronde tafel met heerlijk eten erop. Een grote bult gebraden kippen met gebakken aardappeltjes en tomaatjes eromheen stond als een trofee in het midden van de tafel. Daaromheen stonden allerlei kleine gerechtjes. ‘Aan tafel, mensen!’ bulderde Ratje, terwijl hij enthousiast in zijn handen wreef.

Nadat Kris, Sophie en de kinderen met de rest van het gezelschap gegeten hadden en hun kleding weer wat opgedroogd was door de

warmte van de kachel, vertelden ze Ratje en de Schatzoekers over hun avontuur tot nu toe.

Ademloos had de groep naar het gezin geluisterd. ‘Dus jullie denken dat de Koning echt nog bestaat?’ Ratje knipperde druk met zijn ogen, alsof hij het deze nieuwe informatie niet kon verwerken.

Loes keek opzij naar Stille Donder die stilltjes naast haar was komen staan. Ze zag hoe zijn ogen nat werden en vol pijn naar Ratje en de rest van zijn kompanen keken. ‘Nou, dan zou ik hem heel snel gaan zoeken als ik jullie was. Zo snel mogelijk! Stel dat hij echt nog leeft, dan moeten jullie hier vandaan voordat jullie hier niet meer weg kunnen.’

‘Weggaan? We zijn er net!’ Sophie keek verbaasd naar Ratje. ‘Net lachte je ons nog uit! En nu geloof je ons niet alleen, maar is er blijkbaar heel veel haast bij?’

Ratje bromde wat in zichzelf. Met zijn vingers wreef hij rondjes over zijn slapen. ‘Jullie hebben de Koning dus nog niet gezien?’

Kris en Sophie knikten.

‘Het zou kunnen dat de Koning nog leeft’, mompelde Ratje verder. ‘Alleen hij heeft de macht om jullie naar deze wereld te halen vanuit een andere wereld.’ Ratje sloot zijn ogen en begon nog harder op zijn slapen te drukken, dit keer met zijn duimen. ‘Maar wat nou als het niet de Koning was die jullie hierheen heeft gehaald, maar een andere vorm van magie?’

Ratje schoof hard zijn stoel naar achteren en liep de kamer door. Bij een kastje in de gang schonk hij een glas in met iets bruins en sloeg het achterover. ‘De Koning leeft nog, misschien, maar het zou dus kunnen dat hij nog leeft’, mompelde Ratje zachtjes. Hij sloeg hard met zijn vuist op het kastje, waardoor de glazen die erin stonden rinkelden. ‘Hij heeft gelogen!’

Stille Donder kwam naast Ratje staan. Ook al zag of hoorde Ratje hem niet, het leek alsof Stille Donder toch bij hem in de buurt wilde zijn. Alsof hij een oude vriend zag die hij wilde troosten.

‘Of de Koning nu nog leeft of niet, voor ons is het te laat.’ Hij draaide zich om naar de rest van de schatgravers. Een paar van hen hielden stille tranen. Anderen uit de groep staarden alleen maar voor zich uit. ‘Het is te laat voor ons, maar voor jullie niet. Ga nu snel! Voordat de Rode Koning achter jullie aan komt! Die vuile leugenaar.’

Kris en Sophie staarden Ratje niet-begrijpend aan.

Sem en Noah stonden al bij de deur, samen met Stille Donder. ‘Mam, pap, we kunnen niet uitleggen waarom, maar ik denk dat we moeten luisteren naar Ratje.’ Stille Donder schudde zijn manen en knikte Sem bevestigend toe. Loes stond nu ook op en kwam bij haar broers staan.

‘Het ga jullie goed, lieve mensen. Als jullie Koning Edfeil vinden, zeg hem dan ... zeg hem dan dat het ons spijt.’ Ratje veegde met zijn mouw langs zijn vervuilde gezicht. De tranen zorgden ervoor dat zijn gezicht nog viezer leek dan daarvoor. ‘En als jullie de prins of Stille Donder zien, zeg hun dan dat ze gelijk hadden.’ Stille Donder briepte en draaide zijn hoofd weg. De kinderen zagen nog net hoe een druppel tussen hen in op de grond viel. Stille Donder huilde.

Compleet in de war stond het gezin weer buiten. ‘Wat was dat nou weer, in vredesnaam? Nou ja, we hebben in ieder geval weer een gevulde maag. Laten we snel verdergaan. Het wordt al donker. Gelukkig kunnen we nu in ieder geval vuur meenemen.’ Kris wilde al op zoek gaan naar een tak, toen van bij de trap vandaan een mysterieuze gedaante aan kwam lopen. Doordat het schemerde was zijn of haar gezicht niet zichtbaar.

Het gezin stond als aan de grond genageld. Wie was dit? En wat kwam hij doen?

‘Vrees niet, zonen en dochters van de hoogste Koning. Ik kom om jullie de weg te wijzen.’ Die stem, waar kenden ze die van? De gedaante stond inmiddels aan de andere kant van het smeulende vuur. Toen scheen het licht van de gloeiende kolen op het gezicht van de man, die een wijde mantel droeg.

‘Het is die man van de bibliotheek!’ riep Sem enthousiast.

De man knikte en lachte vriendelijk. Verwachtingsvol keek hij naar Stille Donder.

Het witte paard schudde zijn manen. ‘Alleen de kinderen kunnen mij horen en zien dit keer. Maar jou zien ze wel. Wijs hen de weg, Biblio.’

De man knikte instemmend en richtte zijn blik weer op Kris en Sophie. ‘Gaan jullie mee?’

‘Wat gebeurt er met de mensen die hier wonen?’ Sem voelde hoe hij hier aan de ene kant graag weg wilde, maar tegelijkertijd ook niet. Er was iets met de schatzoekers dat zo verdrietig voelde.

Noah en Loes voelden het ook. Deze mensen kenden de Koning, de prins en Stille Donder, maar iets of iemand had ervoor gezorgd dat ze al een tijd niet meer bij hen konden komen.

‘Kunnen we hen nog helpen?’ vroeg Noah.

Kris opende zijn mond al om te zeggen: ‘Daar komt niets van in!’, maar Biblio hief zijn hand op. ‘Het is niet jullie strijd om te strijden, lieve zonen en dochters.’

Stille Donder kwam naast Biblio staan en fluisterde iets in zijn oor.

Hij knikte begripvol. ‘Twee paden liggen voor jullie. Als jullie hier blijven, zullen jullie iets zien van het hart van de Koning en de prins. Als jullie met mij meegaan, zien jullie ook de hand van de Koning.’

De kinderen keken vragend naar het paard.

‘Wat jullie ook kiezen, jullie zijn in goede handen. Ik blijf hier om Ratje en de schatzoekers te helpen. Biblio gaat met jullie mee als jullie voor het andere pad kiezen.’ Hij kuste de kinderen op het hoofd en liep naar Kris en Sophie. ‘Jullie zullen je ogen ook weer openen; ik blijf jullie liefhebben tot jullie dat doen en ver daarna.’

Stille Donder keek nog één keer om naar de kinderen en liep toen richting de rotswand.

Lieve lezers en luisteraars. De keuze is aan jullie.

Blijven jullie om de schatzoekers te helpen? Lees dan verder in dit hoofdstuk.

Of gaan jullie mee met Biblio? Dan stappen jullie door het portaal in de rotswand om te komen op een punt waar jullie al eerder zijn geweest: de bibliotheek. Lees dan verder in hoofdstuk 5.

Hoofdstuk 13b

‘**M**am, pap, we blijven!’ Voordat Kris en Sophie ertegenin konden gaan, werden ze in rap tempo gepasseerd door Sem, Noah en Loes. Zonder om te kijken renden ze naar de rotswand.

Stille Donder stapte net naar binnen en hoorde hoe de stappen van de kinderen hem volgden.

‘We willen met jou mee’, fluisterde Loes. Vlak achter hen aan kwamen ook Kris, Sophie en Biblio.

Alsof de tijd anders verliep, waren ze binnen een paar seconden in de ruimte waar ze net nog gegeten hadden. Het leek alsof de aanwezigheid van Stille Donder daarvoor zorgde.

Stille Donder rende de kamer binnen alsof hij haast had om een oude bekende te zien. Nee, meer dan alleen zien: hij leek haast te hebben om oude vrienden te bevrijden. Stille Donder drukte zijn hoofd tegen het gezicht van de nog steeds huilende Ratje. Stilletjes kwamen de kinderen ook binnenlopen. Niemand van hen wilde het moment verpesten. Sem en Loes kregen een brok in hun keel toen ze zagen dat Ratje nog steeds niet wist dat Stille Donder in de ruimte was.

‘Wat doen jullie hier nou weer?’ De groep schatgravers draaiden zich om naar het gezin. Rode natte ogen keken verward hun kant op.

‘Ze komen om te helpen.’ Biblio stapte als laatste de ruimte in en haalde de capuchon van zijn hoofd. Zijn volledige huid zat onder de letters en symbolen. Zelfs zijn hoofd.

Ratje wreef in zijn ogen. ‘Wel heb je me daar. Biblio?’ Ratje zocht de snelste weg naar de oude bekende toe en rende zonder te aarzelen over de ronde tafel. ‘Biblio, je leeft nog!’ Even hielden ze elkaar vast op zo’n manier dat het leek alsof Ratje hem nooit meer los wilde laten. Zijn schouders schokten hevig.

‘Ga zitten allemaal.’ Ratje wees gastvrij naar de tafel en zorgde dat twee van de schatgravers nog wat extra drinken gingen halen. ‘We dachten dat jullie allemaal dood waren’, begon Ratje te vertellen. Hij schonk zich wat drinken in, sloeg het achterover en schraapte

zijn keel. ‘Ooit waren wij ook op zoek naar de Koning. Het was een mooie en indrukwekkende reis. We raakten bevriend met Biblio, Stille Donder en de prins. Samen beleefden we de mooiste dingen. We kregen ook een taak. De Koning had onze talenten gezien en zag dat wij allemaal harde werkers waren, die gelukkig werden van vieze handen krijgen door dingen te bouwen. Ons werd gevraagd om mee te bouwen aan het koninkrijk van de Koning.’

Een van de schatgravers kwam binnen en zette een dienblad met verse muntthee neer op de tafel. ‘Voor een korte periode ging dat goed’, ging Ratje verder. ‘Maar op een dag stond er ineens een man bij ons, terwijl we tunnels groeven voor een van de paleizen. Hij vertelde dat de Koning ons voor de gek hield en dat wij alleen maar tunnels voor de Koning moesten graven, terwijl die man zelf plekken kende waar schatten lagen. Als we hem zouden volgen, zou die man ons de juiste plekken wijzen waar het echte geluk lag, in plaats van het nepgeluk dat de Koning ons beloofde.’

Ratjes schouders schokten opnieuw en hij had even tijd nodig om zijn adem weer onder controle te krijgen. Biblio, die naast hem zat, legde zijn hand op Ratjes schouder en kneep er liefdevol in.

Ratje herpakte zich: ‘Biblio, de prins en Stille Donder waarschuwden ons. Ze vertelden dat het juist de Rode Koning was, die ons voor de gek hield. Maar ons verlangen naar rijkdommen en schatten verblindde ons steeds meer en meer. Toen de Rode Koning nog een keer verscheen, verlieten wij ons werk voor de Koning om voor de Rode Koning te gaan werken. In het begin vonden we inderdaad schatten en voor heel even maakte dat ons blij. Maar al snel versleet ons gereedschap en hadden we nieuwe materialen nodig. De Rode Koning gaf ons nieuw gereedschap te leen, maar dan moesten we wel harder werken en de nieuwe schatten gebruiken om hem terug te betalen. Hoe dieper we groeven, hoe harder we werkten, hoe minder we vonden.’ Ratje keek Biblio aan en schudde teleurgesteld in zichzelf zijn hoofd. ‘Deze kloof hebben we zelf gegraven, steeds dieper en dieper. We bleven graven, op zoek naar die ene schat die ervoor kon zorgen dat we onze schuld aan de Rode Koning konden afbetalen. Maar de schatten konden we niet opsparen. Elke keer moesten we het goud en zilver inwisselen voor nieuw gereedschap, om verder te kunnen zoeken. Iedereen van ons

wilde terug naar de Koning, maar de Rode Koning vertelde elke dag verhalen dat de Koning dood was. Dat de prins dood was. Dat Stille Donder dood was en ook Biblio. Eerst geloofden we het niet, maar door de jaren heen hoorden we zo vaak deze leugen dat we het gingen geloven. We vergaten wie we ooit waren en deden niks anders dan graven en graven.'

Stille Donder liep onrustig heen en weer. Steeds liep hij langs de schatgravers en fluisterde dingen in hun oren, maar ze hoorden niks.

'Hij is hier, Ratje', fluisterde Biblio. 'Stille Donder is hier.'

Ratje keek op. Zijn vieze handen wreven onrustig langs elkaar. 'Is het echt zo?'

Biblio knikte. 'Geloof je dat de Koning, de prins en Stille Donder jou ooit in de steek zouden laten? Dat ze jullie voor altijd hier zouden laten graven?'

Ratje schudde zijn hoofd wild heen en weer. 'Nee, nee, nu ik er zo over nadenk, nee. Dat zouden ze nooit doen.'

'Jouw geloof is groot genoeg om je ogen te openen, Ratje.' De rustige ogen van Biblio bleven op Ratje gericht.

Die hield zijn handen voor zijn gezicht en schudde wild van het huilen. 'Het spijt me zo, ik geloof dat jullie mij nooit zouden opgeven, het spijt me zo.' Ratjes nekharen schoten overeind toen hij de warme adem in zijn nek voelde. Die bries die hij zo lang geleden gevoeld had. Ratje draaide zich om en keek recht in de prachtige bruine ogen van Stille Donder. Het paard kuste hem op zijn voorhoofd en voor het eerst sinds lange tijd keek hij de schatgravers één voor één in de ogen.

Het was een prachtig en vreugdevol moment. Loes en Noah waren gaan staan en begonnen te dansen van plezier. Ze pakten elkaars handen vast en draaiden elkaar in het rond. Sem voelde zich hier iets te stoer voor, maar veegde, toen niemand het zag, snel een traantje uit zijn ooghoek. Het was moeilijk geweest voor de kinderen om Stille Donder zo te zien. Ook al kenden ze het paard niet goed, ze hielden van hem. Dat kon niet anders, want ze voelden hoeveel Stille Donder van hen hield. En ze geloofden dat dat ook iets zei over hoeveel de Koning van hen moest houden. Sem genoot van zijn dansende broertje en zusje. Hij genoot van het gejuich van de schatgravers en het vrolijke gebries van het paard.

Hij keek opzij naar zijn vader en moeder, die op een bankje tegen de muur van de ruimte zaten. Hij zag hoe ze met open mond naar het tafereel keken. Sem was benieuwd of zijn ouders nu naar een groep schatgravers die de lucht aan het knuffelen waren keken, of dat ze Stille Donder nu ook konden zien.

Kris wreef nog een keer in zijn ogen en leunde iets naar voren, alsof hij moest scherpstellen op iets in de verte. 'Dat is het paard uit de nacht van de storm.' Kris stamelde nog iets, maar dat kon Sem niet verstaan. Sophie stond op en trok Kris aan zijn arm, zodat ook hij overeind kwam.

Aan de andere kant van de tafel draaide Stille Donder zijn gezicht naar Kris en Sophie en schudde zijn manen van blijdschap.

'Ik ken jou! Ik heb jou gezien in onze wereld, in de nacht van de storm.'

'Dat klopt, Kris, en je kent mij zelfs al langer dan toen, maar daarvoor had je mij nog nooit gezien. En ook dit is slechts een vorm van mij die ik alleen in deze wereld heb. Maar je kent mij wel.'

Kris groef diep in zijn gedachten. Naar al die keren dat hij als kind verdrietig of boos was. Al die keren dat hij had gebeden om hulp, en dan nooit iets zag, maar wel altijd rustig werd. Alsof hij door iets onzichtbaars getroost werd. Datzelfde gevoel had hij nu ook weer. 'En was het jouw stem? De stem die mij waarschuwde?'

Stille Donder knikte. Sophie was nu degene die zonder nadenken op tafel sprong en binnen een paar grote stappen voor het paard stond. Sophie had dezelfde herinneringen als Kris, aan een stille, troostende aanwezigheid. Dat was zo lang geleden geweest. Ze had het niet eens gemist, het was gewoon verdwenen uit haar herinneringen, alsof ze zich wijsmaakte dat ze het slechts gedroomd of gefantaseerd had. Maar nu ze Stille Donder van zo dichtbij voelde en zag, kon ze niet anders dan hem om de nek vliegen. Kris stond inmiddels naast haar en duwde zijn voorhoofd tegen de hals van Stille Donder.

'Ik heb jullie gemist, lieve zonen en dochters. Wij hebben jullie gemist.' Stille Donder keek de groep rond en tranen van blijdschap rolden over zijn gezicht.

Klap, klap, klap, klap. Door de deur stapte een man, volledig gekleed in het rood, langzaam applaudisserend de eetzaal binnen. Klap, klap, klap, klap. 'Nou nou nou, wat een prachtig weerzien.' De toon van deze man, die waarschijnlijk de Rode Koning moest zijn, klonk gemeen en achterbaks. 'Hebben jullie een feestje met nieuwe gasten?' Hij bleef bij het begin van de tafel staan en leunde nonchalant tegen de tafel. Hij zuchtte terwijl hij naar zijn rood gelakte nagels keek. 'Och, waar zijn mijn manieren. Ik ben Crimssin, maar noem mij maar gewoon Sin.' Een rilling schoot over de rug van iedereen in de eetzaal bij het horen van zijn stem.

'Je hebt tegen ons gelogen, Sin.'

Sin keek langzaam op en staarde de woeste Ratje strak in zijn ogen. 'Jullie zijn in mijn koninkrijk', siste Sin hem toe. 'In mijn koninkrijk gelden mijn regels, dus als ik de waarheid een beetje verdraai, dan mag ik dat.' Een valse glimlach verscheen op het gezicht van de Rode Koning.

Ratje en zijn kompanen balden hun vuisten. 'Jij, vuile ...' Maar Sin luisterde niet. Hij kwam langzaam naar binnen, maar leek niet te lopen. De lange rode mantel sleepte als een staart achter hem aan en zijn pas was zo soepel dat het leek alsof hij zweefde. Hij hield een touw vast en sleepte iets met zich mee. Wat het was, werd niet duidelijk. Het touw was lang en wat er aan het uiteinde zat, was nog in de duisternis van de gang.

'Ik heb jullie nooit gedwongen om naar mijn koninkrijk te komen. Ik deed maar een voorstel. Het was jullie eigen verlangen naar meer en meer dat jullie naar mij toe heeft geleid.' Sin lachte griezelig.

Stille Donder en Biblio deden beide een stap naar voren waardoor ze de weg naar de rest toe blokkeerden. Sin lachte opnieuw en schudde zijn hoofd. 'Jullie kennen de regels, jongens. Schuld is schuld. Zolang ze mij niet hebben terugbetaald zijn ze mijn slaven. En zeg nou zelf jongens, zo erg was het toch niet? Kijk eens naar al dat heerlijke eten en drinken ...'

Ratje gromde: 'Laat ons gaan, jij gluiperige vieze ...'

'Ho shhhhht ...' Sin legde zijn akelig geknokkelde vinger tegen zijn rode lippen. 'Nu moeten jullie eens goed luisteren, slaven! Jullie komen hier niet weg totdat de volledige schuld bij mij is ingelost.'

‘Jij weet zelf ook dat we dat nooit kunnen doen.’ Weer gromde Ratje alsof hij de Rode Koning aan zou willen vliegen.

Stille Donder klapte zijn vleugel deels uit om hem tegen te houden. ‘Niet nu Ratje, dit is een strijd die jullie niet kunnen winnen. Geen enkel mens kan deze schuld aflossen. Niet zonder te sterven.’ De walgelijke lach van Sin galmde door de ruimte. Duidelijk onder de indruk van zichzelf gaf hij een ruk aan het touw. ‘Misschien hebben jullie vandaag geluk, jongens.’ Terwijl de hoge, schelle, akelige lach van Sin nog weerklonk in de eetzaal, zakte de moed bij iedereen in de schoenen.

De man die vastgebonden naar binnen strompelde, had de familie nog nooit gezien. Maar aan de reacties van de rest werd al snel duidelijk wie het was. ‘Nee! Niet de prins!’ Weer wurmde Ratje zich naar voren, maar hij werd teruggeduwd door de vleugel van Stille Donder.

Biblio draaide zijn hoofd weg alsof hij het niet aan kon zien. Stille Donders ogen spuwden bijna vuur. Woest trapte hij zijn rechtervoorhoef hard op de grond en schudde zijn manen. Maar hij deed verder niets.

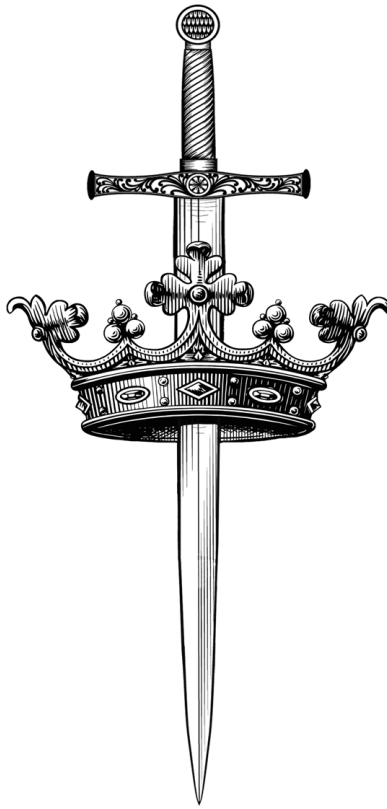
‘Doe dan iets! Jullie kunnen dit tegenhouden! Hij heeft de prins!’ Ratje en de rest van de schatgravers pakten hun scheppen en pikhouwelen op en gingen klaarstaan om de strijd met de Rode Koning aan te gaan.

Die grinnikte. ‘Och, nu komen jullie ineens in opstand? Stelletje zwakkelingen. Er moet blijkbaar een onschuldig iemand sterven voordat jullie doorhebben dat jullie eigen hebzucht daarvoor heeft gezorgd.’ Sin schaterde van het lachen. Hij draaide zich om en keek met een vieze blik naar de prins. Hij gaf een harde ruk aan het touw waardoor de prins op de grond viel.

Sin spuugde naar de prins en begon weer te lachen. ‘Weet je het heel zeker, prinsje? Weet je zeker dat je jouw leven wilt ruilen voor dit ondankbare stelletje tuig?’

De prins gebruikte al zijn kracht die hij nog had om overeind te krabbelen. De touwen zaten zo strak dat hij niet verder kon komen dan op zijn knieën. Loes zag hoe de prins geen poging deed om te vechten of weg te rennen. Hij zat daar maar. Geknield. Alleen zijn ogen bewogen heen en weer door de ruimte langs alle mensen die

daar stonden. De prins keek niet bang, ook niet verdrietig. Het viel Loes en de rest van het gezin op dat de prins vriendelijk keek. Liefdevol nam hij de tijd om iedereen in de ogen te kijken. Sin zag het ook en werd overduidelijk boos van de rust die de prins uitstraalde. Hij gromde en gaf nog een ruk aan het touw. ‘Wacht maar, straks ben je niet meer zo kalm.’ Sin schoof zijn vrije hand in zijn felrode mantel en trok het vlammeende zwaard van de prins eruit. Hij hield het triomfantelijk in de lucht. ‘Stel je voor, gedood door je eigen zwaard, gekregen van je papa. Waar is die vader van je nu dan, prinsje?’

Stille Donder brieste luid en hield zijn priemende blik op Sin gericht.

Het was zo oneerlijk om te zien. Loes kneep stevig in papa's hand. Uit het niets stapten Sophie en Noah, zonder dat afgesproken te hebben, naar voren en gingen voor de Rode Koning staan.

‘Laat de prins los!’ Noahs knokkels waren spierwit, zo hard kneep hij ze tot vuisten.

‘Oh, kijk eens aan, deze kleine man heeft het hart van de vuurbloem.’ Sins stem klonk minachtend, maar in zijn blik sloop iets van ontzag.

‘Deze man heeft niks gedaan en jij hebt het recht niet.’ Sophie haar stem trilde, maar haar houding was zelfverzekerd toen ze voor Noah ging staan. Sin leek duidelijk onder de indruk, maar richtte al snel het vlammeende zwaard in de richting van Sophie.

Ze deed een stap naar voren waardoor de punt van het zwaard tegen haar buik aan drukte. Noah deinsde ook niet terug, maar voelde wel hoe twee handen op zijn schouders hem naar achteren trokken. Eén hand was van papa en de ander van Biblio. ‘Je hart is puur, geliefde zoon.’ Biblio kneep zachtjes in zijn schouder terwijl hij het zei. ‘Maar dit is niet jullie strijd. Sin heeft gelijk. Alleen de dood kan deze schuld betalen.’ Ook Sophie werd door Biblio achteruit getrokken.

Sin keek Noah en Sophie om de beurt aan met een scheve lach, alsof hij gewonnen had, maar toch ook van zijn stuk was gebracht door de moed van deze moeder en zoon.

Sin draaide zich om en liep langs de prins de deur uit, de donkere gang in. Met een ruk trok hij de prins achter zich aan.

‘Het komt goed! Vertrouw op mijn vaders plan.’ Dat waren de laatste woorden van de prins voordat hij werd meegetrokken in de duisternis van de gang. Snel haastte de rest zich achter hem aan. Een korte tijd later stond iedereen buiten rond de gloeiende kolen van het vuur.

‘Het is tijd om te gaan, geliefde kinderen.’ De woorden van het witte paard kwamen hard binnen. Het betekende namelijk dat ze de prins moesten achterlaten bij deze verschrikkelijke Rode Koning. Ook betekende het dat de prins iets te wachten stond wat zo verschrikkelijk was dat de kinderen het niet mochten zien. Stille Donder was inmiddels voor de groep schatgravers en het gezin komen staan, met zijn vleugels gespreid. Ze konden niet langer meer naar de prins kijken. Alleen de schelle lach van Sin was nog hoorbaar. Stille Donder zette een paar passen vooruit waardoor hij de hele

groep dwong om naar achteren te lopen. Niemand wilde de prins achterlaten, niemand vond het eerlijk dat hij hun plek innam. Maar niemand had het idee dat ze er iets tegen konden doen. Het was de prins zelf die ervoor koos om de schuld af te lossen.

Toen Stille Donder iedereen zo ver naar achteren had gedwongen dat ze bijna bij de trap van de kloof waren, stopte hij. Achter hem vandaan stapte Biblio in het zwakke maanlicht. Hij had zijn mouw van zijn pak opgestroopt en wreef over zijn arm. De plaatjes en teksten die in zijn huid stonden gegraveerd bewogen langs elkaar heen en maakten plaats voor een nieuwe tekst die verscheen.

Er staat geschreven dat het offer volbracht zal worden. Een zoon zal geboren worden en lijden namens de mens. Hij zal het offer brengen dat geen mens zou kunnen dragen. Deze verlosser van het kwaad en hersteller van de liefde zal sterven. Maar dat zal niet het einde zijn, maar slechts het einde van een nieuw begin. De troon rechts van de Koning zal niet leeg blijven, maar ooit weer gevuld worden door de zoon.

Wat het precies betekende, wist niemand, maar dat het goed zou komen werd wel duidelijk door deze tekst. De prins had het zelf ook gezegd. Als ze maar geloofden. Even bleef iedereen stil, totdat Stille Donder het woord nam. ‘Het is tijd om verder te gaan zoeken naar de Koning.’ Ratje stapte naar voren en schraapte zijn keel. ‘Ik spreek namens alle schatgravers als ik zeg dat wij graag richting de Koning gaan. Maar er zijn er meer van ons die door de jaren heen op andere plekken zijn gaan graven. Wij willen hen zoeken en vertellen dat wij en ook zij allemaal vrijgekocht zijn.’ De rest van de groep knikte instemmend. Stille Donder dacht even na en legde toen zijn hoofd tegen het gezicht van Ratje. ‘Ga, ga heen en vertel de mensen het goede nieuws dat jullie vrijgekocht zijn. Roep me als je me nodig hebt, ik ben er altijd voor jullie.’

Nadat iedereen afscheid had genomen van de schatgravers tikte Stille Donder twee keer met zijn hoef op de grond. De lucht om hen heen begon te trillen en te rimpelen. Langzaam ontstonden er twee deuren in de rotswand.

'Jullie zullen de Koning spoedig vinden, maar daarvoor is het belangrijk dat je ons beter leert kennen. Als jullie door de linkerdeur gaan, komen jullie weer bij de bibliotheek uit. Jullie reizen terug in de tijd tot het moment dat jullie nog twijfelden aan Biblio maar toch ervoor kozen om hem te volgen. Daar zullen jullie leren wie hij is. Stappen jullie door de rechterdeur, dan zullen jullie moeten strijden, zij aan zij met mij. Voor de Koning, de prins en mij is tijd anders dan voor jullie. Het is moeilijk uit te leggen, maar het zorgt ervoor dat we op meerdere plekken tegelijk kunnen zijn. Voor jullie is het anders. Jullie zullen door het reizen in de tijd de prins vergeten en soms ook mij vergeten. Wat jullie hier hebben gezien, zul je straks vergeten, tot het moment dat je de Koning ontmoet en je je alle avonturen weer zult herinneren.'

De familie knikte, ook al begreep niemand wat Stille Donder bedoelde.

Lieve lezer en luisteraars. Aan jullie de keuze.

Stappen jullie door de deur met Biblio? Lees verder in hoofdstuk 5.

Stappen jullie door de deur met Stille Donder? Lees verder in hoofdstuk 8.

DE WOLKENWERELD

Het voelde best wel gek om het verzoek van Stille Donder te negeren. Iedereen van het gezin was steeds meer en meer op hem gaan vertrouwen. Dus waarom was er nu ineens zo'n twijfel ontstaan over wat het paard wilde? Sophie merkte dat ze het heel vervelend vond dat Stille Donder niet gewoon praatte. Alsof hij niet de moeite wilde nemen om hen uit te leggen wat er aan de hand was.

Loes had nog wel even doorgezeurd om mee te gaan met Stille Donder. Fluisterend wel te verstaan. Alsof ze er heel erg geheimzinnig over moest doen. De rest van het gezin begreep haar niet zo goed en ze waren nog veel te nieuwsgierig naar de wolkenwereld waar ze zich bevonden. Dus hadden ze besloten om nog even te blijven.

Sem, Noah en Kris waren inmiddels aan het voetballen met een groepje kinderen en een paar ouders. Sophie was in gesprek geraakt met een paar oudere vrouwen en kreeg allerlei tips over planten en bloemen. Fransje en Axel hadden een struik gevonden waar bessen aan zaten en de kinderen waren zo lief om die voor hen te plukken en voor hen neer te leggen.

De menigte was druk in de weer geweest en had zich weer een beetje verspreid over het plein. Sommige mensen waren zelfs weer teruggegaan naar hun eigen wolkenhuisjes. Het gevoel van dreiging was verdwenen. Op een wit bankje voor een van de huisjes was Loes neergeploft met Breker aan haar voeten. Er was niemand meer in hun omgeving en ze zagen hoe Stille Donder nog steeds in de buurt was, maar een plekje wat verwijderd van de rest had gezocht. Hij stond bij de rand van de glazen cirkel en keek naar beneden en af en toe weer omhoog. Zo nu en dan liep hij een rondje om de cirkel en keek dan weer verwachtingsvol naar boven. Alsof hij hoopte dat er iets gebeuren zou.

Breker keek naar Loes en legde haar kop op haar schoot. 'Jij voelde het toch ook? Wat kon dat nou geweest zijn?' vroeg Loes hardop.

Breker legde haar oren plat neer en rilde kort. Zij wist het ook niet, maar het gevoel dat er iets dreigde maakt haar gespannen. ‘Het voelde zoals ik me heel lang heb gevoeld. In de tijd dat ik deed alsof ik iets anders was dan ik echt was.’

Loes knikte. Ze dacht terug aan het avontuur dat zij en Breker hadden beleefd voordat ze in de grote strijd meevochten. Voordat de kracht van de Koning door hen heen kon werken moesten zij eerst eerlijk zijn over wie ze waren. Ze moesten kwetsbaar zijn en dat was heel moeilijk geweest. Zowel Breker als Loes was altijd bang geweest dat mensen iets van hen vonden, en dat gevoel vonden ze niet fijn.

Misschien vonden ze deze plek daarom wel zo verschrikkelijk. Alsof ze aan alles konden zien en voelen dat deze mensen nep waren. Dat ze zichzelf en iedereen die hier langskwam voor de gek hielden. Maar misschien waren ze ook wel gewoon jaloers. Het zou kunnen dat het hier echt perfect was en dat Loes het niet eerlijk vond dat haar leven niet zo was. Ze keek hoe iedereen van haar gezin lachte en plezier maakte met de wolkenmensen. ‘Ik denk dat we gewoon heel moe zijn van alles, Breker. Ik denk dat we het gewoon zelf hebben bedacht.’ Ze aaide achter de oren van Breker die eindelijk ontspande en haar hoofd opnieuw op haar schoot legde.

Loes had zelf niks door, maar ze voelde wel hoe Breker na een poosje rust ineens overeind schoot. Haar oren gespitst en haar snuit een klein stukje in de lucht. ‘Hoor jij dat ook?’

Loes probeerde te luisteren zoals Breker deed, maar haar oren waren blijkbaar niet scherp genoeg. ‘Nee, wat hoor je dan?’

Breker draaide haar kop schuin naar achteren. ‘Het komt daarvandaan!’ Ze draaide zich om en sloop voorzichtig dichterbij een rijtje huisjes toe.

Loes volgde haar meteen en liep zachtjes op haar tenen achter de wolf aan. Niet dat sluipen nodig was op deze zachte wolken, maar ze had het gevoel dat ze iets spannends aan het doen waren, en dan sloop ze altijd. Breker stopte even bij een van de huisjes en luisterde nog een keer door haar oren heen en weer te draaien. Ze boog een beetje af en liep nu door een steegje tussen twee witte wolkenhuisjes door. Nu hoorde Loes het ook. Er gilde iemand. Maar niet zo hard als je van een gil zou verwachten. Het klonk als iemand

die gilde terwijl er een hand over zijn of haar mond werd gehouden. Het verstomde geluid bleef niet op één plek. Het leek alsof de persoon die gilde verplaatst werd.

‘Misschien moeten we hulp halen’, fluisterde Loes. Breker draaide haar kop om en fluisterde terug. ‘Dan zijn we het spoor straks kwijt. Het ruikt hier anders dan beneden, dus ik kan mijn neus niet vertrouwen. We moeten nu volgen, nu het geluid er nog is.’

Loes knikte dat ze het begreep, maar ze voelde dat ze nu wel uit het zicht van de rest raakten. Achter de twee huisjes waar ze tussendoor gekomen waren, stond een klein schuurtje. Toen ze om het hoekje van het huisje keken, zagen ze nog net hoe twee voeten naar binnen gesleept werden en dat de deur dichtgegooid werd.

‘Als jij stopt met gillen, haal ik mijn hand weg. Beloofd?’ Ze hoorden geen reactie. Waarschijnlijk knikte de persoon van wie de mond werd afgedekt. Na twee grote behendige sprongen landde Breker onder het raampje van de schuur. Loes rende er voorzichtig achteraan en hurkte naast Breker onder het openstaande venster.

‘Jij weet hoe het hier werkt, meisje. Fouten zijn verboden. Voor je het weet gaan alle mensen hier zulke domme fouten maken.’ De diepe stem die net gesproken had, stopte even. Een luid gesnik werd nu hoorbaar.

‘Ik weet het, meisje. Het is niet leuk, maar je kent de regels.’ Deze keer sprak een andere stem, een iets hogere stem, misschien van een vrouw.

‘Maar jullie kunnen toch gewoon niets zeggen? Niemand hoeft het te weten. Ik zal het nooit weer doen.’ Weer begon het meisje te snikken.

‘Och liefje toch, je bent er erger aan toe dan ik had verwacht. Nu verwacht je ook nog van ons dat wij fouten gaan maken.’ De persoon met de lage stem zuchtte diep. ‘Ik wil dit ook niet, meisje, maar we kunnen geen schande in de familie hebben, we moeten dit nu ten einde brengen.’ Loes hoorde hoe nu niet alleen het meisje huilde, maar ook de andere stem. Loes keek opzij naar Breker. Die dacht waarschijnlijk hetzelfde. Dit is een meisje met haar ouders.

Loes voelde zo veel medelijden met het meisje. Ze moest even kijken. Breker beet in de achterkant van haar trui en probeerde

haar laag te houden. Maar Loes moest kijken. Ze moest op haar tenen staan om goed zicht te krijgen door het raam, maar haar tenen zakten weg in de zachte wolken. Ze pakte de rand van het raampje vast probeerde zich op te trekken, maar daar had ze niet genoeg kracht voor. Ze zakte een beetje door haar knieën zodat ze zich goed zou kunnen afzetten.

‘Loes, doe nou niet’, fluisterde Breker, maar het was al te laat. Loes sprong en trok zich tegelijkertijd een beetje op zodat ze heel even naar binnen zou kunnen kijken. Maar terwijl ze dat deed gleed haar hand naar voren, waardoor ze een kort klopje op het raam gaf. Paniek stroomde door haar borst.

‘Wat was dat?’ Gelijk kwam de persoon met de lage stem bij het raam staan en tuurde erdoorheen. Loes en Breker maakten zich zo klein mogelijk en drukten zich zo plat mogelijk tegen de muur onder het raam aan. ‘Ik zie niks, maar ik weet zeker dat ik wat hoorde.’

‘Ik kijk wel even’, zei de andere stem. De deur zwaaide open, een lange vrouw met krullend zwart haar stapte naar buiten en keek recht in de ogen van Loes. ‘Lieverd, ik denk dat we nog een probleem hebben.’ De vrouw stapte naar buiten en kwam regelrecht op Loes af lopen.

Breker aarzelde niet. Ze sprong tussen Loes en de vrouw en ontblootte haar tanden. ‘Laat haar met rust’, gromde ze fel tussen haar puntige hoektanden door.

‘Oh, de wolf praat ook, dan hebben we twee getuigen.’ De man met de lage stem stond nu ook buiten. Het gesnik binnen in het schuurtje was gestopt, en er klonk een dringende stem die van het meisje op de stoel moest zijn: ‘Snel, ren weg, voordat ze jullie ook door het luik gooien.’

‘Oh nee, jullie gaan nergens heen. Wij gaan echt niet onze perfecte score laten verbreken door stiekemerds. Jullie weten dit mischien niet, maar op afluisteren staat ook “het luik” als straf.’

Loes hapte naar adem toen ze zag dat de man een speer achter zich vandaan haalde. ‘Ik hou die hond bezig, jij pakt het meisje.’ De man maakte een paar snelle steekbewegingen naar Breker. Die wist ze gelukkig allemaal te ontwijken, maar werd zo wel naar achteren gedwongen.

In een snelle beweging graaide de vrouw naar Loes en pakte venijnig haar pols beet.

‘Au, laat me los’, sputterde Loes tegen en ze voelde toen hoe de vrouw met haar andere hand haar mond bedekte. Loes voelde hoe de witte haren van Breker langs haar huid kwamen, terwijl ze op de arm van de vrouw afsprong en haar beet.

‘Au, gestoord beest!’

Loes voelde hoe de greep van de vrouw om haar lijf heen minder werd en glipte naar beneden. Breker had nog steeds de onderarm van de vrouw in haar bek en gromde zacht maar dreigend.

Breker liet de arm van de vrouw los en hilde zoals alleen een wolf dat kan. Toen zakte ze in elkaar. Toen ze op de grond lag, zag Loes hoe de speer van de man in de buik van Breker stak.

‘Nee!’ Loes begon te krijsen. Zo hard als ze kon. Brekers ademhaling werd heviger en heviger. De rode bloederige vlek om de speer heen verspreidde zich steeds verder over de prachtige witte vacht. Breker piepte. Loes nam diep adem en wilde weer gillen toen ze opnieuw een hand op haar mond voelde. Dit keer was het de man. Ze werd naar binnen gesleept en ruw op een stoel gezet. Ze zag hoe de vrouw Breker aan haar achterpoten mee naar binnen sleurde. Een dieprode veeg bleef achter op de grond.

Loes zag hoe Breker gelukkig nog ademde. Maar aan het ritme van haar snel op en neer bewegende buik te zien moest ze snel hulp hebben. Loes gilte niet meer – ze probeerde het niet eens. Ze kon alleen maar denken aan Breker en hoe het haar schuld was dat ze ontdekt waren. Ze voelde hoe haar handen achter de stoel vast werden gebonden. Ze keek opzij naar het meisje dat vol medelijden terugkeek.

‘Dit loopt helemaal uit de hand, Elon.’ De vrouw trilde terwijl ze haar lange zwarte krullen snel in een knotje friemelde. ‘Dit gaat helemaal mis.’ De man liep naar haar toe en pakte haar vast. ‘Het komt goed, Leana, we gooien ze straks door het luik en dan zijn ze vergeten, net als alle andere fouten.’

De vrouw begon te huilen en legde haar hoofd tegen de borst van Elon aan. ‘Het spijt ons, maar we moeten perfect blijven in de ogen van de rest. Anders zullen zij ons ook door het luik gooien.’

Loes wist niet precies wat 'het luik' was, maar ze kon zich er wel iets bij voorstellen. En een luik op deze hoogte was niet iets waar Loes nu graag aan wilde denken.

'Kom, we brengen ze er nu heen, voordat de drukte op het plein voorbij is. Als ze door het luik zijn voordat iemand het doorheeft, zal niemand zich hen nog herinneren behalve wij.'

Loes begon het steeds meer te begrijpen. Breker had gelijk gehad. Deze mensen waren helemaal niet perfect. Ze maakten juist allemaal grote fouten. Die fouten kon je dan wegmoffelen via 'het luik' en dan was elke herinnering eraan verloren, behalve van diegene die het door het luik gegooid had. Die moest dan doen alsof het niet gebeurd was, maar wel doorleven met de herinnering. Maar dat was verschrikkelijk. Waarschijnlijk hadden al deze mensen verschrikkelijke dingen gedaan om perfect over te kunnen komen. Ze keek hoe de ademhaling van Breker langzamer werd en hoorde hoe haar longen piepten.

Plotseling vloog de deur open. In de opening stonden papa, mama, Noah en Sem. Op hun schouders stonden Axel en Fransje, en Loes zag nog net door de opening van de deur hoe Stille Donder zijn manen schudde.

Een harde piep ontsnapte Brekers keel toen de man de speer uit haar buik trok en die op de rest van het gezin richtte. 'Laat ons met rust. Jullie hebben niks gezien.'

Kris deed een stap naar voren en drukte zonder enige angst zijn hand tegen de bebloede punt van de speer. 'In naam van de prins en de Koning, laat je wapen zakken.'

De man glimlachte zenuwachtig, maar hield zijn speer hoog.

'Ik zei: in naam van de prins en de Koning, laat je wapen zakken.'

De man was blijkbaar vastberaden om het niet te doen, maar keek vol verbazing hoe zijn lichaam niet naar hem luisterde. Zijn handen begonnen hevig te schudden en trillend legde hij de speer op de grond en knielde er zelf naast.

Loes keek met open mond naar papa. Dit had ze nog nooit gezien. Dit was zo heldhaftig van hem! Maar dat niet alleen. Toen hij sprak kreeg ze het gevoel dat je niet anders kon dan luisteren naar deze woorden en luisteren naar de kracht van de prins en de Koning die erdoorheen klonk. Kris liet zijn hand die de speer tegen had ge-

houden zakken en opende zijn andere hand. Vol verbazing keek hij naar het kleine buisje dat erin lag.

‘Het is tijd voor jouw geschenk, Sophie.’ Axel peuterde een buisje uit zijn buidel en gaf het aan Sophie. Er zat niet veel in het buisje, omdat het klein genoeg moest zijn voor een buidel van een hamster.

Sophie slurpte het druppeltje eruit en wist meteen wat ze moest doen. Ze stapte tussen de rest door en knielde naast Breker neer. Ze aaide over haar kop en fluisterde: ‘In naam van de prins en de Koning, word beter.’ Breker sloot haar ogen en begon sneller te ademen. ‘In naam van de prins en de Koning, word beter’, herhaalde Sophie en ze zagen allemaal hoe de wolf overeind strompelde. Ze herhaalde het nog een keer en nu zag Loes hoe Breker genoeg kracht had om haar kop hoog te houden. Ze bloedde nog steeds, maar ze had weer kracht.

‘We moeten gaan. Mijn kracht begint terug te komen; dat betekent dat de prins onderweg is’, sprak Stille Donder gehaast maar toch kalm. ‘We moeten nu gaan, richting de barrière.’

Sem pakte het zakmes uit de tas van Loes en sneed haar touwen door.

‘Hoe wist je dat ik die bij me had?’ fluisterde ze naar Sem. Hij knipoogde. ‘Je bent mijn lievelingszusje; ik ken je misschien beter dan je denkt.’ Snel gaf ze Sem een knuffel en rende toen ook naar de deur. Sem draaide zich om naar de andere stoel en bevrijdde het angstige meisje. ‘Je kunt ook met ons mee’, fluisterde Sem.

‘Bedankt,’ snikte het meisje, ‘maar ik kan ze niet achterlaten. Ik moet mijn ouders ervan overtuigen dat er een andere oplossing is dan het luik. Helemaal nu ik heb gezien dat het paard uit de verboden legende echt blijkt te zijn.’ Ze wierp zich op de grond naast haar ouders, die trillend opkeken naar het bonte gezelschap en de aanwezigheid van Stille Donder.

‘Kris, leg Breker op de rug van Stille Donder. Ze is een stuk beter dan net, maar ze is er nog niet helemaal.’ Kris luisterde naar het advies van Fransje en samen begonnen ze te rennen.

Iedereen die ze passeerden, keek verbaasd naar de rennende familie en het gevleugelde paard met de bloedende witte wolf op zijn rug.

De mensen maakten ruim baan voor Stille Donder. ‘Ze kunnen je zien! En je kunt weer praten!’ riep Loes enthousiast. ‘Doordat jullie je geschenken zijn gaan gebruiken en in nood hebben gebeden, kreeg ik steeds meer kracht terug. Op deze plek was zo weinig geloof in ons dat we hier niet meer bestaan’, legde Stille Donder uit terwijl hij zonder enige moeite de pas erin hield. ‘Nu jullie hier zijn, stroomt het geloof langzaam terug. Hopelijk zullen door de twee kleine wonderen van net bij steeds meer mensen hun ogen opengaan. Het meisje en haar ouders hebben mij nu gezien en ook de kracht van de Koning ervaren. Zij kunnen nu de waarheid vertellen. Het is nog niet veel geloof, maar misschien lukt het ons wel om de barrière te breken.’

Stille Donder stopte. Ze stonden stil bij de grote ronde glazen cirkel. ‘Ooit was dit een verbinding tussen de Bron daar beneden en het paleis van de Koning daarboven. Als je de sprong durfde te wagen in de Bron, dan viel je niet, maar steeg je juist op naar het paleis van de Koning. Maar deze mensen werden zo vol van zichzelf en van hun perfecte levens dat ze een glazen barrière plaatsten. Als zij naar beneden kijken, zien ze niet de Bron, maar alleen maar hun eigen reflectie.’

Ondertussen werd de groep omsingeld door allerlei mensen uit de wolkenwereld.

‘Ze weten te veel!’ riep een vrouw.

‘Ja, grijp ze, ze kennen ons geheim.’

‘Niemand mag weten dat we niet perfect zijn; gooi ze door het luik.’

Kris stapte naar voren en hield zijn hand op. Dit keer sprak hij niet, maar de autoriteit die door hem heen stroomde, had hetzelfde effect als bij de man met de speer die hij eerder wist tegen te houden.

‘Wat doen we nu?’ vroeg Noah die precies op dezelfde manier als Axel zijn vuisten balde.

Stille Donder briepte. ‘Ze zijn verblind door hun eigen leugen dat alles perfect moet zijn. Ten diepste willen ze ook naar de Koning, maar dat weten ze niet meer. Zodra de barrière verbroken is, zullen ook zij langzaam het licht gaan zien en weer naar de Koning kunnen zoeken.’

Een fel licht scheen opeens van boven, alsof de wolken boven hen uit elkaar spleten. Toen het gezin zich omdraaide, zagen ze hoe de prins, volledig in het wit gekleed, naar beneden sprong. Hoog boven zijn hoofd hield hij zijn vlammeende zwaard met twee vuisten vast. Met een klap dreunde hij de punt van zijn zwaard door de het glas heen. Scherven vlogen alle kanten op en de prins vloog in dezelfde beweging door naar beneden. Helemaal naar beneden.

Stille Donder briepte vrolijk. 'De leugen is verbroken, de barrière is weg, de prins heeft het volbracht!' Zijn donkerbruine ogen fonkelden. De witte veren op de vleugels en zijn vacht glommen en leken witter dan ooit. Alsof de vreugde binnen in Stille Donder nu echt naar buiten leek te barsten.

'Snel, spring ook in de Bron, en jullie zullen de Koning vinden. Ik blijf hier om mijn vrienden de waarheid te laten zien.' Blij en enthousiast keek Stille Donder naar de wolkenmensen die hem vol verwondering aankeken.

Kris en Sem stonden al op de rand, vervuld door zo veel geloof in de Koning dat ze de sprong graag wilden wagen. 'Gaan jullie mee?'

Sophie, Loes, Noah en de dieren knikten.

En ze sprongen.

Ze vielen.

Ze vertraagden.

Ze stegen.

Ze vlogen.

Ze arriveerden.

Lieve lezer, je bent aan het einde van het pad gekomen en hebt de Koning bijna gevonden.

Lees verder in hoofdstuk 20.

EET SMAKELIJK

Een paar seconden staarden de jongens ieder naar hun eigen bloem. Het was maar heel kort, maar het voelde als uren. De ruimte was volledig stil. Te stil.

Noah schrok daarom toen hij ineens een knakkend geluid hoorde. Toen hij opkeek, zag hij dat Sem de bloem van de tak had afgebroken. De broertjes hadden al zo veel spannende avonturen beleefd in hun eigen wereld, maar toch waren die altijd veilig in de buurt van papa en mama geweest. Ook al voelden die avonturen in hun eigen wereld altijd heel spannend, waren het nooit echte avonturen zoals dit avontuur waar ze nu in zaten. Het was altijd deels fantasie geweest, dingen die ze verzonnen tijdens het spelen en ravotten. Maar nu stonden ze hier en wisten ze niet of dit een gekke droom was of echt. Het moest wel echt zijn, want ze voelden de warmte van de vlammen en roken de geur van de bloemen. Maar dit hele avontuur was zo vreemd dat het wel op een droom leek. Sem stond onrustig op zijn hakken heen en weer te wiebelen en voelde dat de bloem een beetje klef werd door het zweet van zijn handen. Noah keek inmiddels weer naar zijn bloem en werd aan de ene kant betoverd door de schoonheid van de vlammen, maar schrok tegelijkertijd ook van de hitte van het vuur.

‘Noah.’ Sems stem kraakte, zoals je stem klinkt als je ’s ochtends voor het eerst gaat praten, of als je heel lang stil bent geweest. Hij schraapte zijn keel. ‘Jij bent het dapperste broertje dat ik ken.’

Noah glimlachte ongemakkelijk zonder zijn ogen van de vuurbloem te halen. ‘Ja logisch, ik ben je enige broertje.’

Stille Donder briepte, maar het klonk een beetje alsof hij lachte.

‘Ik meen het, Noah! Vergeleken met alle broertjes van mijn vriendjes ben jij de dapperste. Jij bent de enige met wie ik op zo’n spannend avontuur durf.’ Sem keek even uit zijn ooghoek opzij naar Stille Donder en toen weer snel naar Noah. ‘Misschien maken we wel de grootste fout ooit, maar ik heb het gevoel dat we de Koning kunnen vertrouwen’, fluisterde hij.

Noah knikte – hij herkende het gevoel. Ook hij wist diep vanbinnen dat het goed was. Zijn handen, die net nog trilden, werden ineens rustig. Hij tilde zijn rechterhand op en bracht hem richting de vlammen van de bloem.

‘Nou gozer, zullen we dan maar?’ zei Noah terwijl hij de stem van papa nadeed. Lachend keken ze elkaar aan. Altijd als papa hen ‘gozer’ of ‘gast’ noemde, moesten ze daarom lachen. Die ouwe man dacht dat dat stoer was. Maar door hem even na te doen, voelde het ook een beetje alsof papa erbij was. Dat gevoel hadden ze allebei erg nodig.

‘Op drie?’

Noah wapperde even met zijn handen om de koele lucht langs zijn klamme zweethanden te voelen waaien, en antwoordde toen met een knik van ja.

Sem haalde diep adem. ‘Eén. Twee. Drie!’

Alsof de tijd tien keer zo langzaam ging, zag Sem hoe zijn handen de bloem langzaam richting zijn mond brachten. De felblauwe bloem met hier en daar wat donkerpaarse vlekken gaf een sterke geur af. Het rook zoals het midden in een naaldbomenbos ruikt wanneer het net geregend heeft. Door die geur heen zat ook een lichte geur van honing en chocolade. Terwijl Sem zijn mond open deed, sloot hij zijn ogen. Het eerste blaadje raakte zijn onderlip terwijl het tweede blaadje vlak daarna zachtjes op zijn tong terecht kwam. Zijn angst dat het heel giftig zou smaken (want als je denkt aan de smaak van blauwe bloemen met paarse vlekken, dan moet dat haast wel giftig zijn, toch?) werd meteen weggenomen. Terwijl de eerste helft van de bloem nu volledig in zijn mond gepropt zat en Sem voorzichtig zijn tanden op elkaar zette om het af te bijten, proefde hij hoe zoet het was. Verbaasd opende hij zijn ogen en zag hoe Stille Donder hem met stralende ogen aan keek. Dit had hij niet verwacht. Als een kind dat voor het eerst een slagroomtaart eet, propte hij de rest van de bloem ook in zijn mond. Hij proefde chocolade, karamel, zure matjes en poffertjes met poedersuiker en dan allemaal door elkaar heen. Smakkend genoot Sem van de heerlijke bloem en voordat hij het doorhad likte hij zelfs de paarse restjes stuifmeel van zijn vingertoppen af.

‘Wauw, Sem, check dit!’ Noah had tegelijkertijd met Sem zijn hand uitgestoken, zo in de vlammen van zijn bloem. Hij had dit met zijn ogen dicht gedaan omdat hij bang was voor de pijn die zou komen. Na twee tellen had hij echter doorgehad dat hij helemaal niks voelde. Nou ja, niks ... Hij voelde een warmte die best lekker was. Dus toen hij zijn ogen opendeed, kon hij van verbazing eerst niks zeggen. Met open mond had hij staan kijken hoe zijn hand zonder te verbranden in de fik stond. De likkende vlammen grepen om zich heen en begonnen steeds verder en verder over zijn arm te kruipen. Toen zijn arm tot ongeveer zijn elleboog in de brand stond had hij als eerste reactie geprobeerd om het uit te slaan met zijn andere hand. Daarna stonden er twee armen in vuur en vlam. Hoewel het niet heet was en zijn kleren en huid niet verbrandden, had hij toch paniekerig naar Stille Donder gekeken. Maar die keek hem aan met kalme en geruststellende ogen en blies een windvlaag richting Noah. Door de zachte bries schoten de vlammen om Noah heen. En dat was het moment dat hij zei: ‘Wauw, Sem, check dit!’

Sem begon in paniek te schreeuwen. 'Noah, ren naar de kraan. Je staat in de fik!' Noah begon te lachen. 'Nee joh, er is niks aan de hand! Ik heb gewoon een soort superkracht of zo.' Sem liep langzaam naar Noah toe. Wat gebeurde hier? Sem hield een hand voor zijn gezicht om zich te beschermen tegen de hitte die steeds groter werd. Hoe kon het dat Sem niet te dichtbij kon komen vanwege de hitte, terwijl Noah lachend in brand stond en helemaal nergens last van had?

'Ehm, hoe gaat dit eigenlijk weer uit?' mompelde Noah een beetje vertwijfeld.

'Gewoon door het te willen.' Stille Donder keek tevreden naar de jongens terwijl hij die woorden uitsprak.

'Oh', zei Noah terwijl hij zijn beide wenkbrauwen hoog optrok. Hij had eigenlijk niet verwacht dat het zo simpel zou zijn. 'Nou, dan wil ik dat het uitgaat.' Ineens was alles weer normaal en stond niemand meer in brand. Er kwam niet eens rook of een branderige geur van Noah af.

Als een stel kakelende kippen begonnen de jongens dwars door elkaar heen vragen te stellen. Noah wilde weten of hij nu een superheld geworden was zoals hij kende uit de tekenfilms die hij keek. Sem wilde juist weten of hij ook een superkracht had. En zo ja, wat dan? Ze waren zo opgelucht dat er niks ergs was gebeurd, dat ze niet normaal praatten, maar meer een soort enthousiast aan het schreeuwen waren.

Ondanks dat Stille Donder het heel goed begreep en ook wel antwoord wilde geven, moest hij toch even streng zijn om de jongens weer stil te krijgen. Hij tikte hard met zijn hoef op de grond en zei met diepe stem: 'Rustig worden, jongens. Ik zal al jullie vragen beantwoorden, maar we moeten eerst weer naar boven. De rest van jullie gezin wordt zo wakker.'

De grote poort van de ruimte vloog open en daar huppelde het witte konijn weer naar binnen met de twee hamsters achter in de kar. De twee hamsters schoten van de kar af en vlogen vliegensvlug de kleine akker op. Het was niet helemaal duidelijk voor de jongens wat er gebeurde, maar het leek alsof de hamsters iets uit alle bloemen haalden, het in kleine buisjes stopten en daarna elk een gedeelte daarvan in hun eigen buidel tasje deden. 'Klaar voor vertrek,

geëerde hoogheden', piepten de kleine hamsterstemmen door de ruimte.

Ondanks dat ze het niet wilden, moesten beide jongens gniffelen om het beeld dat ze zagen. Het was zo grappig, schattig en bizar tegelijk. Noah stopte met lachen toen hij zag hoe de zwarte hamster zijn vuistjes balde.

'Rustig blijven vriend, rustig blijven', fluisterde de andere hamster.

'Het is tijd dat jullie nu echt kennismaken.' Al pratend liep Stille Donder naar de twee kleine knaagdieren toe. Hij boog zijn hoofd, waarna ze zo op zijn hoofd hupten. Nu draaide hij zich naar de jongens toe en kwam op hen aflopen. 'Sem en Noah, maak kennis met jullie bodyguards.'

Met grote ogen en open mond staarden de jongens elkaar aan en keken toen weer naar hun kleine hamster-bodyguards.

Beide hamsters bogen eerbiedig voorover en sprongen toen op de schouders van de jongens. De zwartharige hamster op de schouder van Noah en de bruine op Sems schouders. Sems hamster begon als eerste te praten. 'Ik ben Cornelius Franciscus Rembrandt de vierde, maar noem mij maar Fransje, net zoals de rest.'

Met een diepere stem, maar nog steeds wel met de hoogte van een hamsterstem sprak de zwarte bodyguard. 'Mijn naam is Axel.' Hij sprak beleefd, ondanks dat zijn pootjes nog steeds hard samengeknepen waren tot vuistjes.

Stille Donder fluisterde kort iets in het oor van het konijn en die hupte gehoorzaam naar de deur toe.

'En wie is dat konijn?' vroeg Noah.

Stille Donder, Axel en Fransje keken elkaar aan en glimlachten op een ondeugende manier die verraadde dat ze een geheim deelden. 'Dat was Botten Breker. Hij gaat alvast naar boven om te kijken of de kust veilig is. Hij is de beschermer van Loes', legde Stille Donder op rustige toon uit.

Sem en Noah lagen nog net niet letterlijk op de grond te rollen, maar grepen wel allebei naar hun buik van het lachen. Dit was echt even te bizar voor hun allebei. Een hamster als bodyguard? Zo klein, en ook niet eens de slimste knaagdierensoort? Wat hadden ze daar in vredesnaam aan? Maar een hangoorkonijn dat niet kon praten

en Botten Breker genoemd werd, dat was toch echt de druppel. Terwijl de jongens schaterden van het lachen, trilden Axels gebalde vuistjes van woede. Kort maar krachtig stampte Stille Donder op de grond en gebod de jongens op vriendelijke maar duidelijke toon om stil te zijn.

‘Jullie moeten nog veel leren over de Koning en zijn koninkrijk’, sprak het paard nu verder. Heel even voelden beide jongens zich heel klein worden, alsof ze iets verkeerd hadden gedaan. Maar de ogen van Stille Donder stonden niet boos. Eerder begripvol. ‘De Koning kijkt nooit naar de buitenkant of omstandigheden als hij naar zijn beste krijgers zoekt. Hij kijkt naar de grootte van het hart van de krijger.’ Stille Donder ging nog even door met zijn uitleg en vertelde hoe de Koning in staat is iedereen kracht te geven, maar dat dit alleen zin heeft voor diegenen die ook vertrouwen op de Koning. Hierdoor kunnen de kleinste wezens soms de grootste helden worden. Want de Koning ziet de echte potentie van de mensen en dieren, en niet wat ze nu kunnen.

‘Sorry’, zei Sem zachtjes terwijl hij ongemakkelijk zijn rechtervoet op en neer tikte. Noah knikte instemmend. Axels vuistjes ontspannen zich en Fransje knikte naar de jongens om te laten zien dat hij hen gehoord had en dat hij de excuses aanvaardde.

‘Jullie hebben nu alles wat jullie nodig hebben voor de grote strijd. Sem, jij zult weten wat je moet doen op het moment dat je het moet weten. De Koning, de prins en ik vertrouwen jou.’ Sem slikte en voelde hoe zijn handen klam werden. ‘En jij Noah, jij zult jezelf volledig moeten verliezen in het vertrouwen in de Koning. Om Sem bij te kunnen staan in het gevecht dat binnenkort plaats zal vinden, moet je alle onzekerheid aan de kant durven zetten en echt geloven dat je het niet alleen doet.’

Noahs hart bonkte in zijn keel. Hij stond op school bekend als een vechtersbaas die makkelijk ruzie maakte en goed kon knokken. Maar eigenlijk deed hij dat vaak omdat hij onzeker was. Noah was vaak bang dat anderen hem zouden plagen omdat hij een stuk kleiner was dan Sem. Het leek wel of de woorden van Stille Donder dwars door hem heen gingen. Alsof het paard beter wist wie Noah was dan hijzelf. Zijn keel werd droog en schuurde toen hij deze gedachte weg wilde slikken.

‘Volg mij, we gaan naar jullie ouders.’ Het grote witte paard zette een paar stappen richting de muur links van de ingang.

‘Zat daar net ook al een deur?’ vroeg Noah zich half hardop af.

‘Volgens mij niet, maar ik weet het eigenlijk niet meer’, antwoorde Sem fluisterend. Langzaam opende de deur zich en kwam er licht naar binnen. Aan de andere kant van de deur was een ander soort ruimte te zien, maar het was niet duidelijk zichtbaar. Er zat een soort vage rimpelende waas voor. Alsof je door een extreem beslagen raam naar buiten wil kijken. Stille Donder zei niets en legde ook niet uit wat ze gingen doen. Hij stapte rustig door de waas heen waardoor er stukje voor stukje steeds meer van hem in het niets leek te verdwijnen. Verstijfd bleven Noah en Sem naar de wazige deuropening staren.

‘Ik denk dat we moeten volgen, Noah’, fluisterde Axel.

‘Ja’, sprak Fransje instemmend. ‘En jullie hoeven echt niet bang te zijn hoor, wij kennen dit soort deuren en die zijn bijna altijd veilig.’ Sem slikte. Bijna altijd ...

Ze hadden niets anders gevoeld dan anders. Deze wazige doorgang was niet voelbaar geweest. Het voelde voor de jongens alsof ze thuis door hun eigen slaapkamerdeur waren gelopen. Maar wat ze zagen was totaal anders dan ze hadden gedacht. Op het moment dat ze in het onderwaterpaleis door de deur stapten, kwamen ze er bij hun kamp, waar ze vannacht geslapen hadden, door een opening in een grote boom weer uit. Er was blijkbaar een soort portaal van de ene plek naar de andere.

Beide jongens vroegen zich af waarom ze op de heenreis naar het onderwaterpaleis zo’n totaal andere en ingewikkelde route moesten nemen. Ze hadden het direct aan Stille Donder willen vragen, maar die was nergens meer te bekennen. Op ongeveer twintig grote stappen afstand lagen papa, mama en Loes nog te slapen op het mos.

‘Wat een slaapkoppen ineens.’ Noah hoorde wat Sem zei en knikte instemmend. Normaal gesproken was papa als eerste wakker. Hij hield ervan om ’s ochtends vroeg te lezen en te sporten voordat iedereen wakker werd. Maar Loes was ook graag vroeg wak-

ker en die zat er graag bij als papa aan het lezen was. Dat ze zo lang uitsliepen waren de jongens helemaal niet gewend.

Sem zette een paar stappen verder het bos in, naar de struik waaronder hij en zijn vader gisteravond een voorraadje droge takken hadden neergelegd. Noah liep alvast naar het vuur om zich een beetje op te warmen.

‘Zijn dat je ouders?’ Noah sprong wel bijna een meter de lucht in. ‘Ik schrok me kapot, Axel’, siste hij zijn beschermer toe. Hij was even vergeten dat er nu steeds een hamster op zijn schouder zat. Hij ademde diep in en uit en gaf toen antwoord: ‘Ja, klopt. Dat zijn mijn ouders. En dat dat daar is mijn zusje, Loes.’

Axel knikte, en mompelde de informatie zachtjes in zichzelf. Alsof hij aantekeningen maakte in zijn hoofd.

Noah was weer bij zijn slaapplek aangekomen en ging op de grond zitten. Hij strekte zijn armen naar het kleine vuur en probeerde een beetje warm te worden. Verbaasd bleef zijn blik op het vuurtje gericht. Zag hij dit nou goed?

Noahs concentratie werd verbroken doordat Sem ineens achter hem stond met zijn armen vol droog hout. Hij had geprobeerd zo zacht mogelijk te doen, om niemand wakker te maken. Dit was namelijk Sems kans om eindelijk eens zelf vuur te maken.

Maar voordat hij hout in de vlammen kon gooien, hield Noah hem tegen. ‘Wacht’, fluisterde zijn broertje. ‘Hoe lang zijn we eigenlijk in de Bron geweest?’ Sem haalde zijn schouders op. ‘Een uur of zo, misschien wat langer, hoezo?’ Noah pakte een lange stok die naast zijn deken lag en wees daarmee naar een dennenappel in het vuur. ‘Deze dennenappel heb ik in het vuur gegooid voordat ik naar het water toe liep. Hij ligt nog op precies dezelfde plek, maar had allang verbrand moeten zijn.’ Sem wist niks van de dennenappel, maar ook hij had nu het gevoel alsof er geen tijd voorbij was gegaan. Vanmorgen was het net licht aan het worden toen zij naar het water liepen. De zon was aan het opkomen, maar eigenlijk had de zon nu al een stuk hoger moeten zijn.

De jongens voelden hoe er bij hen allebei iets van hun schouder sprong. Handig en krachtig (eigenlijk zoals ze nog nooit bij hamsters uit hun eigen wereld hadden gezien) vlogen Fransje en Axel over de grond en sprongen – met wat voor hen een megasprong

moest zijn – op een dikke boomstronk voor het kampvuur. ‘Wat jullie hebben meegemaakt, komt door de kracht van de Koning’, zei Axel.

‘Ja,’ vulde Fransje aan, ‘de Koning, de prins en het vliegende paard zijn er altijd al geweest. Zelfs nog voordat de werelden, het heelal en de tijd bestonden. Dat betekent dat als zij erbij zijn, de tijd soms anders voelt. Voor de Koning kan duizend jaar als één dag zijn. Omdat Stille Donder bij ons was, ging onze tijd anders voorbij dan voor de rest van jullie gezin.’

Axel knikte instemmend met zijn kop. ‘Onthoud jullie vragen die je nog wilt stellen, maar nu moeten jullie eerst de rest wakker maken.’ Terwijl Axel dit zei begon hij nog serieuzer te kijken dan dat hij al had gedaan. Hij sprong van de stronk af en rende richting een steen die op de grond lag. Uit twee schedes die aan de zijkant van zijn lijfje hingen trok hij twee messen en begon die scherp te slijpen langs de steen. ‘Maak ze wakker, NU! Ik voel dat de strijd heel dichtbij is.’

Nu de tijd weer normaal voorbijging, werd het snel licht. Noah had voorzichtig geprobeerd zijn ouders wakker te maken maar papa, mama en Loes waren wakker geworden van Sem die alle blokken tegelijk in het vuur had gegooid, waardoor er een enorme rookwolk was ontstaan. Dat was niet per se de bedoeling geweest maar het werkte wel. Kris probeerde met een slaperig hoofd het vuur wat beter aan te krijgen door er met een stok in te prikken. Fransje en Axel hadden zich verstopt in de buurt van de jongens. Voordat hun ouders wakker waren geworden, hadden de hamsters hun nog heel duidelijk verteld dat ze hun nieuwe krachten en hun nieuwe knaagdiervrienden even verborgen moesten houden. Volgens Axel zou het beter zijn om te wachten tot Stille Donder weer terug was om hen te helpen met de uitleg.

De ochtend verliep rustig. Behalve voor Axel die om de haverklap fluisterde naar Fransje dat hij voelde dat ‘het’ bijna ging gebeuren. Maar dat merkte de rest niet echt op. Mama had samen met de jongens wat vruchten gevonden in het bos. Verschillende keren riep mama verbaasd uit hoe bizar dit bos was. Er stonden namelijk naaldbomen en planten die ze kenden van thuis. Maar tegelijkertijd

groeiden er ook bananenplanten en kokospalmen. Het leek wel alsof alles wat ze kende hier groeide en samen een perfect bos vormde. De rugzak van mama was nu gevuld met tamme kastanjes, bananen, avocado's, kokosnoten en blauwe bessen.

Toen het groepje voedselzoekers weer terugkwam bij het vuur zat Kris daar al te wachten. Sophie zette de tas neer op de grote stronk naast het vuur en iedereen pakte wat hij wilde eten. Tegelijkertijd zuchtten Kris en Sophie van opluchting. Verbaasd keken ze elkaar aan. Aan het begin van dit avontuur hadden ze beiden niet verwacht dat het zo vredig zou kunnen zijn. Het voelde bijna als een vakantie zonder zorgen. Het hele gezin genoot van de stilte die af en toe doorbroken werd door de prachtigste liedjes die door de vogels werden gezongen.

'Oh wow! Deze is zo lief!' Een eindje verderop zat Loes met een langoorkonijn op schoot.

'Haha, geweldig! Waar komt die nou ineens vandaan?' vroeg Kris. Dat wist Loes natuurlijk ook niet. Het konijn was gewoon stilletjes uit de bosjes gehupt en zo op haar benen gesprongen. 'Mag ik hem houden? Alsjeblieft?' Ze aaide het konijn achter de oren en zag hoe de oogjes zich sloten van genot. 'Ik noem hem Witje.'

Even leek het alsof het konijn tevreden glimlachte. Alsof dat een naam was waar het wel mee kon leven. De jongens keken elkaar ook lachend aan. Ze moest eens weten, dachten ze beiden. Toen Loes haar konijn (dat had ze zelf besloten, dat het nu haar konijn was; haar ouders waren nog aan het overleggen) over de rug aaide ontdekte ze iets bij de achterpoot van het konijn. Er zat een klein rolletje perkament aan vastgebonden met een stukje gouden draad. Vlug opende ze het rolletje en begon te lezen.

Lieve Loes, ik hoor bij jou.

Ik zal je beschermen en blijf je trouw.

Wij lijken veel meer op elkaar dan je denkt.

Vandaar dat de Koning mij aan jou schenkt.

Hoogachtend, B.

Meteen liet Loes haar briefje aan papa zien. Nu moesten ze wel besluiten om het konijn te houden: hij was door de Koning gestuurd.

‘Dan denk ik dat we vanaf nu een konijn hebben’, zei Kris nadenkend, terwijl hij ongemakkelijk naar Sophie keek. Die trok haar schouders op. Dit kon er ook nog wel bij, leek ze te willen zeggen.

‘B, wat zou jouw naam dan zijn? Bunny? Bob?’ Hardop ging Loes allerlei namen voorbij totdat ze ineens een hoog stemmetje hoorde dat ze nog niet kende.

‘Het is een zij, en ze heet Breker. Tenminste zo noemen we haar. Haar volledige naam is Botten Breker.’ Fransje, die op de schouder van Sem was komen staan, sloeg een hand voor zijn mond toen hij ineens doorhad dat hij zichzelf nu bekend had gemaakt.

Sophie viel gillend achterover van haar boomstronk terwijl ze ‘Muis, muis, muis!’ schreeuwde.

Kris pakte uit reflex een tak en stak die in de richting van Fransje.

Nu kwam ook Axel uit zijn schuilplaats. ‘Grrr, een muis?’ gromde hij terwijl hij weer twee gespannen vuistjes maakte.

Kris hielp zijn vrouw overeind zonder zijn ogen van de als krijgers bewapende hamsters af te halen. Die waren inmiddels naast elkaar op een tak gaan staan, boven de hoofden van de jongens.

‘Wie of wat zijn dit nou weer?’ sprak Kris vertwijfeld uit, met het besef dat hij inmiddels niet meer zo verbaasd was dat er alweer een nieuwe verrassing om de hoek kwam kijken.

‘Dit zijn Axel en Fransje’, zei Sem. ‘We hebben ze van Stille Donder gekregen als bodyguards.’ Dat moesten Kris en Sophie even verwerken.

‘Wat is dat?’ fluisterde Fransje plotseling.

‘Sssht!’ Axel hield een pootje voor zijn mond om aan te geven dat ze stil moesten zijn. Hij stak zijn snuitje in de lucht om te ruiken of zijn oren hem niet voor de gek hielden. ‘Ik ruik onraad.’

‘Wat is onraad?’ vroeg Noah op zachte toon, terwijl hij uit zijn ooghoeken papa en mama in de gaten hield.

‘Er ligt gevaar op de loer.’ Terwijl Axel die woorden sprak trok hij zijn twee scherpe dolken weer achter zijn rug vandaan. Ook Fransje was inmiddels gaan staan en had zijn zwaard getrokken. Alsof ze dit al vaker hadden gedaan gingen de hamsters met hun ruggen tegen elkaar aan staan en keken ze als echte krijgers om zich heen. ‘Denk jij wat ik denk, Axel?’

‘Ik vrees van wel, Fransje.’

Op grote hoogte klonk het klapperende geluid van leerachtige vleugels. De lucht trok samen en in een paar tellen werd het koud en donker in het bos. Een harde windvlaag blies het kampvuur uit en angst be kroop het volledige gezin. Inmiddels stonden papa en mama naast de jongens.

Er scheerde een zwart met schubben bedekt wezen door een opening in het bladerdek vlak over het gezin heen. Een verschrikkelijke kreet ontsnapte uit de keel van het vliegende wezen.

‘Het zijn er een stuk of tien!’ schreeuwde Axel naar Fransje.

‘We moeten nu vechten! Voor er meer bij komen!’ antwoordde die.

Axel knikte; Fransje had gelijk. Beiden keken naar de jongens. Normaal zou deze situatie twee kinderen ontzettend bang gemaakt hebben. En niemand zou het hun kwalijk kunnen nemen als ze angstig waren. Maar nu voelden beide jongens dat ze veranderd waren na het krijgen van hun giften. Er was iets in hen gegroeid. Het leek alsof ze vervuld waren met moed, wijsheid en een soort vreemde rust.

Sem en Noah keken elkaar aan en zeiden in koor: ‘Pap, we moeten iets doen!’

‘Ja, vluchten! Kom mee! Verderop is een grot’, zei Sophie gehaast.

‘Maar mam, we moeten iets doen! We moeten ze helpen!’ Sem had bijna tranen in zijn ogen staan. Elke keer als hij een schrille kreet van een van de vliegende beesten hoorde, voelde hij pijn vanbinnen. Niet zomaar pijn. Geen pijn zoals je hebt als je een vinger tussen de deur krijgt. Nee, een verdrietige pijn. Een diep gevoel van medelijden. Sophie en Kris hoorden alleen maar gekrijs en angst-aanjagende geluiden, maar Sem voelde dat er iets anders aan de hand was. De kreten die hij hoorde, waren kreten van angst en verdriet. Hij kon alleen niet zo goed uitleggen wat het precies was. ‘Als-jeblijft, geloof me!’ smeekte hij snikkend. Verbaasd keken zijn ouders hem aan. Noah kwam naast Sem staan en pakte zijn hand vast.

Fransje nam het woord. ‘Hooggeëerde zoon en dochter, jullie dappere zonen hebben gelijk. Wij kunnen iets doen aan deze situatie, maar die keuze is aan jullie! Wij zijn gestuurd door de Koning

om jullie te dienen. We kunnen jullie dienen in de strijd of jullie in veiligheid brengen. In beide gevallen zullen we doen wat jullie het beste lijkt.’

‘Ik weet niet wat hier aan de hand is, maar dit lijkt me niet onze strijd’, probeerde Kris boven het gekrijs uit te fluisteren. Waarom hij ervoor koos om te fluisteren wist hij niet zo goed. Misschien omdat hij zich schaamde dat hij bang was en zijn kinderen duidelijk niet.

‘Alsjeblieft, vertrouw ons nou.’ Sems lip trilde terwijl hij die woorden zachtjes mompelde. Hij was verdrietig omdat hij wist dat hij deze keuze niet zelf kon maken, maar ook boos omdat hij zich niet begrepen voelde.

Vanuit de verte klonken nu nog meer krijsende wezens en de lucht in het bos werd steeds ijziger van de kou. ‘We verliezen tijd!’ sprak Axel terwijl hij zijn dolken over elkaar liet schuren.

‘Wat gaan we doen?’ fluisterde Sophie terwijl ze de hand van Kris vastpakte.

Lieve lezer en luisteraars. Aan jullie nu de keuze.

Gaan jullie je mengen in de strijd tegen de monsters? Of brengen

jullie jezelf in veiligheid en wachten jullie op hulp?

Jullie strijden mee. Lees verder in hoofdstuk 16.

Jullie vluchten naar de grot. Lees verder in hoofdstuk 12.

DE GROTE STRIJD

Ik weet niet waarom we in vredesnaam naar jullie luisteren, maar we blijven om te strijden.'

'Mooi zo!' Fransje kreeg een grijns van oor tot oor. Hij legde zijn kleine pootje op het achterhoofd van Sem. 'Goed gedaan, Sem, ik denk dat ik steeds meer doorkrijg welke bloem jij gekregen hebt.'

Sem voelde hoe Fransje via zijn nek op zijn hoofd klom en zijn kleine hamsterkeeltje schraapte. 'Luister goed, allemaal', sprak hij, terwijl hij dapper zijn kleine zwaard in de lucht stak. 'We lopen nu met z'n allen naar het strandje bij het meer. Daar is meer licht en dan kunnen we ze makkelijker aan zien komen.'

Een windvlaag sloeg het gezin bijna omver toen er een gevleugeld wezen rakelings over hen heen scheerde. 'Nu rennen! Allemaal!' De hele groep rende door het bijna volledig donkere bos naar de waterkant toe.

'Noah, gebruik je kracht om die dingen op afstand te houden!' De woorden die Axel in zijn oor schreeuwde klonken logisch, maar Noah voelde zich ook ineens een klein jongetje dat nu eigenlijk gewoon had moeten voetballen op de camping in plaats van tegen gekke monsters vechten in een andere wereld.

'Hoe doe ik dat?' hijgde Noah tussen het rennen door.

'Geloof! Geloof dat je de kracht hebt gekregen om duisternis te verbannen in de naam van de Koning en in de naam van de prins! Je hebt kracht gekregen van Stille Donder zelf!'

De waterkant kwam nu steeds dichterbij en Noah voelde hoe zijn hart in zijn keel aan het bonken was. Niet alleen door het rennen en de enge geluiden, maar ook doordat hij iets nieuws voelde opborrelen. Het was hetzelfde gevoel dat hij ook in het onderwaterpaleis had ervaren.

Axel priemde zijn scherpe dolk vooruit en schreeuwde tegelijkertijd. Door het overweldigende geluid van de donkere wezens, het omvallen van bomen en het constante suizen van de ijsskoude wind kon Noah niet horen wat hij zei. Een grote bal van wind sloeg

vlak voor de rennende groep in, waardoor iedereen omvergeblazen werd.

Noah opende zijn ogen en zag hoe iedereen om zich heen opkrabbelde, maar laag bij de grond bleef. Papa en mama keken wild om zich heen en zeiden iets tegen elkaar, maar Noah kon niet horen wat ze zeiden. Eigenlijk hoorde Noah nu even helemaal niks meer. Alleen een heel hoge piep met daardoorheen wat geruis op de achtergrond.

Noah probeerde overeind te komen. Terwijl hij op zijn rug lag en op probeerde te krabbelen, voelde hij hoe Axel over zijn borst naar hem toe kroop. Axel pakte Noahs gezicht vast en schreeuwde zo hard hij kon: 'Geloof, Noah! Alleen als je gelooft in de kracht van de Koning kan zijn kracht ook echt iets doen.'

Noah zag aan alles dat Axel deze woorden geschreeuwd moest hebben, maar doordat hij nog zo doof was van de klap hoorde hij niet meer dan een schrille fluistering in de verte. Toch voelde hij hoe deze opdracht als een dreun binnenkwam. Papa stond ineens voor hem met een uitgestrekte hand om hem overeind te helpen. Papa's ogen stonden paniekerig en droevig alsof hij spijt had dat hij deze keuze had gemaakt. Noah zag het aan hem, maar vanbinnen voelde hij dat dit de goede keus moest zijn.

De groep begon weer richting het strandje te bewegen, en Fransje en Axel renden nu voor de groep uit. Nog vijftig meter en ze zouden bij het water aankomen. Ondanks dat iedereen op zijn hardst rende, voelde het alsof de tijd tien keer zo langzaam ging.

De hamsters waren al bijna op het strand toen Noah ineens zag hoe er vier grote gevleugelde monsters vlak over het water op hen af kwamen vliegen. Hun scherpe zwarte klauwen raakten het water af en toe waardoor er lange krassen in het water gemaakt werden. Het grootste monster opende zijn mond alsof hij van plan was om de beide hamsters in één grote hap te verslinden. Fransje zag de wezens aankomen, pakte zijn zwaard met twee pootjes vast en verplaatste zijn rechterachterpoot naar achteren om zo steviger te staan. Het gebeurde allemaal zo snel en langzaam tegelijk. Maar vlak voordat alles mis leek te gaan, draaide Axel zich om en keek Noah strak aan. Wat hij ook van plan was te zeggen, Noah zou hem nooit kunnen horen van deze afstand boven al dit kabaal uit. Maar

dat hoefde ook niet. Noah wist precies wat hij moest doen. ‘Geloof!’ had Axel gezegd.

Noah dook onder papa’s arm door zodat hij meer ruimte had en zette zich af op de stam van een omvergeblazen boom. Terwijl Noah door de lucht zweefde strekte hij zijn armen voor zich uit. ‘Stop! In de naam van de Koning en de prins!’ Noah voelde hoe er een warme stroom door hem heen schoot en zag hoe twee grote stralen van vuur zijn handen verlieten, recht op de monsters af.

Twee kolkende pilaren van vuur schoten door de duisternis heen. Alle leden van het gezin, maar ook de hamsters, moesten hun ogen dichtdoen en hun gezicht beschermen tegen de hitte. Kermend en schreeuwend vielen de monsters over elkaar heen op het strand. Overvallen door het licht en de hitte krijsten en beten ze om zich heen. Noah, die inmiddels langzaam naar hen toe liep, hield nog steeds zijn handen voor zich uit. Telkens met dezelfde zin die over zijn lippen kwam. ‘Stop! In de naam van de Koning en de prins! Stop! In de naam van de Koning en de prins!’

Noah stond nu nog maar een paar meter van hen af. Het krijsten stopte. De geschubde lange nekken van de beesten ploften één voor één neer op het witte strand. Nog even likten de vlammen wild om zich heen, maar toen Noah zijn armen omlaag deed, doofde de oranje-rode gevangenis om de monsters heen en werd tot een deken van grijze rook. Ze leefden nog, maar waren niet langer in staat om schade aan te richten.

Uitgeput zakte Noah in elkaar en viel voorover op het zachte zand. Kris, Sophie en Sem renden naar hem toe. ‘O, mijn kleine mannetje’, snikte Sophie terwijl ze samen met Kris op haar knieën naast Noah op de grond viel.

‘Het komt goed met hem; hij moet nu vooral rusten.’ Axel stak na het spreken van die woorden zijn dolken weer terug in de schedes op zijn rug. Sem zag nog net hoe Axel daarna snel een traan onder zijn oog vandaan veegde.

Fransje sloeg een pootje om Axel heen. ‘Het blijft mooi om te zien, elke keer als er een nieuwe krijger van de Koning geboren wordt.’

Woest draaide Kris zich naar de tevreden kijkende hamsters toe. ‘Zijn jullie helemaal gek geworden! Het is helemaal niet mooi om te zien!’ Briesend stond Kris voor Axel en Fransje. ‘Mijn zoon stond

net gewoon in de fik! En jullie doen alsof er niks aan de hand is! Stelletje achterlijke knaagdieren!’

Sem sprong tussen zijn vader en de hamsters in. Aan zijn vaders ogen te zien was hij net op tijd. Het leek alsof Kris zich alsnog moest beheersen om Fransje en Axel niet met alle kracht die hij nog had van het strand af, in het water te schoppen.

‘Pap! Stop!’ Sem stond met zijn armen wijd voor zijn twee kleine vrienden. Maar Kris zag dat Sem daar niet meer stond als alleen zijn zoon. Hij had een soort glinstering in zijn ogen die Kris eerder niet gezien had. Een soort diepe wijsheid. Sems blik doorboorde zijn vaders gedachten. ‘Lieve papa’, sprak hij op ongelooflijk rustige toon. ‘Ik weet dat je bang bent en dat is oké. Maar de Koning staat aan onze kant en hoe zwaar sommige problemen ook zullen zijn, het hoort allemaal bij zijn plan en het komt altijd goed.’

Kris voelde hoe Sophie naast hem was komen staan. Allebei dachten ze hetzelfde: dat een kind normaal gesproken niet op die manier sprak. Wat was dit voor wijsheid? Hoe wist hij deze dingen?

‘Laat ik zeggen dat ik sinds kort dit soort dingen blijkbaar weet en zie. Maar het is voor mij ook nog vrij nieuw’, zei Sem alsof hij de gedachten van zijn ouders gelezen had.

Noah kreunde en lachend kwam hij overeind.

‘O jochie, je bent er weer.’ Kris draaide zich om en zag hoe Sophie naar Noah rende en hem tegen zich aan drukte.

Noah begon nog harder te lachen. ‘Zagen jullie dat? Het lukte! Ik geloofde en het gebeurde.’ Iedereen knikte.

Sem schraapte zijn keel en keek de lucht rond. ‘Ik denk dat de rest weggevluht is door wat Noah net deed. Dat betekent óf dat ze wegblijven, óf dat ze versterking gaan halen.’

Sem voelde hoe Fransje via zijn been en rug naar zijn schouder klom. ‘Ik denk dat je gelijk hebt, Sem. Voorlopig zijn ze weg, maar dat betekent niet dat het nu klaar is.’

‘Mooi, dan kunnen jullie nu alle vier uitleggen wat er in hemelsnaam gebeurd is met jullie en waarom jullie ineens in een soort vierkoppig superheldenteam zijn.’ De trilling in Sophies stem en het ballen van haar vuisten verraadde dat ze, ondanks dat ze van dit alles onder de indruk was, toch boos was dat het allemaal zo gevaarlijk bleek te zijn.

De jongens vertelden uitgebreid aan hun ouders wat ze hadden meegemaakt in het onderwaterpaleis. Af en toe hielpen Axel en Fransje om de dingen wat beter uit te leggen. Sophie en Kris hadden met open mond staan luisteren. Niemand zei een woord en ondanks dat Sophie en Kris honderden vragen hadden bleef het stil. Iedereen was zo onder de indruk door alles wat er gebeurd was. Iedereen behalve Loes die verderop bij de bosjes iets aan het zoeken was.

‘Maar jullie vertrouwen Stille Donder dus voor honderd procent?’ zei Kris om de stilte te doorbreken.

De jongens knikten.

‘En ondanks dat jullie de prins en de Koning nog nooit eerder hebben gezien, vertrouwen jullie hen ook?’ Weer werd er hevig geknikt.

Kris had nog een belangrijke vraag maar keek verschrikt op toen een van de wezens op het strand kreunde en zijn hoofd probeerde op te tillen.

‘Wat doen we daarmee?’ Kris knikte met zijn hoofd in de richting van de duistere beesten.

‘Ik denk dat we ze moeten doden?’ vroeg Sophie twijfelend.

Het bleef even stil. Totdat een van de beesten weer zijn kop probeerde op te tillen. ‘Nee!’ zei Sem zelfverzekerd. ‘We binden ze vast; we halen lianen uit het bos en binden ze vast. Want al zien ze er monsterlijk uit, ik heb het gevoel dat er meer aan de hand is. Iets in mij zegt dat ze pijn lijden. Ze moeten niet gedood maar geholpen worden.’

Omdat Kris en Sophie de beesten diep vanbinnen ook niet wilden doden, besloten ze het voorstel van Sem uit te voeren, ondanks dat ze het apart vonden wat Sem allemaal zei en leek te weten.

Fransje en Axel hakten de lianen door en Kris en Sophie bonden de monsters vast.

Iedereen had besloten dat Noah even zijn rust kon pakken en wel genoeg had gedaan voor vandaag. Maar Noah was al snel bij Sem komen staan en probeerde hetzelfde klusje als Sem te doen. Hoe en waarom Sem deed wat hij deed bleef voor iedereen een raadsel, maar Sem had het voor elkaar gekregen om de drie wakkere monsters gerust te stellen. Eerst haptten en krijsten ze nog naar hem, maar na een paar pogingen lieten ze toe dat Sem hen aanraakte.

Hij aaide ze over hun schubbige huid en sprak steeds kalme woorden uit. Dat het wel goed zou komen. ‘Rustig maar, je bent veilig hier.’

Noah deed het nu ook en zag bij een van de monsters een glinstering in de ogen. De glinstering werd groter en groter totdat het veranderde in een druppel, die uiteindelijk als een klein stroompje over de wang van het monster naar beneden liep.

‘Ik ben zo benieuwd naar hun verhaal’, fluisterde Sem, meer in zichzelf dan dat hij het tegen iemand zei.

‘Jij hebt echt een bijzondere gave gekregen, Sem’, zei Fransje, die inmiddels bij Sophie op de schouder zat om haar aanwijzingen te geven over het knopen. ‘En ik denk dat die gave alleen nog maar zal groeien.’

Sem staarde voor zich uit. Zelf had hij ook het gevoel dat er iets in hem aan het veranderen was, maar om het nu een gave te noemen ... Het was tot nu toe nog niet zo spectaculair als dat van Noah. ‘Wat is mijn gave dan?’ floepte Sem eruit voordat hij de woorden terug kon trekken. Hij schrok een beetje van de manier waarop hij het zei. Alsof hij jaloers was dat hij geen superheldenkracht had om dingen mee in de fik te zetten.

Fransje sprong van Sophies schouder af en trippelde over het hoofd van een monster naar de hand van Sem, die hem oppakte en op zijn schouder zette. ‘Nou Sem, ik denk dat de Koning jou ...’

SKRIIIIIIIIIIIIIIAAAAAAGGGHHHHHH!!!!

Een hels gekrijs steeg op vanuit de bossen aan de overkant van het water. Een gefladder van honderden monsters barstte uit de deken van boomtoppen. Als een krioelende wolk van klappende vleugels dansten ze chaotisch in de lucht. Ook nu weer trok de lucht samen met grijze wolken en werd het opnieuw donker en koud.

‘Zet je schrap!’ Axel trok zijn twee dolken achter zijn rug vandaan en ging in de vechthouding staan.

De volledige groep ging op het strand staan en trok dicht naar de waterkant. Nou ja, volledig. Ineens schoot er een paniekerige angst door Sophie haar ruggenwervels. ‘Loes! Kris, waar is Loes?!’ Wild en onbeheerst keken Sophie en Kris alle kanten op om haar te zoeken. Maar ze konden nu niet zoeken. De fladderende gedaantes begonnen razendsnel in een grote kolkende cirkelvorm te vlie-

gen. Alsof ze nog aan het overleggen waren hoe ze gingen aanvallen.

Sem en Noah hadden niet door dat Loes weg was; zij zaten midden in een overleg met de hamsters. Fransje, die nog steeds op Sems schouder zat, maakte van de mogelijkheid gebruik om zijn verhaal af te maken. ‘Sem, ik denk dat de Koning jou de gave van geloof heeft gegeven. Dat betekent dat jij meer dan anderen de kracht van de Koning kunt zien. En geloof me,’ Fransje pauzeerde en staaarde naar de duistere wolk van krijsende monsters, ‘als we íets nodig hebben op dit moment, is het jouw gave.’

Alsof er een onzichtbaar en onhoorbaar teken was gegeven, begonnen alle monsters tegelijk te krijsen. De kolkende wolk van duisternis cirkelde nog drie keer in het rond en barstte daarna in chaos uit elkaar. Het leek op de grote finale uit een vuurwerkshow. Alsof de laatste en meest spectaculaire knal voor het laatst was bevaard. De duistere wezens vlogen met een hels kabaal alle kanten uit.

Kris stootte Sophie aan en wees naar een bosje vlakbij het kampvuur. Er zat een soort gangetje in de bosjes waar Loes haar knalgele laarzen uit staken. Sophie slaakte een zucht van opluchting. ‘Slimme meid, ik denk dat ze zich bij de eerste aanval al verstoopt heeft. Ik kan het haar niet kwalijk nemen.’ Ook Kris kalmeerde nu hij wist waar Loes was. Het liefst waren Kris en Sophie naar haar toegerend om haar te troosten en te zeggen dat het goed zou komen, maar daar was het nu geen tijd voor. De gevleugelde monsters kwamen al hun kant op.

Axel en Fransje klemden hun vuisten nog strakker om de handvatten van hun zwaarden en mompelden iets, terwijl ze hun ogen voor een paar seconden gesloten hielden en daarna weer openden. Noah pakte een lange tak van het strand en ook hij mompelde kort iets in zichzelf, waardoor zowel hij als ook zijn stok meteen in brand vlogen.

Sem keek om zich heen. Hij zag zijn gezin en zijn nieuwe harige vrienden klaar staan voor de strijd. Een moment lang keek hij in de richting van de vastgebonden wezens. Heel even keek hij recht in de ogen van het grootste monster. Het leek alsof het monster hem om iets smeekte. Alsof zijn ogen vroegen om genade. Sem zijn hart brak bijna. Nog steeds was het voor hem onduidelijk wat zijn

kracht precies inhield, maar dat het hem gevoeliger maakte voor het gevoel van anderen was duidelijk. Terwijl Sem door het naderende geluid van vleugels wist dat hij op moest letten, sloot hij toch nog één keer kort zijn ogen. ‘Hoogste Koning, dit is Uw strijd en U hebt ervoor gekozen om ons hierin te gebruiken. Dus vertrouw ik op U. Laat zien wat we moeten doen. Ik geloof!’

Sem had de zin nog niet eens uitgesproken of er barste iets nieuws los in zijn lijf. Even leek het alsof hij nog nooit angst had gevoeld. Hij kon niet zeggen of hij het nou heet had of juist heel koud. Vanaf zijn tenen tot aan zijn hoofd tintelde het van vertrouwen. Ineens kon hij voelen wat geloof was. Een vast vertrouwen in de Koning. Het gevoel was zo krachtig dat alles wat eng was aan deze situatie volledig wegviel.

‘Iedereen! Let op!’ schreeuwde Sem. ‘Verdedig jezelf en elkaar, maar wat je ook doet, dood de monsters niet.’ Twee van de vastgebonden beesten hieven hun kop op en slaakten een kreet. Maar dit keer klonk het veel lager en dieper dan het gekrijs van eerst. Het leek meer op het huilen van een wolf. Alsof ze huilden van dankbaarheid. ‘Vertrouw op de Koning, de prins en Stille Donder!’ Sem wist niet of de rest naar hem luisterde, omdat iedereen in gevechtshouding bleef staan terwijl ze keken naar de wolk van donkere chaos die nu wel heel dichtbij aan het komen was. ‘In de naam van de Koning en de prins, geloof!’

De grond begon te zoemen en te trillen. En ineens schoot er een lichtstraal als een kanon richting de monsters. Kris en Sophie, die naast Sem stonden, zagen hoe Sem volledig omgeven werd door een licht dat zo wit en fel was dat het leek alsof je in de zon keek. Het leek Sem totaal geen inspanning te kosten. De lichtstraal brak de duisternis in tweeën en bijna de helft van de wezens krijste en vloog terug naar de overkant. De straal bleef nu als een streep in de lucht en scheen vol op een donkere wolk hoog boven de groep. ‘Noah! Axel! Fransje!’ riep Sem. ‘Doe datgene waartoe de Koning jou geroepen heeft!’

De overgebleven monsters waren een poosje op dezelfde plek blijven vliegen, waarschijnlijk omdat ze niet goed wisten wat ze nu moesten doen. Maar na een luide kreet van een van hen zetten ze opnieuw hun aanval in.

Intussen was Sophie de eerste die zag hoe de kleine hamsters aan het groeien waren. En niet een beetje. Nee, gigantische hamsters torenden als bomen op. Voor de tweede keer deinsden de vliegende beesten van schrik terug. Zij vlogen op bijna vijf a zes meter boven het water, maar zagen nu twee gigantische hamsters met wapens op ooghoogte voor hen staan. Fransje en Axel keken elkaar aan, zelf ook geschrokken van de vorm die ze hadden aangenomen. Ze keken naar beneden naar hun mensen. Noah en zijn ouders keken geschrokken op naar de harige reuzen. Alleen Sem keek ze recht aan zonder schrik. Hij staaarde ze een poosje aan, knikte naar ze en richtte zijn blik weer op de lichtstraal die nog altijd uit hem richting de donkere wolk stroomde.

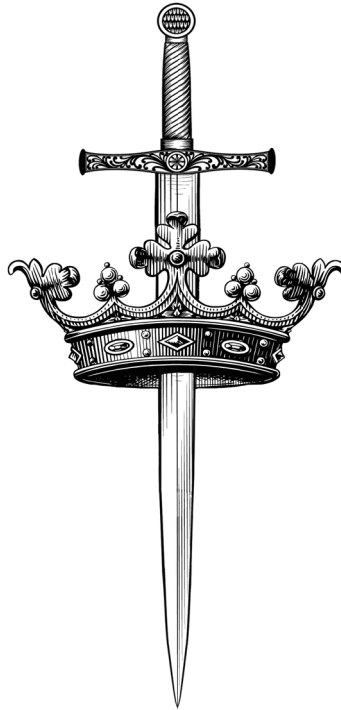
Het knikje van Sem zorgde ervoor dat Fransje en Axel beide het gevoel hadden dat dit de bedoeling was. Het leek wel alsof Sem al wist dat zij hiertoe in staat waren. Dat moest de reden zijn geweest dat hij tegen hen was blijven roepen om te geloven in datgene waartoe de Koning hen geroepen had. Ze waren altijd al strijders geweest, maar nu waren ze grote strijders. Heel grote strijders.

De donkere wolk in de verte, waar Sem zijn lichtstraal op scheen, leek bijna uit elkaar te barsten. Alsof de duisternis het niet vol kon houden tegen het pure licht dat uit Sem scheen. Er klonk een luid gekrijs uit de groep wezens die dichterbij het strand waren. Een kreet die klonk als een bevel. De achterste monsters draaiden al krijsend en tegen elkaar aan botsend om en vlogen richting de donkere wolk. Alsof de wezens wisten dat die grote kolkende wolk van duisternis niet verbroken mocht worden door het licht.

Even was iedereen afgeleid, maar dat duurde niet lang. Al vrij snel dook het overgebleven groepje van fladderende beesten recht op het strand af. Sem sloot zijn ogen en begon te mompelen. Het leek alsof hij praatte, maar het was niet duidelijk tegen wie hij sprak. Maar hoe meer hij praatte, hoe sterker zijn licht werd.

Fransje legde zijn hand op de schouder van Axel. 'Hij praat met de Koning! Zolang hij die verbinding met de Koning heeft, kunnen we niet verliezen. We moeten hem koste wat kost beschermen, de winst is in de handen van de Koning.'

Axel knikte. Ook hij voelde het. Hij zette twee gigantische stappen naar voren waardoor hij voor Sem en Noah kwam te staan. Hij stak zijn zwaard in het water in de richting van Noah. Zonder een woord te wisselen wist Noah wat hij moest doen. Ook hij voelde de kracht en de wijsheid van de Koning door hem heen stromen. Alsof het licht van de straal hen allemaal moed en kracht gaf. Hij rende met de vlammen om zich heen richting het zwaard van Axel en zette nog een extra sprint in om tegen het zwaard op te lopen. Axel en Noah riepen tegelijk: 'In de naam van de Koning en de prins!' Axel versterkte zijn grip op het zwaard en zwiepte vervolgens met een gigantische kracht zijn zwaard richting de duistere wezens.

Als door een katapult gelanceerd vloog Noah met ongekende snelheid door de lucht. Elke spier en vezel in zijn lijf stond strak van de spanning. Hoewel dit zich allemaal in een paar seconden afspeelde, leek de tijd even stil te staan. Noah zag hoe hij hoog boven het water richting de monsters vloog. Hij wist dat hij dit niet kon. Niet zelf. Tijd om veel te zeggen had hij niet. Hij wist ook niet wat

hij moest zeggen terwijl hij de glimmende zwarte vleugels en de glanzende witte tanden dichterbij zag komen. ‘Koning, help me’, fluisterde hij smekend.

De vlammen om Noah heen werden plotseling groter en heter. Het vuur dat om hem heen kolkte, begon zich ineens anders te bewegen. Niet meer zoals een normale vlam uit de open haard zou doen. Niet langer gestuurd door de wind, maar alsof de vlammen zelf bepaalden hoe ze wilden bewegen. Het vuur nam een vorm aan. Het vuur droeg Noah. Vanaf het strand zagen Kris en Sophie hoe hun kind door de lucht vloog met vleugels van likkende vlammen. Het vuur had een vorm van een adelaar aangenomen en ergens diep in het hart van die indrukwekkende vogel bevond zich hun jongetje. Hun dappere kleine Noah.

Als een roofdier schoot Noah achter de beesten aan. Hij jaagde ze allemaal richting het bereik van Axel en Fransje, die op hun beurt de beesten één voor één uit de lucht pakten en op het strand wierpen. Kris en Sophie doken erop en knoopten de monsters zolang ze nog bewusteloos waren vast met de voorraad lianen. Minutenlang bleef het zo doorgaan, en het leek erop dat de lichtstraal van Sem erin zou slagen om de duisternis volledig te doorbreken. Toen werd het rustiger in de lucht. Noah bleef op één plek zweven, zijn vlammeende vleugels rustig op en neer deinend als kleine golfjes in een beekje. Ook Fransje en Axel konden op adem komen toen ze zagen dat de laatste monsters niet meer aanvielen, maar wegvlogen. Angstig fladderden zo’n dertig overgebleven beesten richting de donkere wolk.

‘Jongens’, hijgde Sem. ‘Jullie moeten me helpen.’ Axel en Fransje voelden hoe ze weer langzaam kleiner werden en hoe de kracht uit hun lichaam stroomde. Noah viel een klein stukje naar beneden toen hij zag hoe zijn vlammen flakkerden, als een kaars die bijna opgebrand is. Met zijn laatste beetje kracht kon hij nog twee keer met zijn vleugels slaan, waardoor hij vlak voor Sem op het strand terecht kwam. Kris trok de laatste knoop strak en rende toen achter Sophie aan, richting zijn jongens.

De duisternis was door de terugkerende monsters weer sterker geworden en Sem werd moe. Hij kon zijn armen niet langer in de lucht houden. ‘We moeten ons geloof bundelen!’ riep Fransje. Vlie-

gensvlug kropen ze bij Sem op de schouders. Kris en Sophie legden instinctief hun handen op Sems hoofd. Noah liet zijn vlammen doven, kwam erbij staan en ook hij legde zijn hand op Sems schouder. Als één stem zeiden ze met gesloten ogen: 'Hoogste Koning, geef ons uw overwinning.' Alle vermoeidheid die bij iedereen naar binnen was geslopen, verliet hun lichamen. Alsof alle lasten en pijn in één keer van hen afgehaald werden.

Een plotselinge ijzige kou zorgde ervoor dat ze allemaal hun ogen openden. Ze zagen tot hun schrik dat de lichtstraal verdwenen was. Het was donker. Volledige duisternis omringde het gezelschap. Binnen in de wolk leek wel een oorlog gaande. Lawaai en flitsen licht leken door de dichtgepakte duisternis heen te lekken, als een onweersbui die net niet door kan breken. Met open mond staarden ze allemaal naar het spektakel. Het gedonder en gekrijs zwol aan. Door het kleine beetje licht dat erdoorheen sijpelde zagen ze hoe de wolk begon te groeien en te pulseren. Alsof een storm in een ballon werd geblazen, zodat die niet anders kon dan uiteindelijk knappen.

Stilte.

Alles was even donker.

Zelfs geen flitsen meer.

Verdriet stroomde door de harten van de krijgers op het strand. Ook al hoefden ze nu niet meer te vechten, het leek alsof de strijd alsnog verloren was. De duisternis had het plotseling overgenomen. Het had op het laatste moment toch nog gewonnen.

Een wolf huilde in de verte. 'Ja, dat kan er ook nog wel bij. Een wolf in het pikkedonker', snauwde Kris. Nogmaals een huil en een diepe grom van een wolf echode door de lucht.

Plotseling gooiden Axel en Fransje hun snuitjes in de lucht. Snuffelend speurden ze de lucht af. Met een opgeluchte flikkering in de ogen keken de hamsters elkaar aan. 'De strijd is nog niet verloren', jubelde Fransje terwijl hij een sprongetje van vreugde maakte.

'Het is haar gelukt', mompelde Axel zachtjes.

'Wie is wat gelukt?' vroeg Sophie.

Een flits zo fel als de zon barstte uit de duisternis. De knal had zo veel kracht dat iedereen op het strand omvergegooid werd. Met hun handen boven hun ogen keken ze toe hoe de hemel boven hen

in een paar tellen veranderde in een strakblauwe lucht. De donkere wolk was bijna helemaal verdwenen en boven het bos aan de andere kant van de Bron terechtgekomen. Door de lucht raasde een zilveren koets, getrokken door Stille Donder, die met krachtige vleugelslagen snel dichterbij kwam. De koets daalde in razend tempo en scheerde over het water in volle vaart naar het strand. Boven de koets uit zagen ze een man met een prachtige witte mantel aan en in zijn hand een vlammend zwaard geklemd. Stille Donder klapte zijn vleugels wijd uit, waardoor hij als een parachute bijna in één keer tot stilstand kwam op het strand.

De man met het vlammende zwaard liet zijn hand zakken en alles werd kalm. ‘Zonen, dochters en nobele krijgers, jullie hebben geweldig gestreden.’ De man sprong van de koets af en landde geruisloos op het witte zand. ‘Sem, Noah, Kris en Sophie, wat ben ik blij om jullie te zien.’ Hij keek het groepje aan met zijn warme, honingbruine ogen. Axel en Fransje knielden allebei op één pootje en bogen hun hoofden. ‘Ah, de grootste krijgers van het koninkrijk, mijn dank aan jullie is groot.’ De man boog zich voorover naar de twee hamsters, pakte hen op en plaatste hen op zijn schouders. ‘Jullie hebben goed gestreden! Jullie aan jullie kant en wij vanaf onze kant. Precies zoals het moest zijn.’ De man keek over zijn schouder naar de koets. Met een grote lenige sprong vloog er een prachtige witte wolf uit de koets met op haar rug het dapperste en stoerste meisje dat ze ooit hadden gezien. Loes.

Loes sprong van de wolf af en landde met haar blote voeten in het zand. Met wijd opengesperde ogen keek haar gezin haar aan. Sophie keek om naar de bosjes en de laarzen en besepte ineens dat haar dochter al die tijd in veel gevaarlijkere omstandigheden was geweest. Ze kwam immers uit de donkere wolk waar alle monsters waren. Waar het zo duister was. Ondanks dat Loes stond te stralen en met haar blote tenen wiebelde in het zand, zag ze er ook gehavend uit. Schrammen en bloedvlekken van top tot teen.

‘O, Loes, meisje toch’, stamelde Sophie. De anderen staarden Loes met open mond aan. Ze wilden allemaal vragen wat er was gebeurd, maar Loes begon te lachen en zei dat ze haar verhaal nog wel een keer zou vertellen. Er moest namelijk eerst nog iets anders gebeuren.

Het drong nu pas tot iedereen door dat er kermende geluiden om hen heen waren. De vastgebonden monsters lagen op de grond te spartelen en te jammeren. Met elke beweging trokken ze de knopen strakker. 'Je hebt goed geluisterd naar de stem van de Koning, Sem', sprak de man, terwijl hij zorgvuldig zijn mantel afdeed. Beheerst liep hij naar een van de monsters toe en droogde de grote zwarte tranen af met zijn witte mantel. Het monster briede verdrietig en wilde wegstijgen. Maar de man hield zijn kop vast met twee sterke handen en dwong het beest hem aan te kijken. Vol liefde legde de man daarna zijn hoofd tegen de wang van het monster. 'Ik heb je pijn gezien, de vloek waar je in bent getrapt. Ik vergeef je.'

Het monster begon te beven en te trillen en kromp steeds verder ineen, tot het zwarte beest langzaam de kleur en gedaante kreeg van een mens. Nog trillend op zijn benen stond de pas veranderde mens op en viel de man met de mantel in zijn armen. 'Dank u, o hoogste prins, het spijt me zo.'

De prins sloeg zijn sterke armen nog steviger om de man heen. Alsof hij een vriend omhelsde die hij jaren niet had gezien. 'Dat weet ik, vriend, het is goed, ik ben bij jou en jij weer bij mij.' De prins passeerde de man en deed hetzelfde bij alle andere monsters die op de grond lagen. En elke keer droogde hij de tranen van de beesten en vergaf hij hen. En elke keer dat hij dat deed, werd zijn mantel viezer en viezer. Totdat de mantel volledig zwart was. Toen de prins onderweg was naar het laatste monster zagen ze allemaal hoeveel moeite het hem kostte om de zwart geworden mantel voort te slepen. Alsof hij alle gewicht van de duisternis op zijn eigen schouders tilde.

Nadat de prins ook het laatste monster in een mens had veranderd, strompelde hij met de zwarte mantel terug naar de groep. Het kostte hem zo veel moeite dat hij bij de laatste meters bijna moest kruipen door het gewicht van de mantel. 'Ik moet jullie verlaten. Ga naar mijn vader in het paleis; dat is waarvoor jullie hier zijn.'

Sophie en Loes vielen op hun knieën bij de prins neer.

'Maar wat gaat u doen?' vroeg Loes.

'Ik zal de duisternis verslaan en alle vervloekten bevrijden.'

‘Laat ons meegaan’, sprak de wolf. ‘Als u in deze staat moet vechten tegen de duisternis zult u misschien verliezen. Laat ons helpen.’

De prins aaide de wolf over haar kop. ‘Misschien zal ik inderdaad verliezen door te sterven. Maar het plan van mijn vader, om iedereen te bevrijden van deze vloek en ook alle andere vloeken, zal voltooid worden.’

Eén voor één keek de prins iedereen aan. Ontroering in zijn ogen. ‘Vergeef, zoals je mij hebt zien vergeven.’ En in een oogwenk was de prins verdwenen.

Zilveren glitter dwarrelde door de lucht en nu werd duidelijk dat ook de koets verdwenen was. Stille Donder stond er gelukkig nog wel. Wat had iedereen hem gemist, ook al had Sem wel steeds het gevoel gehad dat hij erbij was geweest. Het paard schudde zijn manen en stapte een paar passen naar voren, waardoor zijn hoofd zich nu ook in de kring bevond. Op de achtergrond hoorden ze een grote menigte van mensen zingend weglopen. Dankbare mensen die bevrijd waren van een donkere vloek. Het koor klonk als mensen die zo vrij waren dat ze niets anders konden doen dan feestvieren. Hoe goed de groep ook begreep dat de mensen zo blij waren, op hetzelfde moment voelden ze ook verdriet. Wat betekenden de woorden van de prins? Zou hij de strijd tegen de duisternis overleven? Zouden ze hem ooit terugzien?

‘Jullie zullen wel vragen hebben’, sprak Stille Donder. De groep knikte bevestigend en begon allerlei vragen door elkaar heen te stellen. Waar Loes geweest was. Hoe Axel en Fransje zo groot konden worden. Hoe het kon dat de mensen vervloekt waren geweest. Waar Botten Breker gebleven was en wie deze majestueuze wolf was. Stille Donder briede met een glimlach. ‘Ik denk dat we verder moeten reizen. Maar de antwoorden zul je ooit allemaal krijgen.’

Lees verder in hoofdstuk 11.

HET GEVANGEN VOLK

De vulkaan beefde toen de spin met grote snelheid op de groep af kwam rennen. Net op tijd sprong het gezin door het luik heen. Ze kwamen in een kleine tunnel terecht. De man met het zwaard liep voor hen uit en stak zijn vlammeende zwaard in de lucht om het pad in de duisternis zichtbaar te maken. Het was benauwd en donker. De grond maakte een knerpend geluid onder hun stappen. De man met het zwaard had niet gezegd dat ze stil moesten zijn, maar toch leek het erop dat niemand de eerste woorden durfde te spreken. De gangen onder de grond bogen alle kanten op en hier en daar was een splitsing. Maar de man met het zwaard leek de tunnels zo goed te kennen dat hij zonder enige twijfel recht op zijn doel af ging. Na een poosje stopte hij en legde hij zijn hand op de vloer. Met zijn andere hand wees hij zijn zwaard naar voren en bewoog die langzaam van links naar rechts. Het leek alsof hij aan de grond probeerde te voelen waar ze naartoe moesten, waarbij hij de punt van het zwaard leek te gebruiken als een soort kompas.

Een ijzige gil klonk aan het einde van één van de tunnels voor hen. Sophie voelde een rilling over haar rug lopen. Nog steeds sprak niemand; iedereen keek naar de man. Nog een keer hetzelfde geluid. Maar nu leek het alsof het niet één persoon was die daar gilte; het was het gegil van een groep.

De man met het zwaard stond op en draaide zich om naar de rest. 'Er is hier een groep zoekers gevangengenomen door List. Ik ga ze bevrijden, maar heb wel jullie hulp nodig. Hoewel het niet jullie strijd is, wil ik vragen of jullie mij willen helpen.'

Sem hoorde hoe Fransje, die op zijn schouder stond, zijn zwaard uit zijn schede trok. 'Mijn leven heb ik toegewijd aan het dienen van de Koning, daarmee zal ik u volgen in elke strijd, o hooggeëerde prins', sprak de hamster plechtig.

De vlammen van het zwaard flakkerden en een spel van dansende vlekken licht en schaduw was zichtbaar op de muren. Kris en Sophie keken elkaar aan en observeerden daarna hun kinderen.

Kris moest zijn uiterste best doen om niet met vragen en kritische opmerkingen te komen. Hij had de hele reis al het gevoel dat welke keuze hij ook maakte, hij uiteindelijk toch wel op een punt zou komen dat ze als gezin iets moesten doen wat ze liever niet deden. Gek genoeg vertrouwde hij deze man. Deze prins. Ergens had hij zelfs het gevoel dat hij hem kende. Alsof hij hem al eerder had ontmoet.

Sem en Noah keken elkaar aan en hadden aan één blik genoeg. Beiden hadden een gevoel van spijt overgehouden aan hun avontuur in de Bron. Ze wisten dat ze voor meer bestemd waren, maar ze hadden het niet aangedurfd. Nu wilden ze die keuze niet nog een keer maken. Daarnaast voelde het veiliger nu ze niet alleen waren, maar samen met de rest. Noah wilde net zeggen dat hij mee wilde doen, toen de prins weer sprak.

‘Axel, heb jij de geschenken?’

Axel klopte op zijn buidel en knikte tevreden.

‘Goed.’ Geduldig keek de prins naar de familie. Op de achtergrond klonk nog steeds het gegil van mensen in nood, maar hij joeg het gezin niet op.

Loes stapte naar voren en sprak met trillende stem dat ze bereid was om mee te strijden. Het liefst had ze gewild dat haar stem niet trilde, maar ze kon er niks aan doen.

Kris legde een hand in haar nek en trok haar zachtjes naar zich toe. ‘Weet je zeker dat je dit wilt, Loesje?’

Loes rukte zich los. ‘Ja! Ik ben geen klein meisje meer. Zo doe je toch ook niet tegen de jongens?’ Ze knikte met haar kin in de richting van haar broers.

Kris antwoordde niet.

‘Lief, we weten dat jij ook dapper bent, maar het is heel spannend. En jij bent toch ons kleine meisje ...’ Sophie was voor Loes op haar hurken gaan zitten en pakte haar handen vast.

Loes voelde hoe ze vanbinnen begon te koken. Waarom kon ze niet gewoon een meisje zijn én heel erg dapper zijn? Waarom moesten ze haar zo klein houden? Ze draaide haar hoofd weg om niet naar haar moeder te hoeven kijken.

‘Mam, wij kunnen dit, en Loes ook.’ Sem was naast Loes komen staan en had een hand op haar rug gelegd.

Sophie stond hoofdschuddend op. 'Ik weet het ook niet meer, Kris.'

Loes voelde hoe Sem zijn hand op haar rug legde. Ze was dankbaar dat hij het voor haar opnam, maar tegelijkertijd ook boos dat hij daardoor deed alsof ze dat nodig had.

De prins keek vriendelijk naar de drie kinderen. 'Jullie hebben alle drie een karakter dat lijkt op dat van mijn vader. Maar jullie hebben ook alle drie een verdriet dat hoort bij de mens.' Nonchalant liet hij het zwaard tegen zijn schouder aan rusten. De vlammen likten alle kanten op, maar deden hem geen kwaad. 'De Koning, Stille Donder en ik zouden jullie nooit iets laten doen dat jullie niet aankunnen. Jullie hulp is ook niet noodzakelijk. We vragen jullie om dit samen met ons te doen omdat jullie alleen zo de Koning, maar ook jezelf het beste leren kennen.'

Axel en Fransje knikten beiden hevig. Zij hadden het blijkbaar al eens eerder gehoord of meegemaakt.

De prins verplaatste zijn blik naar Kris en Sophie. 'Toen jullie klein waren, hebben jullie eigenlijk al ja gezegd tegen dit avontuur. Geloof is iets wat ieder kind heeft, het is aan jullie om dat te koesteren.' De prins stapte naar voren en legde zijn vrije hand op de schouder van Kris. 'Sem, wil jij deze even vasthouden?' Hij gaf zijn zwaard aan Sem, die het wapen met open mond en stralende ogen aannam. Het zwaard straalde zo veel kracht uit dat het waarschijnlijk door steen kon glijden als een warm mes door boter.

De prins legde nu zijn andere hand op de schouder van Sophie. Plotseling voelden ze beiden hoe hun lichaam zich iets herinnerde. Al die keren dat ze als kind in de problemen zaten, bang waren of verdrietig. Al die keren dat ze hadden gebeden om hulp. Eerst voelden ze de paniek en angst van het kind van vroeger, daarna werden ze rustig. Heel erg rustig. Ze voelden weer hoe ze vroeger altijd weer nieuwe moed hadden gekregen. Ook nu, nu de grote zachte warme handen op hen rustten.

'Jij was het! Jij was het vroeger ook altijd al? Dit voelt net zo als toen!' riep Sophie enthousiast.

De prins lachte vriendelijk.

Het viel Kris op dat de ogen van de prins bijna volledig verdwenen als hij lachte.

'Vertrouwen jullie mij?'

Zonder te overleggen knikten ze beiden.

Axel en Fransje klapten in hun handen. ‘Bravo! Bravo!’

‘Dan is het bijna tijd om te gaan, maar we zijn nog niet compleet.’ De prins hurkte weer en hield zijn hand op de grond. Hij lachte in zichzelf en hield zijn hand op in de richting van Sem. Sem had geen centimeter bewogen sinds hij het zwaard mocht vasthouden en legde het voorzichtig terug in de hand van de prins.

‘Ze is er bijna.’

Verwachtingsvol keek iedereen in de richting van de gang waar de prins zijn zwaard op richtte. Boven alle geluiden van de mensen die in de verte gilden hoorden ze nu voetstappen. Snelle, bijna geruisloze voetstappen. Alleen zachte stappen op losse grond en gehijg waren nu hoorbaar.

Uit het duister rende nu een wezen in het flakkerende licht. Ze stopte. Voor hen stond een gigantische witte wolf, haar kop ongeveer ter hoogte van de borst van de prins. De prins knuffelde haar en fluisterde iets in het oor van het beest. Dat liep vervolgens een paar stappen langs de prins en boog haar hoofd voor Loes.

‘Loes, dit is jouw beschermer. Zij heeft haar eigen zoektocht gehad, maar heeft nu gevonden wie ze werkelijk is.’ Het dier hief haar kop op en torende nu boven Loes uit. Loes keek verschrikt, maar ook onder de indruk naar het prachtige, bijna magische dier.

‘Dag Loes, ik ben Breker.’ Loes voelde haar vingers tintelen. Voorzichtig tilde ze een hand op en aaide de wolf onder haar kin. Dat deed ze ook altijd bij de hond van de burenen. Breker sloot haar ogen en genoot overduidelijk.

Sem en Noah keken elkaar verbaasd aan. De laatste keer dat zij Breker hadden gezien, zag ze er toch heel anders uit.

‘Was ze altijd al zo groot?’ vroeg Fransje fluisterend aan Axel.

‘Niet dat ik mij kan herinneren, zal wel door de prins komen’, antwoordde hij schouderophalend.

Het gegil in de verte nam toe. Zonder iets te zeggen liep de prins in de richting van het geluid. Gespannen volgde de rest. Het geluid klonk zo naar en verdrietig. Elke stap dichterbij het kabaal zorgde voor een naar gevoel in de buik. Aan het einde van de tunnel werd nu een zwak en smal licht zichtbaar. Het leek alsof er een kleine

opening in de wand zat, waarachter een ruimte moest zijn waar licht was. De prins stak zijn zwaard in de schede waardoor het even helemaal donker voelde. Het enige licht kwam nog uit de kieren in de wand. 'Axel, bereid jij iedereen voor?'

De hamster greep zonder te aarzelen naar zijn buidel en opende de flap. Een lichte, paarse gloed straalde uit de buidel. Het eerste buisje gaf hij aan Kris, de tweede aan Sophie, de derde aan Sem. Noah kreeg de vierde en Loes kreeg de laatste. Voor Axel waren het best grote buisjes, maar voor de mensenhanden leken het meer op pillen, zo klein. 'Als jullie deze doorslikken worden jullie vervuld met de geschenken van de Koning.'

In stilte keek iedereen naar zijn handpalm. 'Daar gaan we.' Sem twijfelde dit keer geen moment en slikte het buisje in één keer door. De rest volgde kort daarna. Er gebeurde niets.

'Loes, aan jou de eer.' De prins keek haar verwachtingsvol aan.

'Uhm, wat moet ik doen?' Loes wiebelde wat onzeker op de bal van haar voet.

'Ik denk dat jij nu mag laten zien wat jij al wist. Dat je krachtig bent.'

De warme fluistering van Breker in het oor van Loes maakte iets los. Alsof ze voelde hoe de kracht van het geschenk ineens door haar aderen begon te stromen.

'Als je gelooft dat de Koning je geeft wat je nodig hebt, zul je grootse dingen kunnen doen, Loes.' De prins stapte opzij en maakt ruimte vrij bij de wand waar het licht doorheen brak.

Loes stapte naar voren en zag hoe de kieren zeker wel een halve meter diep waren. Het gegil aan de andere kant bleef onverstoord door gaan. 'Ik geloof in het geschenk van de Koning.' Loes sprak de zin uit alsof ze het vaker had gezegd, maar nooit in deze woorden. Ze voelde hoe een warme, intense gloed door haar lijf stroomde. Elke spier in haar lichaam spande zich aan en ze voelde hoe haar blik zich focuste op één plek in de wand. Met een keiharde dreun sloeg ze haar vuist vol tegen de wand aan.

Sophie hapte naar adem, maar voelde hoe Kris haar tegenhield, zodat ze zich er niet mee bemoeide. De ruimte beefde en langzaam ontstond er een scheur in de muur. Als een bliksemschicht vertakte de scheur zich van onder naar boven en langzaam brak er op sommige plekken nog meer licht door.

‘Woah, dat is echt vet!’ Noah stond met zijn handen in het haar naar zijn zusje te kijken.

‘Oh ja? Wacht maar tot je dit ziet.’ Loes verplaatste haar rechtersvoet iets naar achteren om stabiel te kunnen staan. Haar bovenlichaam draaide ze naar achteren en ze tilde haar linkervoet lichtjes op.

‘Je kunt het, Loes!’ Breker stond enthousiast naar Loes te kijken en kwispelde wild met haar staart. Loes zette met een dreun haar linkervoet weer op de grond en gooide haar volledige lichaam achter haar vuist aan in de richting van de muur. Alsof de aarde beefde, trilde alles wat kon trillen. De muur spatte in talloze stukjes uit elkaar, als een theekopje dat van grote hoogte op een betonnen vloer valt.

Sem omhelsde Loes en gaf haar allemaal kusjes op haar hoofd. ‘Oh zusje, wat ben ik trots op jou!’

‘Nou, dat was het wachten hopelijk wel waard.’ De prins knipoogde naar Loes en legde zijn hand op haar schouder. ‘Dat had mijn vader goed gezien.’

Loes lachte terwijl ze voelde dat ze nog helemaal nagloeide. Het gegil was gestopt. Blijkbaar geschrokken door de knal van Loes’ verwoestende dreun was de menigte mensen even stil. Dat hield echter niet lang stand. Een trilling werd voelbaar door de vloer, een snel getrappel van poten die op steen krasten.

‘De spin komt eraan.’ Kris sloeg zijn armen om zijn gezin heen. ‘Het komt goed, lieverds, we blijven bij elkaar en het komt goed.’

De prins draaide zich om naar de groep en hief zijn zwaard op. ‘In de naam van mijn vader de Koning, laten we List, die deze mensen gevangen houdt, vermorzelen.’ Het vlammeende zwaard van de prins begon vuriger te branden. Een blauwe gloed mengde zich met het vuur dat al brandde. ‘Zo te zien is Stille Donder daar al aan begonnen, ik voel dat zijn kracht in de buurt is.’

Noah grinnikte bij de gedachte dat Stille Donder ineens weg was en nu toch ook weer hier bleek te zijn. Het was hem niet opgevallen dat het grote witte paard helemaal niet in de buurt was sinds ze in de tunnel waren. Misschien was Stille Donder wel in staat om zelfs zijn aanwezigheid te laten voelen op momenten dat hij niet zichtbaar was.

Noah werd uit zijn gedachten opgeschrikt op het moment dat hij het kleine pootje van Axel in zijn nek voelde.

‘Ben je er klaar voor, Noah?’

Hij knikte.

Loes zat bij Breker op de rug en hield haar vacht stevig vast. Sem bekeek zijn handen en voelde hoe er iets anders door hem heen stroomde. Een soort zekerheid die hij lang niet meer had gevoeld. Ze waren er klaar voor.

Het voelde zo raar om recht op het gevaar af te lopen. Dat was iets wat de familie Queest normaal gesproken nooit zou doen. En toch deden ze het nu. Het was lastig te beseffen waarom, maar ondanks alle spanning en angst die ze ervoerden voelden ze ook zo veel kalmte. De geschenken van de Koning die ze hadden ingenomen, hadden blijkbaar een kracht in zich die ze nog moesten ontdekken. Loes had al laten zien wat ze kon en de rest vroeg zich af wat hun geschenk in petto had. Maar los van de krachten die er wel of niet mee gepaard zouden gaan, voelden ze zich zekerder. Het voelde alsof de aanwezigheid van de prins, het paard en ook alles wat ze nu over de Koning wisten voelbaar werd in henzelf. Alsof het bloed dat door hun aderen kolkte vermengd was met de kracht van deze machtige drie. Kris had zich nog nooit zó zeker gevoeld. Sophie voelde zich fitter en gezonder dan ooit, zelfs zo dat ze het gevoel had dat ze haar gezondheid kon delen met anderen, zo veel had ze ervan. Sem voelde bij elke gil die hij hoorde de pijn en het verdriet van de mensen, maar tegelijkertijd flitsten er ook steeds beelden door zijn hoofd van hoe hij daar iets aan kon doen. Loes voelde hoe de kracht die ze eerder had gevoeld alleen nog maar meer opbouwde in haar lijf. En Noah voelde hoe de moed om dit avontuur aan te gaan bijna door zijn huid heen barstte.

Na een kleine twintig meter lopen door de opengebroken tunnel kwamen ze bij een afgrond aan. Dezelfde hitte die ook in de vulkaan aanwezig was geweest, kwam hen nu weer tegemoet. De ruimte beneden hen lichtte op in een rood-oranje gloed van het lava dat ergens diep onder hen woest kolkte. Ook deze ruimte werd gevuld met allerlei trappen die kriskras langs elkaar gingen, in dezelfde webstructuur als ze eerder ook hadden gezien. Het gegil was nu duidelijk hoorbaar, maar nergens waren mensen te bekennen. De ruimte trilde weer en losse steentjes brokkelden van de trap af,

waarna ze werden verzwolgen door de stromende rivier van vlammen.

Uit het duister aan de andere kant van de kloof verschenen de eerste poten en ogen van List, de reuzenspin. 'Kijk eens wie we daar hebben', klonk haar zangerige stem boven het gegil en gekrijs uit. 'Welkom, lekkere, oh, ik bedoel lieve gasten.' Als een roofdier dat zijn prooi besluipt kroop ze traag over het stenen web. Haar poot tikte tegen een rots aan die op de trap lag. Deze viel van de trap af en bleef gillend aan een draad hangen. Sem knipperde een paar keer om de hitte uit zijn ogen te krijgen.

'Dat zijn geen rotsen, dat zijn mensen die vastzitten in een cocon van spinnenrag!' Loes huiverde bij die gedachte. Nu ze wisten waar ze moesten zoeken, zagen ze ineens hoeveel losse stenen er op de meest gekke plekken lagen. Allemaal vastgesponnen mensen.

List deed een paar snelle stappen naar voren toen ze zag dat iedereen was afgeleid. Het grote harige monster stond nu pal voor de groep. Een hoge gil verliet haar lichaam. Het klonk alleen niet als de gil van de mensen. Dit was haar gegil, het was een roep. Binnen een paar tellen klonk er vanuit elke hoek waar het donker was geritsel. Honderden kleinere spinnen schoten aan draden en via muren naar beneden. Kleine spinnen vergeleken met List. Maar stuk voor stuk waren ze net zo groot als Loes.

'Wij komen in naam van de Koning, de prins en Stille Donder deze mensen bevrijden.' Fransje stond dapper met getrokken zwaard op de schouder van Sem.

List lachte. 'En wie zegt dat deze mensen bevrijd willen worden? Het was hun keuze om hier te zijn.'

De prins stapte naar voren en wees de punt van zijn zwaard naar haar toe. 'Jij hebt hen bedrogen, List. Jij hebt hun beloofd dat je een oplossing had voor hun problemen. Ze hebben nooit echt gekozen voor jou, ze kozen voor de betovering die jij hun voorhield.'

List lachte weer en sloop nog een meter vooruit. Als ze nu had willen toeslaan, stond ze dichtbij genoeg. Ondertussen klonk het getrippel van honderden pootjes die dichterbij kwamen om het gezin en de rest te omsingelen.

De spin lachte hees. 'Deze mensen zijn geen haar beter dan ik. Door jaloezie en stomme fouten hebben zij ervoor gekozen om te

liegen. Zij wilden weten hoe ze de mensen om zich heen voor de gek konden houden. Het was hun idee om advies te vragen aan de wijze List.'

De prins klemde het lemmet van zijn zwaard zo hard vast dat zijn knokkels wit werden. 'Je tijd zit erop, List. Je hebt geen recht meer op deze mensen. Wat ze ook gedaan hebben, iedereen heeft het recht op een nieuwe kans. Ook al zitten ze verstrikt in hun eigen web van leugens, de Koning zal zich over hen ontfermen en jouw grip zal verdwijnen.'

De prins legde zonder te kijken zijn hand op Sems schouder. 'Sem, jij hebt de gave van pure goedheid gekregen. Geloof in de kracht die jou gegeven is en je zult deze mensen namens mij helpen de waarheid te zien. De waarheid over de Koning. De waarheid over mij. De waarheid die ze kan bevrijden.'

De prins draaide zich om naar Kris en gaf hem de opdracht om mee te gaan met Sem. 'Geloof in de gift van de Koning, Kris. Jij hebt de macht gekregen om namens de Koning te spreken. Wat jij zegt zal gebeuren. Geloof.'

'Noah, jij bent geroepen om met jouw moed de mensen te redden uit gevaren waar ze zelf niet uit kunnen komen. Stille Donder zal je helpen zodra hij er is. Jouw gave zal meer zijn dan ik nu uit kan leggen. Het komt wanneer je het nodig hebt. Houd vast aan je moed, maar vertrouw op de Koning. Loes en Breker, jullie komen met mij mee.'

Als laatste richtte hij zich tot Sophie. 'Lieve dochter, gebruik jouw gave om iedereen te herstellen. Dit is waartoe jij bent geroepen.'

Toen iedereen weer opkeek, staarden ze recht in de lachende ogen van de spin. 'Als jullie zo graag de held uithangen, laat dan maar zien wat je kunt. Je kunt nooit iedereen redden.' Met een felle beweging trok List met haar poot aan het draad waar iemand aan bungelde. Een hard gegil barstte los toen de persoon als een baksteen naar beneden viel, recht op de lava af.

Noah bedacht zich niet, hij zette twee flinke stappen en sprong erachteraan. 'In naam van de Koning, ik vertrouw op Uw kracht.' De moed die eerder al door zijn huid wilde barsten kwam er nu letterlijk uit. Vlammen schoten om hem heen. Volledig in vuur en vlam

suisde hij pijlsnel naar beneden. Hij voelde hoe de vlammen het van hem overnamen en de baas werden. Maar dat was een goed gevoel. De vlammen begonnen hun eigen leven te leiden en namen de een vorm van een adelaar aan. Een adelaar van vuur met in het hart van het beest Noah, met Axel op zijn schouder. Rakelings scheerde Noah over de magmastroom heen en met de klauwen van de vuuradelaar griste hij net op tijd de gillende cocon boven de lava weg.

‘Goed gedaan, Noah!’ Axel stond ongedeerd door het vuur op de schouder en wees met zijn dolk naar boven. ‘Snel, breng deze persoon naar je moeder, jij moet weer paraat staan.’

De ene na de andere cocon werd door Noah bij zijn moeder gebracht. Fransje stond bij Sophie en sneed de zijden cocons af van de mensen die Noah wist te redden. Sophie gebruikte haar kracht om de mensen die gewond waren de handen op te leggen. Elke keer als ze iemand aanraakte, sprak ze de naam van de Koning, de prins en Stille Donder uit en zag ze hoe de wonden heelden.

Ondertussen trokken ook Sem en Kris cocons open om mensen te bevrijden. Zij wisten nog steeds niet welke kracht ze hiervoor nodig hadden, maar al snel trok Sem een cocon open waaruit een krijsend wezen stapte. Half mens maar ook al half spin. Alsof ze hierin werden bewaard tot ze zelf ook spinnen werden.

‘Je bent vrij’, sprak Sem.

Het wezen krijste. ‘Laat me met rust. Ik wil niet meer terug naar hoe het was. Ik kan niet meer terug.’

Sem voelde hoe verdriet hem doorstroomde. Hij zag een mens die ervoor had gekozen om een monster te worden. Hij keek dwars door de vieze harige extra poten heen en zag het leven van de persoon van vroeger voorbijflitsen. De fouten die hij had gemaakt, de schaamte die hij daarover voelde en de leugens die hij vertelde om zijn schaamte te verstoppen.

‘Je kunt altijd terug.’ Sem strekte zijn hand uit naar de persoon die angstig om zich heen keek. Terwijl Sem zijn hand op de man wilde leggen om hem gerust te stellen zag hij hoe zijn huid licht gaf. Een fel puur en wit licht gloeide door zijn poriën. Het halfmonster deinsde huilend achteruit. ‘Je mag altijd terugkomen.’ Sem sprak woorden die hij van zichzelf niet kende. Hij klonk als Stille Donder of de prins. Een straal van wit licht schoot door zijn hand

en raakte de man in zijn hart. Heel even stond de man volledig in het volle licht en tranen van blijdschap stroomden over zijn gezicht. De extra poten die uit zijn rug groeiden, verdwenen en de laag haren die zijn lijf bedekte trok weg.

Vanuit alle kanten schoten er nu spinnen in de richting van Sem. Het was onduidelijk of zij hem kwaad wilden doen of hulp wilden. 'Pap, hou ze tegen, maar doe ze niks. Ze weten niet wat ze doen.' Eén voor één ging Sem bij alle cocons en spinnen langs die hij zag en allen werden geraakt door zijn straal van puur licht.

Kris hield intussen de spinnen op afstand. 'In naam van de Koning, blijf staan!' riep hij hen toe, en ze bleven staan.

De prins rende ondertussen een van de trappen op in de richting van de spin, terwijl Loes via de andere trap haar weg omhoog baande. Breker rende, Loes wees haar de weg. 'Breker, breng me bij een van de poten zodat ik die kan vermorzelen.'

De prins naderde ook een van de voorpoten. Met een behendige sprong vloog hij op de spin af en plantte zijn zwaard dwars door de poot heen. List krijste het uit. Ze probeerde weg te kruipen, maar haar poot was door het zwaard van de prins vastgespietst aan een trap.

'Loes, klim op haar rug en vermorzel haar kop!'

Breker sprong van links naar rechts om de wild schokkende poten van List te ontwijken. Ze voelde hoe Loes van haar af sprong, en zag hoe Loes op een van de poten landde en omhoogklom. De prins trok zijn zwaard uit de poot en plantte het diep in een van de andere poten. Weer krijste de spin zo hard dat dit keer de gehele ruimte begon te schudden. Grote stenen vielen naar beneden en een paar seconden lang bleef het beven.

Loes wachtte op het juiste moment. Ze sprong recht omhoog en hief haar handen hoog boven zich. Toen ze weer landde sloeg ze met al haar kracht beide vuisten op de kop van de spin, terwijl ze riep: 'In de naam van de Koning, de prins en Stille Donder!' Ze voelde hoe alles in de spin kraakte zoals de muur die ze eerder had verwoest dat ook deed. De spin zakte in elkaar, verloor haar grip op het stenen web en viel met Loes naar beneden. Terwijl Loes viel zag ze uit haar ooghoek ook hoe Breker naar beneden stortte. Ze zag hoe Noah met een brede grijns op haar af kwam vliegen, blij

dat hij nu de kracht had om zijn zusje te redden. ‘Nee, niet mij, Noah! Red Breker!’

Ze voelde hoe de warmte van Noahs vlammeende armen haar opving, zonder haar pijn te doen. Ze keek naar een bedroefd gezicht van een jongen die het goede had gedaan, maar ook bang was dat hij iets verkeerd had gedaan. Hij had niet iedereen kunnen redden.

Toen Noah op de kant van de kloof landde met Loes in zijn armen, zag hij hoe zijn moeder, vader en broer al op hen wachtten. Blijkbaar was de vloek voorbij. De groep mensen die bevrijd waren uit de cocons hielpen elkaar opstaan en omhelsden elkaar. Kris en Sophie pakten alle kinderen bij elkaar en hielden hen stevig tegen zich aan. Als gezin voelden ze hoe Loes heftig schokte. Stille tranen stroomden over haar gezicht.

Totdat ze plotseling een huil van een wolf hoorde. Toen ze zich omdraaide zag ze hoe Stille Donder langzaam uit het ravijn omhoog steeg. De prins zat op zijn rug en achter op zijn grote sterke schouders lag Breker. ‘Ze is gewond, maar dat is niet iets dat mijn vader niet kan verhelpen.’ De prins stapte van Stille Donders rug af en legde Breker op de grond voor Loes. Een dieprode vlek bloed, die zich nog steeds uitbreidde, doorweekte de prachtige witte vacht van de wolf. ‘Ze werd op het laatst gespietst door een van de poten van List.’

Sophie stapte naar voren en wilde naast de wolf knielen om haar te helpen.

‘Jullie moeten gaan. Deze plek zal instorten. Stille Donder en ik helpen deze mensen naar buiten. Jullie gaan naar de Koning.’

Stille Donder knikte instemmend. Hij schudde zijn manen en een felle straal licht barstte door de bovenkant van de grot heen.

‘Stap in het licht en jullie zullen de Koning ontmoeten. Jullie hebben de goede strijd gestreden.’ De prins keek Sophie aan. ‘Als we meer tijd hadden, had mijn vader ook door jou heen Breker kunnen genezen. Maar tijd zit ons op de hielen. Het komt goed.’

Sophie knikte begrijpend. Kris tilde met Sophie Breker op en samen met de rest stapten ze het licht in.

*Lieve lezer, je bent aan het einde gekomen van dit pad.
Lees verder in hoofdstuk 20.*

WIE BEN JIJ?

Loes werd verscheurd door twijfel. Wat moest ze nu doen? Ze zag hoe links van haar de rest van het gezin naar het strand strompelde. Ze hoorde het gekrijs en gefladder van de wezens en wilde naar haar familie rennen om te helpen. Maar wat moest ze daar dan doen? Ze voelde diep vanbinnen dat ze, net als haar broers, geroepen was voor meer dan alleen toekijken. Ze kon zich alleen niet voorstellen dat ze het zou kunnen opnemen tegen die wezens. En met wat? Ze keek weer voor zich. Loes zat op handen en knieën voor de krappe opening in de bosjes. De struik was dik begroeid en hier en daar staken takken uit die er nogal scherp uit zagen. Een van de lage uitstekende takken had aan het uiteinde een plukje witte vacht van Botten Breker. Toen alle paniek uitbrak op het strand had Loes gezien dat haar konijn van haar schoot af sprong en de bosjes in rende. Loes had een paar keer naar het witte beestje geroepen, maar ze hoorde niks terug. Natuurlijk hoorde ze niks. Konijnen konden helemaal niet praten.

Loes maakte zich nog kleiner door op haar buik te gaan liggen. Ze probeerde over de grond te tijgeren, wat best goed ging, maar ze voelde hoe de takken en stekels in haar lichaam prikten. Ze was inmiddels bijna volledig in het bosje getijgerd toen ze merkte dat haar laarzen uit begonnen te glijden. Haar voeten, nat van het zweet, glibberden in haar laarzen heen en weer, waardoor ze zich nog minder goed kon afzetten. Nu snapte ze waarom ze altijd sokken aan moest van haar ouders als ze laarzen droeg. Ze besloot op blote voeten verder te gaan; ze had niet veel ruimte om te bewegen en met haar handen bij haar voeten komen om de laarzen weer aan te trekken, zou al helemaal niet lukken. Met enige moeite wist ze met haar linkervoet bij de hak van haar rechtervoet te komen en de laars van haar voet af te duwen. Daarna deed ze het andersom. Dat kostte iets meer moeite omdat haar gladde tenen steeds van de glibberige hak van de laars af schoten. Ze sloot haar ogen om zich

iets meer te concentreren op de beweging van haar voeten. Eindelijk floepte de laars na vier pogingen van haar voet af.

Ze zuchtte diep. 'Nou konijntje, ik hoop dat dit allemaal de moeite waard is', mompelde ze terwijl ze weer naar voren keek. Tot haar verbazing zag ze dat de krappe tunnel die ze net nog voor zich zag, nu verdwenen was. In plaats daarvan pulseerde er een vage rimpeling op een meter afstand van haar. Een mistige waas die rimpelde in de ruimte voor haar. Om Loes heen was alles groen en donker, maar het leek erop dat er achter de waas een ander soort licht scheen. Alsof daarachter een donkere ruimte was met flakkerend licht, als van een vuur. Ze tijgerde nog twintig centimeter naar voren en hoorde hoe de rimpeling zachtjes zoemde. Zou haar konijn hier ook doorheen zijn gegaan? Wat zou er gebeuren als zij erdoor ging?

Loes voelde hoe haar lichaam al begon te protesteren en eigenlijk naar achteren wilde kruipen. Maar haar gevoel zei iets anders: dat ze erdoor moest. Dat ze naar Breker moest gaan. Voorzichtig stak ze een hand naar voren en raakte met haar vingertoppen de rimpeling aan. Ze voelde niks. Ze trok haar hand weer terug om te kijken of ze alle vingertoppen nog had. Gelukkig, die zaten er nog aan. 'Nou, dan gaan we maar', mompelde ze toch iets wat gespannen. Ze tijgerde de laatste halve meter vooruit en kroop stukje bij beetje door de waas, wat een soort van portaal bleek te zijn. Tenminste, zo zouden haar broers het genoemd hebben als ze zoiets tegenkwamen in één van hun games. Daar leek het namelijk nog het meeste op. Een doorgang die je naar een andere plek kon teleporteren. Loes zag hoe ze inmiddels aan de andere kant van het portaal in een grote lege grot terecht kwam. Haar handen zette zich nu niet meer af op bosgrond, maar ze tijgerde nu over koud zand, dat de volledige bodem van de grot bedekte. Nu haar bovenlichaam meer ruimte had in de nieuwe omgeving, kon ze zichzelf omhoog drukken. Ze trok behendig in één beweging de rest van haar lichaam de grot in.

Het flakkerende licht dat ze door de waas heen had gezien, kwam inderdaad van vlammen. De grot die ongeveer zo hoog was als een kathedraal was bijna volledig donker, met uitzondering van een paar fakkels die aan de muren hingen.

Het was koud in de grot. Loes, die tot nu toe op de grond had gezeten, krabbelde overeind en sloeg het zand van haar benen af. ‘Konijntje, kom dan’, riep ze zachtjes. Haar stem galmde tegen de rotswand en klonk daarom veel harder dan ze bedoelde. Ze draaide een paar rondjes om haar as om Breker te zoeken, maar ze zag het beestje nergens. Haar oog viel op de ingang van een tunnel. De tunnel stak zwart af tegen het kleine beetje licht dat hier in de grote ruimte aanwezig was. Voorzichtig liep ze naar de fakkel die het dichtste bij de tunnel aan de muur hing. Als ze op haar tenen stond, kon ze er net bij. Ze wrikte een paar keer en wist voorzichtig de fakkel uit de houder te wippen. Ze ving de fakkel vlak voordat die op de grond viel en glimlachte bij de gedachte hoe haar moeder nu waarschijnlijk ‘oh, voorzichtig meisje’ zou zeggen.

Hoewel Loes hier helemaal alleen was, en het pikdonker was in de tunnel, voelde ze zich best op haar gemak. Het voelde alsof ze nu eindelijk een avontuur voor zichzelf had. Een plek waar ze niet werd overschaduwd door haar broers en niet klein gehouden werd door haar ouders. Hier had ze zelf een missie. Ze ging een bang konijntje redden. Ze voelde met haar vrije hand of haar zakmes nog in haar broekzak zat. Het zat er gelukkig nog. ‘Je weet maar nooit’, mompelde ze. Met de fakkel in haar hand liep ze dapper de tunnel in. Het licht flakkerde wild door haar bewegingen. De muren om haar heen waren zwart van kleur, waardoor het licht bijna volledig werd opgeslokt. Haar blote voeten zakten diep weg in het zachte zand. Zo liep ze daar een paar minuten door de duisternis. ‘Konijntje, waar ben je?’ Om de zoveel tijd riep ze, en dan bleef ze een poosje stil om te horen of ze iets van geluid kon onderscheiden. Maar ze hoorde niets.

De tunnel was smal, niet meer dan een meter breed. Loes kon er makkelijk rechtop lopen, maar daar zou haar vader meer moeite mee gehad hebben, schatte ze in. Maar nu leek het alsof de tunnel breder werd en iets hoger. Het was nog steeds wel benauwend maar iets minder. Nieuwsgierig en zoekend keek Loes om haar heen. Ze zag dat er nu veel meer uitstulpingen en inhammen waren in de muur. Plekjes waar een konijn zich goed zou kunnen verstoppen. Ze zocht eerst de rechterkant van de wand nauwkeurig af zonder iets te vinden, en draaide de fakkel vervolgens naar de linkerkant.

Ze schrok. Haar adem stakte toen ze een wandtekening zag. Die was niet per se eng, maar ze verwachtte het gewoon niet. De muurschildering was slordig maar duidelijk met een wit soort verf op de muur gemaakt. Ze deed een stapje dichterbij om het duidelijker te zien. De tekening leek op een groepje mensen die uit een grot kwamen. Boven de grot was een cirkel afgebeeld. Dat moest waarschijnlijk de zon zijn of een maan. Ze inspecteerde de tekening nog verder en zag dat het verderop doorging, alsof het een soort stripverhaal was.

De volgende tekening liet een paar gezichten zien – drie om precies te zijn. Eén gezicht keek boos, het volgende heel verdrietig en de derde had geen mond. Loes liep verder, op zoek naar een volgende tekening, maar het duurde even voordat ze die vond. Pas een heel eind verderop was er een nieuwe afbeelding. Hier zag ze hoe de groep mensen die eerder was afgebeeld zich opsplijste in twee tekeningen. De ene groep stond voor een grote cirkel aan de wand met een soort lijst erin, alsof ze naar een schilderij of spiegel keken. De tweede groep was geknield afgebeeld voor een grote vogel met een kroon op zijn kop.

Een rilling kroop over haar rug. Waarom wist Loes niet precies, maar er was iets in die tweede tekening dat onheilspellend voelde. ‘Konijntje, waar ben je?’ fluisterde Loes dit keer heel zachtjes. Ze was niet vergeten dat ze op zoek was naar Breker, maar durfde inmiddels niet meer zo hard te praten als net.

Nog steeds kwam er geen reactie. Loes bleef een paar minuten lopen en bewoog de fakkel steeds van links naar rechts om de muren te bestuderen. Plotseling stond ze in een nieuwe hal. Het was niet heel duidelijk te zien hoe groot de hal was, omdat haar fakkel daar niet genoeg licht voor gaf, maar ze kon voelen dat ze niet meer in een tunnel stond. Ze liep met haar hand langs de muur en voelde hoe die afboog naar links.

Bam! Een harde dreun galmden na in haar hoofd. Even beduusd van de pijn keek ze waar ze tegenaan gelopen was. Ter hoogte van haar hoofd hing een beeld aan de muur. Het leek op een geknield persoon die zijn handen gevouwen en zijn hoofd voorover gebogen had. In zijn handen stak een fakkel die niet brandde.

Loes liep erheen en hield het uiteinde van haar fakkel tegen die van het standbeeld aan. Woesjh. Vrijwel direct vloog de vlam aan en een glinsterende lijn schoot uit de zijkant van het standbeeld richting het volgende standbeeld. Eén voor één ontbrandden er twaalf fakkel in handen van geknielde standbeelden. Loes draaide een rondje en zag hoe de twaalf beelden een ronde ruimte verlichtten. Toen alle standbeelden aangegaan waren, liep er vanuit elk beeld nogmaals een glinsterende lijn langs de muur naar beneden en via de grond naar één punt in het midden van de ruimte. Een vuurschaal ontbrandde en het licht van de vlammen openbaarde een groot blok in het midden van de grotzaal. Op de linkerkant stond een groot beeld van de vogel met de kroon. Op de rechterkant stond een grote ronde spiegel.

Loes huiverde. Wat was dit voor plek? Het leek wel een soort tempel. Voorzichtig deed ze een paar passen in de richting van het midden. Waarom wist Loes niet, maar het leek alsof ze sloop. Alsof ze hier niet gewoon durfde te lopen. Krampachtig keek ze om zich heen, toen ze ineens zag dat één van de standbeelden aan de wand er anders uitzag. Ze keek nog eens goed en zag toen dat ze allemaal verschillend waren. Sommigen hadden vleugels, anderen niet. Sommigen droegen kronen, anderen niet. Eén van de beelden droeg een zwaard en een ander beeld droeg een pijlkoker.

Terwijl ze verwonderd om zich heen bleef kijken, liep ze onbewust door naar de twee objecten in het midden. Er flitste iets voorbij. Ze zag het in haar ooghoek. Loes voelde hoe haar keel droog werd en trillend bewoog ze haar fakkel richting de plek waar ze dacht dat de beweging vandaan kwam. Niks te zien. Weer schoot er iets voorbij, maar nu bewoog het aan de andere kant. Er zat iets achter het grote beeld van de vogel. Voorzichtig hield ze haar fakkel wat hoger om wat licht op de verhoging te laten schijnen. Zweet parelde op haar voorhoofd en ze voelde hoe de koude wind van de grot tegen haar zweterige armen waaide en voor kippenvel zorgde.

‘Hallo? Is daar iemand?’ riep ze met trillende stem.

‘Grrrr ...’ Een diepe grom ontsnapte vanuit de duisternis achter het beeld. Loes deinsde achteruit. Ze voelde hoe haar voeten zich in het zand drukten, klaar om weg te sprinten. Maar op dat moment hupte haar kleine konijntje achter het standbeeld vandaan.

In twee kleine, bijna verlegen sprongetjes sprong het beestje naar de rand van het altaarachtige blok steen. Ze trok haar voorpootjes op en snuffelde in de lucht. ‘Oh Breker, daar ben je!’ Loes rende op haar konijn af en tilde haar op. Ze drukte haar gezicht diep in de witte vacht van het konijn.

‘O schatje, wat heb je me laten schrikken. Wat doe je hier nou?’ Breker keek angstig naar Loes en ze voelde hoe het beestje trilde. Even beefde het dier zo heftig dat ze bijna uit Loes haar handen glipte. Een diepe grom ontsnapte uit het binnenste van het dier. Loes schrok en deed een stap achteruit. Ze zag hoe Breker zich klein maakte en haar gezicht verstopte onder haar voorpootjes. Haar lange oren lagen als een deken langs haar lichaampje.

‘O lieverd, het is oké, niet bang zijn, als dat is wat je voelt tenminste. We vinden wel een oplossing.’ Loes streelde met haar wijsvinger langs een van de lange oren. Voorzichtig ging Breker weer staan en ze hupte naar de spiegel. Ze keek achterom alsof ze tegen Loes wilde zeggen dat ze ook voor de spiegel moest komen staan. Onder de spiegel stond iets geschreven:

Wie ben jij eigenlijk?

Loes zag hoe Breker geconcentreerd in de spiegel staaarde, alsof ze iets aan het doen was. Er gebeurde niets. Het beestje draaide haar kop weg van de spiegel en het leek alsof ze huilde. ‘Wie ben jij eigenlijk?’ Loes las de vraag hardop. Ze keek opzij naar het standbeeld van de vogel en zag dat daar ook iets geschreven was.

*Schaamte zal je altijd doen liegen
Geef mij je vertrouwen en ik laat je vliegen
Kniel voor mij en je schaamte zal zwijgen
Ik zal je boven alles uit laten stijgen*

Loes dacht terug aan de tekening die ze eerder op de muur had gezien. Aan het groepje mensen dat knielde voor de vogel. Zou dat echt werken? Zou je letterlijk kunnen vliegen? En geen angst meer hebben? Ze keek naar de standbeelden aan de muur. Alle standbeelden knielden, maar slechts de helft had vleugels. Ze deed een stap in de richting van het vogelbeeld en raakte de klauw van het stenen beest aan. Meteen sprong Breker ertussen, bijna op haar hand. Wild

schudde ze haar kop heen en weer. ‘Nou, rustig maar, ik doe toch niks.’ Het beestje beefde weer. Een grom uit haar binnenste werd langzaamaan hoorbaarder.

Loes liep weer naar de spiegel en Breker leek rustiger te worden.

‘Wie ben jij eigenlijk?’ Weer mompelde Loes de woorden tegen zichzelf. Plotseling voelde ze een sensatie die ze nog niet eerder had gevoeld. Alsof de spiegel iets uit haar wilde trekken. Ze keek zichzelf aan in de spiegel en zag hoe ze veranderde. Haar spiegelbeeld kwam tot leven. Alsof ze naar een film keek. Ze zag hoe ze huilend achter een boom stond op het schoolplein. Ze zag hoe ze expres speelgoed van Noah stukmaakte. Ze zag hoe ze stiekem het dagboek van Sem had gelezen en de geheimen daaruit aan haar vriendinnetjes had verklapt. Ze wilde wegstijgen, maar het leek alsof de spiegel de herinneringen uit haar zoog. De ogen van Loes begonnen te prikken. Het waren allemaal momenten geweest uit haar verleden. Herinneringen die ze geprobeerd had te vergeten. Maar ook momenten waarop ze had geprobeerd om zichzelf stoerder voor te doen dan ze was. Of sterker, beter, anders. En elke keer had ze zich achteraf geschaamd. Het gevoel van schaamte werd nu zo sterk. Maar ook beseftte ze dat ze dit gevoel bijna altijd had. Normaal was het meer op de achtergrond, maar het gevoel van schaamte was eigenlijk altijd wel aanwezig.

Nog meer beelden flitsten voorbij, dingen waar ze niet meer aan herinnerd wilde worden. Waarvan ze hoopte dat niemand die zou ontdekken. ‘Stop! Stop alsjeblieft! Ik snap het, ik ben niet perfect. Ik ben niet stoer genoeg om te zijn wie ik wil zijn, maar ik heb te veel verkeerd gedaan om lief te zijn. Ik hou iedereen voor de gek. Stop!’ Maar het stopte niet. Ze schrok van de woorden die ze had gesproken. Ze schrok van het gevoel dat vrijkwam. De spiegel was zo sterk dat de woorden die geheim moesten blijven uit haar gezongen werden.

‘Stop nou alsjeblieft’, snikte Loes. Haar keel kneep pijnlijk samen van verdriet en pijn. Ze zakte in elkaar en viel op haar knieën voor de spiegel.

Ze voelde hoe Breker naast haar op de grond terechtkwam en haar kop tegen haar benen aan duwde. Loes snikte. ‘Ik weet gewoon niet wie ik ben. Iedereen verwacht iets van mij, maar ik wil andere

dingen. Maar dingen die ik zelf wil, kan ik helemaal niet. Ik schaam me zo vaak voor mijzelf.' Het drong pas na een poosje tot Loes door dat ze geen beelden meer zag. Doordat ze knielde, was ze een stuk lager dan de spiegel. Ze keek nu alleen nog maar naar de steen.

Of toch niet? Onderaan het altaar was iets in de steen gebeiteld. Net zoals bij het beeld van de vogel. Het viel haar nu pas op dat de tekst daar gebeiteld was, in tegenstelling tot de witte tekst bij de spiegel, die erop geverfd was. Waarschijnlijk met dezelfde witte verf als van de rotstekeningen. Maar deze tekst was gebeiteld. Dit moest de oorspronkelijke tekst zijn, maar die kon je alleen lezen als je geknield zat. Ze greep opzij naar haar fakkel, die ze eerder in paniek in het zand had laten vallen. Gelukkig brandde hij nog. Ze hield hem voor de tekst, die duidelijk vervaagd was. Alsof iemand had geprobeerd het weg te schuren.

*Hoe jij jezelf ziet is niet meer dan een vloek
Hoe ik jou zie is waar ik naar zoek
Door te zien door mijn ogen wordt de schaamte geremd
Want ik, de Koning, weet waarvoor jij bent bestemd
Dus sta op, mijn kind, en zie het licht
Vertrouw op mij, zie je ware gezicht*

Loes prevelde de tekst nog een paar keer, terwijl ze zich voorbereidde om weer op te staan. Met de achterkant van haar hand wreef ze de tranen van haar gezicht en zuchtte diep. Ze krabbelde overeind en keek voorzichtig in de spiegel. Ze zag zichzelf zonder de wilde flitsen van herinneringen die ze eerder zag. Ze dacht weer aan de tekst onder de spiegel. Zou de Koning haar echt anders zien?

*Hoe jij jezelf ziet is niet meer dan een vloek
Hoe ik jou zie is waar ik naar zoek
Door te zien door mijn ogen wordt de schaamte geremd
Want ik, de Koning, weet waarvoor jij bent bestemd
Dus sta op, mijn kind, en zie het licht
Vertrouw op mij, zie je ware gezicht*

Loes betrapte zich op de gedachte dat ze hoopte om iets wonderlijks te zien. Zonet had de spiegel ook op magische wijze haar het verleden laten zien. Niet alleen het verleden, maar ook de gevoelens die daarbij hoorden. De tekst van de Koning had haar hoop gegeven en rustig gemaakt, maar stiekem baalde ze ervan dat er niets anders te zien was dan alleen zichzelf. Ze vroeg zich hardop af waarom de Koning niet een visioen liet zien. Een beeld zoals hij haar zag. Misschien was de spiegel stuk.

Ze voelde hoe Breker haar snoetje tegen haar scheen aan wreef, alsof ze wilde vragen of Loes haar op wilde tillen. Loes hurkte omlaag en tilde het witte konijntje op. 'Ik ben blij dat ik je gevonden heb.' Breker genoot van de aandacht en hoe Loes achter haar oren kriebelde. Ze wiebelde zich nog wat verder omhoog in de knuffelende arm van Loes en drukte haar neusje tegen die van Loes. Heel even sloot Loes haar ogen en genoot van de warmte van het beestje tegen haar aan.

Ze voelde hoe de ademhaling van Breker sneller ging dan die van haar en hoorde ineens hoe er een zachte grom begon op te borrelen uit het binnenste van het konijntje. Loes deed haar ogen open en keek Breker aan. Het konijntje leek zich schrap te zetten en begon van top tot teen te trillen. Alsof het zich verzette.

'Breker, meisje, wat doe je? Wat gebeurt er?' De fluistering van Loes had een lichte trilling. Ze wilde net haar fakkel wegleggen op het altaar om ook die arm om Breker heen te kunnen slaan, toen ze het zag. In de spiegel zag ze een prachtige vrouw met middellang haar, dat golvend over een van haar schouders viel. De vrouw keek krachtig, maar ook mysterieus, alsof ze een ware krijger was. Haar schouders waren sterk en om haar rechterbovenarm zat een soort armband die flonkerde in het licht van de fakkel. De vrouw droeg geen konijn, maar stond daar met een lichte glimlach te kijken naar Loes.

'Ben ik dit?' De vraag was niet per se aan iemand gericht. De vrouw in de spiegel antwoordde ook niet, maar glimlachte nu wel breed naar haar.

Breker begon weer te piepen en de diepe grom in haar binnenste werd nu sterker. 'Oh, rustig maar lieverd, rustig maar, het komt wel goed.' Loes begon haar te wiegen als een baby, in de hoop dat het

haar rustiger zou maken. Maar dat deed het niet. Breker werd alleen maar onrustiger en wilder. Het leek alsof ze weg wilde rennen. 'Meisje, wat is er nou?'

Paniekerig keek Loes weer in de spiegel, in de hoop dat ze hulp zou krijgen van de vrouw die daar stond. Maar de vrouw in de spiegel keek over haar schouder naar achteren. Alsof er aan de andere kant van de spiegel iets aankwam. Iets waar ze heel blij haar armen voor opendeed. Alsof ze naar een film keek zag Loes hoe er onderuit het beeld, aan de andere kant van de spiegel, ineens een grote witte wolf in de armen van de vrouw sprong. Ze kon niet zien of het een blije begroeting was of een aanval, want tegelijkertijd werd Loes op de grond gedrukt door een ongelofelijk gewicht. Met een doffe klap kwam ze op de zandgrond van de grot terecht, met bovenop haar een grote witte wolf.

De wolf sprong geschrokken van haar af en maakte zich klein om te laten zien dat ze niks verkeerd in de zin had. Angstig krabbelde Loes achteruit. De wolf deed haar bek open en liet een harde huil uit haar keel ontsnappen. Daarna volgde de meest afgrijselijke grom. De tocht in de grot voelde ijzig aan op de spontaan klam geworden huid van Loes. Ze wilde gillen, maar zag dat de wolf, ondanks de angstaanjagende geluiden die ze maakte, haar niet bang wilde maken. De ogen van de wolf stonden als die van een puppy die iets kapot gemaakt heeft. Alsof de wolf zich schaamde. Het leek wel alsof de geluiden die uit de keel kwamen al die tijd vast hadden gezeten en er nu uit moesten.

Het grommen stopte en ging over in gepiep. Loes krabbelde over-eind en kroop op handen en knieën voorzichtig dichterbij. 'Het is goed, ik wil je helpen.' Loes had nooit verwacht dat ze zo vrijwillig op een wolf af zou kruipen en haar zou behandelen als een klein hondje, maar ze voelde zich op de een of andere manier verbonden met de wolf. De wolf sperde nog een keer de kaken wijd open en er ontsnapte een geeuw, vermengd met een soort grom.

De wolf schudde een paar tellen wild met haar kop en keek Loes toen strak in de ogen. 'Het spijt me, Loes, het spijt me dat jij mij bent komen redden in plaats van ik jou.' De wolf had de woorden nauwelijks uitgesproken of ze keek alweer weg, om Loes' blik te vermijden. Zonder haar verder aan te kijken, vervolgde de wolf: 'Ik

ben bestemd om jou te beschermen, maar ik durfde het niet. Ik ben bang om je teleur te stellen, of dat je bang voor me zal zijn. Maar dit is mijn ware vorm. Afgrijselijk, niet?’

Loes moest een paar tellen nadenken om alle puzzelstukjes op de juiste plek te krijgen. Toen dook ze vooruit en vloog de wolf om de nek. ‘Breker! Jij bent het!’

Volledig van haar stuk gebracht door de reactie van Loes wilde Breker achteruit deinzen. Maar al snel beseftte ze dat Loes haar niet losliet en voelde ze hoe de knuffel van Loes alleen maar sterker werd. Breker wurmde haar kop los en likte Loes liefdevol in haar gezicht.

‘Hoe kun je nou denken dat je afgrijselijk bent? Je bent prachtig!’ De ogen van Loes glommen van tranen. Tranen van blijdschap.

‘Hoe kan jij nou denken dat je niet goed genoeg bent zoals je bent?’ antwoordde de wolf.

Ze keken elkaar diep in de ogen en begonnen toen zachtjes te lachen. Loes drukte haar hoofd tegen de kop van Breker aan. ‘Ik denk dat we allebei moeten leren dat we onszelf mogen zijn. We hoeven ons niet te schamen voor onszelf, maar mogen leren om onszelf te zien zoals de Koning ons ziet en bedoeld heeft.’

Bij die woorden gromde de wolf instemmend en ze gaf Loes nog een lekkere natte lik in haar gezicht.

Breker liep nu richting de spiegel. Nu ze bijna net zo groot was als Loes kon ze zichzelf eens goed bekijken. Loes kwam ook overeind en ging naast Breker staan. In de spiegel zag ze hoe de stoere vrouw lachend terugkeek, terwijl ze de wolf naast haar over de kop aaide. ‘Ik snap nog steeds niet of ik dit nu ben in de toekomst of dat dit de vrouw is die de Koning nu al in mij ziet.’

‘Misschien wel allebei’, antwoorde de vrouw en knipoogde. Loes schrok van de reactie van de vrouw, maar niet alleen omdat ze had gepraat. Langzaam zag ze iets opkomen achter de schouders van de vrouw. Als prachtige waaiers vouwden zich twee indrukwekkende witte vleugels uit achter de schouders van de vrouw. De uitgeklapte vleugels deinden kalmpjes op en neer. Hierdoor leek de vrouw nog mooier en krachtiger dan daarvoor. Alsof ze een engel was.

‘Krijg ik ook nog vleugels?’ fluisterde Loes, terwijl ze een hand voor haar mond sloeg.

‘Technisch gezien zijn het mijn vleugels, maar ze zullen jou wel dragen en maken tot de vrouw die je kunt zijn, als je dat wilt.’

Loes’ hart overstroomde bijna van vreugde toen ze die diepe, onmiskenbare stem hoorde. Ze draaide zich om en keek plotseling recht in de ogen van Stille Donder. Ze sloeg haar armen om de gespierde nek van het majestueuze dier en sloot haar ogen.

Het paard briede. ‘Ik ben trots op jullie. Het vergt veel van iemand om anders naar zichzelf te leren kijken. En jullie zullen dat nog vele malen moeten doen in je leven. Maar jullie hebben bewezen dat jullie in staat zijn om te accepteren wie jullie zijn en erop te vertrouwen dat dat goed genoeg is.’

‘Je hebt ons gevonden! Het spijt me, ik had niet weg willen lopen, maar ...’

‘Ik heb jullie nooit uit het oog verloren’, onderbrak Stille Donder haar. ‘Je hebt gedaan wat je moest doen en je hebt geleerd wat je moest leren.’

Het paard schudde zijn manen en keek vervolgens naar het altaar van de vogel. ‘Jullie hebben geknield voor het juiste altaar. Jullie zijn de confrontatie aangegaan met jezelf en hebben al je schuld en schaamte in vertrouwen aan de Koning gegeven.’ Hij pauzeerde even en zette een paar passen in de richting van het vogelaltaar. Hij briede boos en stampte kort maar hard met zijn hoef. Een kleine barst ontstond onderaan de voet van het altaar, en toen Stille Donder nogmaals stampte kraakte de scheur helemaal door tot boven in de top van het standbeeld.

‘Velen voor jullie konden die confrontatie niet aan. Zij kozen ervoor om te knielen voor ‘de Vlucht’. Loes keek om zich heen naar alle standbeelden die vleugels hadden. Het viel haar nu pas op dat die allemaal bedroefd keken. Breker piepte en Loes zag dat zij ook haar blik op de standbeelden had gericht.

‘Ze kwamen er allemaal te laat achter dat wegvluchten voor wie je bent er niet voor zorgt dat het verdwijnt. Sterker nog, op grotere hoogte, ver van alles, wordt het alleen maar duidelijker dat alles waar je voor wilt vluchten, binnenin je zit. Toen sloeg bij hun de duisternis toe. Ze werden boos, jaloers en wrokkig op alles en iedereen

die wel voor de Koning hadden gekozen. Zij wilden ook die rust, vrede en kalmte. De duisternis slokte hen op en veranderde hen. En leerde hen de grootste leugen: dat ze nooit meer terug konden.'

De borstkas van het paard leek steeds heftiger op en neer te gaan. Alsof hij vocht tegen woede en tranen tegelijk. 'Op dit moment strijdt jouw familie tegen deze verloren mensen. Zij denken dat het monsters zijn en zullen ze uitschakelen. Ik hoop dat Sem op tijd doorkrijgt dat het geen monsters zijn.'

Loes slikte en voelde hoe haar keel droog was. 'Maar dan moeten we nu terug! We moeten hen helpen.'

Stille Donder draaide zich om naar Loes. 'Dat gaan we zeker doen: zij aan hun kant, wij aan de onze.' Loes zag hoe het paard zijn spieren kort aanspande en met een harde trap naar achteren tegen de onderkant van het standbeeld aan trapte. De ruimte trilde ervan. Stof en gruis viel van boven op het drietal. Het standbeeld spleet vanuit de barst van eerder verder uit elkaar, maar brak niet volledig.

'Maar eerst heb ik een geschenk voor je.' Het paard stapte opzij, waardoor Loes nu duidelijk een fluorescerend plantje zag opschijnen, wat door de spleet in het beeld heen groeide.

Loes voelde hoe ze werd aangetrokken tot het zwak flakkerende schijnsel van de plant. Stille Donder vertelde niet wat ze moest doen met de plant, maar het voelde alsof ze het vanbinnen wist. Iets in haar leek te fluisteren dat ze het moest aanraken. De eerste stappen die ze zette gingen onbewust. Ze voelde hoe het plantje aan haar trok, op bijna dezelfde manier als de band die ze voelde met Breker. Het leek te zeggen dat ze bij elkaar hoorden. Toen ze voor het plantje stond twijfelde ze geen seconde en raakte het plantje aan. Een lichte tinteling trok via haar vingertoppen door haar hele lijf. En toen ...

Niks. Dat was het. Loes had er iets meer van verwacht, aangezien het zo'n bijzondere plek was waar het groeide. Maar ook omdat Stille Donder er een heel verhaal omheen had verteld.

'Wil je zien of het echt wat doet?' Stille Donder leek iets van gemuseerdheid in zijn stem te hebben.

Loes keek hem aan en probeerde haar teleurgestelde blik te verbergen, maar ze voelde ook hoe onnodig dat was.

‘Het is een krachtig geschenk, maar het is wel verborgen. Net zoals jouw kracht al die tijd verborgen heeft gezeten. Maar zoals dit plantje in staat was om door steen heen te groeien, zo zul jij ook door stenen obstakels kunnen breken.’ Loes keek niet-begrijpend naar hem op. Ergens drong het wel tot haar door dat het een mooie en krachtige belofte was, maar tegelijkertijd leken de woorden van Stille Donder over de toekomst te gaan, over dingen die ze nu nog niet kon begrijpen. Toch voelde dat oké.

Stille Donder liep zonder iets te zeggen om de twee altaren heen naar de achterste wand van de rots. Breker en Loes besloten te volgen en kwamen enkele tellen later naast hem staan. ‘Hierachter vindt de strijd plaats. Het is daar duister en angstaanjagend, maar we zullen niet alleen zijn.’

Loes bestudeerde de wand van links naar rechts, maar zag nergens een opening of doorgang. ‘Hoe komen we daar?’

Stille Donder keek haar geduldig aan met een lichte twinkeling in zijn ogen. ‘Als jij gelooft dat de Koning jou de kracht heeft gegeven die je nodig hebt, ontstaat er wel een doorgang.’

Loes dacht even na. Ze dacht terug aan alles wat er tot nu toe gebeurd was. Hoewel ze de Koning nog niet ontmoet had, leek alles wat er tot nu toe gebeurd was toch te gebeuren door wat de Koning had geregeld. De moeilijke situaties waar ze uit gered waren, het krijgen van hun bodyguards, de rust die ze had gekregen toen ze de confrontatie met de spiegel was aangegaan.

‘Ik geloof het’, fluisterde Loes zachtjes. Een warme bries stroomde langs haar huid. Het leek van alle kanten te komen. Uit alle windrichtingen. Ze voelde hoe er een tinteling opkwam uit haar tenen en als een warme gloed van onder naar boven begon te stromen. Door haar lichaam heen. De warmte begon te kolken en Loes merkte hoe vanbinnen al haar spieren werden versterkt. Haar ademhaling werd rustiger, maar haar hartslag verhoogde. De kracht bouwde op en bleef door haar heen kolken. Alsof het wachtte op een teken om iets te mogen doen.

‘Breek door de barrière heen, Loes. Je kan het.’ Die woorden van Stille Donder leken haar op spanning gezette spieren het laatste zetje te geven. Haar instinct nam het over en Loes zoog een diepe teug lucht naar binnen. Ze balde haar vuisten terwijl ze haar armen hoog boven haar hoofd hief. Met een keiharde doffe dreun beukte ze haar vuisten tegen de rotswand aan. Alles trilde; vlammen in de omringende fakkels leken te suizen door de luchtstroom die langs kwam waaien. De wand barstte uit elkaar alsof het niet meer was dan een ei dat op de grond viel.

Vervuld met trots, maar tegelijkertijd ook met verbazing, keek Loes opzij naar Breker. Die hief haar kop op en liet een wolvenkreet horen.

‘Wat is er, meisje?’ vroeg Loes zachtjes, terwijl ze zelf het antwoord eigenlijk wel wist. Breker rook onraad. Zelf voelde ze het ook al aan. Ze had verwacht dat er een plek vol licht zou zijn aan de andere kant van de muur. Ze ging ervanuit dat ze weer buiten zouden staan. Het drietal staarde echter in een overweldigende duisternis. Hier en daar flitste er iets van licht voorbij, maar veel werd er niet zichtbaar. Alleen het geluid van klappende, leerachtige vleugels, gekrijs en het krassen en tikken van klauwen.

‘Spring achterin.’

Fronsend keek Loes naar Stille Donder. ‘Achterin?’

Stille Donder keek haar niet aan maar bleef vooruit staren naar de duisternis. Toen Loes verder achter het paard keek, zag ze dat er ineens uit het niets een rijtuig achter hem gespannen was. Een soort open koets, die schitterde in een zilveren gloed. Breker huilde nogmaals diep en sprong er in een soepele beweging in. Loes zetten haar voet op het wiel en trok zich vertwijfeld op aan de rand van het voertuig.

‘Wij zullen moet vechten in het donker. Ondanks dat je niet kunt zien wat je moet doen, zul je wel weten wat je moet doen. Vertrouw op de Koning, de prins en op mij. Wij loodsen jullie hierdoorheen.’ Stille Donder zette zich af en galoppeerde zo de duisternis in.

Loes kon merken dat de hoeven geen geluid maakten omdat ze niets raakten. Ze zweefden. Het leek wel alsof ze door een donkere nachtlucht zweefde. De lucht voelde koud en vochtig aan, alsof ze op grote hoogte tussen de wolken zaten. Een angstaanjagend ge-

krijgs kwam dichterbij en het was hoorbaar dat het niet van één wezen afkomstig was. Een horde monsters scheerde rakelings langs het drietal. Zo hoorde hoe Breker gromde en naar een van de beesten uithaalde.

Loes probeerde alles op alles te zetten om haar ogen te laten wennen aan het donker. Maar er gebeurde niets. Heel kort flitste er iets voorbij wat licht gaf. Een vurige strook sneed door de duisternis heen. Daarachter was het gezicht te zien van een man die het licht stuurde. Het leek wel alsof het zwaard zijn wapen was. Een fractie van een seconde kruiste de blik van de man die van Loes. Het was alsof de man haar kende – zo voelde het tenminste. Maar niet zoals een kennis of iemand van school je kent. Ze voelde zich gekend. Die korte blik, verlicht door vlammen die de duisternis deden wijken, leek haar te zeggen dat het goed kwam. Zonder woorden had de mysterieuze man haar in een oogwenk verteld dat ze gekend was, geliefd was en dat het goed zou komen. De vlammen trokken langzaam weg en doofden in de lucht. Heel even lieten ze nog een spoor van zwak licht achter. Loes zag hoe er van schuin boven haar twee stel klauwen op haar afkwamen. Als een buizerd die naar beneden scheert om een muisje van de grond te grijpen. Maar Loes was geen muisje. Ze voelde het vertrouwen in Stille Donder. De man die het vuur veroorzaakte, moest wel de prins zijn en zijn blik was genoeg.

Ze zou gaan vechten. In het wilde weg om zich heen slaan zou geen zin hebben in het donker. Dus stak ze haar linkerhand in de lucht. ‘Toe maar, pak me dan, als je durft.’ Twee vogelachtige poten grepen haar pols en onderarm vast. Scherpe klauwen doorboorden gedeeltelijk haar huid. Loes klemde haar kaken op elkaar en kreunde om zich schrap te zetten. Het beest begon te krijsen en wanhopig te fladderen. Zijn plan was waarschijnlijk geweest om haar mee te sleuren alsof ze niets was, maar dat ging niet door. Loes kwam niet mee. Met haar vrije hand hield ze de rand van de koets vast en hield zich op die manier verankerd aan boord. Ze voelde weer de enorme kracht in haar spieren.

Klap klap rust, klap klap rust. Ze luisterde naar het ritme van de vleugels. Ze wachtte nog een set slagen af. Klap, klap. Tijdens de seconde rust die het wezen in zijn slag had liet Loes de rand los en

graaide ze met haar rechterhand naar boven om de poten vast te pakken. Met al haar kracht trok ze het monster uit de lucht naar beneden. De klauwen boorden zich nog dieper in huid van haar linkerarm en het monster begon te krijsen. Ze zwiepte het monster, dat wel drie keer zo groot moest zijn als zijzelf, naar de linkerkant van de koets. Ze hoorde hoe het beest tegen de kant van de koets aan knalde en voelde hoe zijn greep op haar arm verslapte. Loes verplaatste haar voet om haar evenwicht en kracht beter te verdelen, en zwiepte het beest toen hoog in de lucht in de richting van een stel andere monsters die ze boven Breker hoorde zwermen. Bam! Het moest raak zijn. Ze hoorde in het donker de monsterachtige lijven tegen elkaar aan kletsen.

Breker gromde. ‘Goed gedaan, Loes.’

De beesten klonken in de war, in paniek misschien wel. Het geluid werd minder en ineens zag ze hoe een groepje monsters door een barrière leek te breken. Loes zag nu pas dat ze in een soort donkere wolk vastzaten. Een seconde lang, misschien twee, zag ze hoe er uit het niets een uitgang ontstond uit de duisternis. De beesten fladderden er in paniek doorheen en heel even zag ze hoe er aan de andere kant van de duisternis een felle straal licht door de lucht scheen. Het felste en warmste licht dat ze ooit had gezien straalde door de donkere wolk. Toen sloot het duister zich weer. Maar nu Loes om zich heen keek, zag ze dat het licht van buiten op verschillende plekken door leek te breken.

Er klonk een harde doffe klap achter haar en het voertuig schudde licht heen en weer. Ze draaide zich om en zag de prins achter zich staan. De vlammen van zijn zwaard likten aan de donkere lucht om hen heen. De warme gloed van het vuur verlichtte het gezicht van de prins en ze zag een brede lach van oor tot oor. Badend in het zweet stond hij daar. Waarschijnlijk vocht hij al een flinke poos tegen de beesten voordat zij hier waren aangekomen.

‘Net op tijd, Stille Donder. De strijd zit er bijna op, maar wat extra hulp is zeker welkom.’

Het paard briepte en deed de koets bijna kantelen toen hij met een van zijn vleugels een monster uit zijn vlucht sloeg.

Loes keek naar Breker en zag hoe de prins haar achter de oren krabde. ‘Ik ben trots op jullie.’

‘Krrrrriiaaaggghhh!’ krijste iemand achter de prins.

Met een behendige beweging draaide hij om zijn as en raakte met uitgestrekt zwaard het monster vol tegen de borst. Een flits van vuur en licht verlichtte de omgeving en zo mak als een lammetje, zonder te krijsen, vloog het monster de wolk uit. ‘We hebben er nog een paar te gaan. Jaag ze uit de wolk maar dood ze niet.’

Loes knikte om te laten zien dat ze het begreep en hoorde hoe Breker huilde.

Plotseling voelde Loes hoe haar voeten loskwamen van de grond. Ze spartelde en voelde haar benen in de lucht bungelen. Breker gromde en haar witte tanden glommen in het licht van het zwaard. Het drong nu pas tot Loes door dat ze een diepe pijnscheut in haar beide schouders voelde. De klauwen van het beest hadden haar te pakken en tilden haar hoog boven de koets uit. ‘Help!’ Ze deed haar best om te schreeuwen, maar de pijn in haar schouders was zo erg dat het haar keel dicht leek te knijpen. Ze zag hoe het licht van het zwaard minder werd en onder haar vandaan verdween. Breker huilde zoals alleen een wolf kan huilen, maar ook dat geluid werd minder. Ze waren verder gegaan. Hadden ze het niet door? Zou Stille Donder door alle drukte en duisternis doorgevoelen zijn zonder te merken dat zij niet meer in de koets stond?

Ook al duurde het maar een paar tellen, het voelde als de langste en meest eenzame periode in haar leven. Ze hoorde geen gekrijs meer; alleen het geklapwiek van één monster. De laatste die nog over was. En juist die had haar nu te pakken. Loes probeerde om zich heen te kijken, maar doordat haar schouders bijna verbrijzeld werden door de greep van de klauwen, kon ze haar hoofd haast niet bewegen. De straaltjes licht die vlak daarvoor nog door de donkere wolk waren gebarsten zag ze niet meer. Het was aardedonker.

Tranen stroomde over haar wangen. Ze voelde hoe haar lichaam slap werd. Te moe om nog tegen te spartelen. Ze gleed weg. Ze zou flauwvallen. Vlak voordat ze haar ogen sloot, ving ze een glinstering van vuur in de verte op.

‘Aaaaaahhhhuuuuuuuuu!’ Het witte paard denderde op haar af. Hij had een cirkel gevlogen om vanaf de andere kant aan te vallen. De krachtige vleugels van Stille Donder sloegen op en neer. Achter hem, op het puntje van de koets, stond de prins met zijn zwaard

vlamvend vooruit gericht. Als een baken van licht. Er klonk een harde grom en ineens sprong van achter de prins, over hem heen, de dapperste, sterkste en mooiste wolf die Loes ooit had gezien. De krachtige sprong was zo sterk dat ze wel leek te zweven. Haar ontblote tanden waren nu zo dichtbij.

Maar Loes had niets te vrezen; deze waren niet voor haar bedoeld. Ze hoorde hoe de tanden zich in de poten van het monster boorden. Hoektanden knarsten op het bot van de monsterpoten. De grip op Loes' schouders verdween en ze viel recht in de armen van de prins. Ze voelde hoe de koets weer terugcirkelde en hoorde het gegrom van Breker, die zich in de poten van het krijsende monster had vastgebeten. Een warme bries waaide langs het gezicht van Loes. Een adem die ze in de grot al eerder had gevoeld en ook in de tunnel uit de bibliotheek. De warme wind, die altijd gepaard ging met de voelbare aanwezigheid van de Koning. Een fractie van een seconde werd de wolk uit het niets volledig verlicht. Breker liet los en viel precies op tijd in de koets. Het was inderdaad het laatste monster zag Loes nu. Paniekerig fladderde het gevleugelde beest de wolk uit.

Loes werd opgeschrikt door de bulderende lach van de prins. Het licht brak de duistere wolk uiteen en met een duizelingwekkende vaart denderde de koets, getrokken door Stille Donder, naar het strand. Breker hief haar kop nog een keer op en hilde zoals alleen een wolf dat kan. Ze hadden de strijd gewonnen.

Lees verder in hoofdstuk 11b.

ACHTERVOLGD DOOR LEEGTE

De groep liep in eerste instantie rustig mee met Stille Donder. Behalve Loes en Breker waren ze allemaal een beetje teleurgesteld. Het liefst waren ze gebleven. Het was zo mooi en zo vredig. De grote menigte van wolkenmensen had een beetje verbaasd gereageerd en gek opgekeken toen het gezin zomaar wegliep. Al snel waren een paar kindjes achter de familie Queest aangelopen. Na een poosje volgde er ook een aantal volwassenen.

Stille Donder had een paar keer achterom gekeken, en bij de laatste keer versnelde hij zijn pas. De groep had dat niet gelijk door. Eigenlijk pas toen ze merkten dat ze een klein sprintje moesten trekken om hem bij te houden. Nog steeds had Stille Donder niks gezegd, maar het was aan zijn hele lichaam te merken dat hij hier weg wilde, het liefst zo snel mogelijk. Kris en Sem keken zonder te stoppen achter zich en kwamen beiden tot de conclusie dat de hele groep wolkenmensen achter hen aan liep. Ook zij liepen nu harder om het gezin bij te kunnen houden. De menigte mompelde dingen tegen elkaar en een paar van de sterkste en snelste wolkenmensen werd naar de voorkant van de groep gestuurd.

‘Jongens, doorlopen!’ riep Loes naar haar broer en vader. Toen Kris en Sem zich omdraaiden zagen ze dat Stille Donder nog sneller was gaan lopen, tussen een draf en galop in. De rest van het gezin hield hem niet bij, maar ze renden wel bijna op volle kracht. Nu zetten ook Kris en Sem hun sprint in om de rest niet kwijt te raken. Ze wisten beiden niet zo goed waarom deze situatie zo dreigend voelde, maar alles aan deze gebeurtenis schreeuwde ineens onraad. Toen de voorste mannen en vrouwen iets riepen in wat blijkbaar hun eigen taal was, versnelde de menigte wolkenmensen zich naar een rap tempo. Er was even geen tijd om vragen te stellen of te overleggen. Axel en Fransje waren inmiddels overgesprongen op de sterke rug van Breker en hielden zich goed vast aan de lange witte haren van de wolf. Ze reden allebei achterstevoren zodat ze de boel achter hen goed in de gaten konden houden.

In de verte klonk een bekend en welkom geluid: de toeter van Noddy. Achter een lichte heuvel in de verte doemden de eerste omtrekken op van de luchtballon waar de camper onder hing. In rustig tempo steeg de ballon met voertuig en al recht omhoog de lucht in. Biblio hing half uit de deur van Noddy en zwaaide wild met zijn armen. Hij riep ook iets, maar het geluid verwaaide doordat hij zo ver weg was. Ook hielp het geluid van de inmiddels joelende menigte niet mee bij de verstaanbaarheid.

Sophie en Loes zagen hoe Biblio naar het paleis van wolken wees. Het paleis had een hoge toren. Sophie, die zich al had afgevraagd hoe ze de camper in konden komen als die zo hoog zweefde, snapte de instructie meteen. ‘We moeten hoger zien te komen om de camper binnen te kunnen komen’, hijgde Sophie tijdens het rennen. Stille Donder briede hard alsof hij wilde zeggen dat ze gelijk had.

KLENG! Een hard scherp geluid van metaal op metaal gonsde door de lucht. En nogmaals, KLENG! KLENG!

Breker was inmiddels achteraan gaan rennen om de groep te kunnen beschermen. Axel en Fransje stonden met getrokken wapens te balanceren op haar rug. Een stuk of tien pijlen vlogen vanuit de voorste groep wolkenmensen richting de kopgroep. Behendig mepten Axel en Fransje de pijlen uit de lucht. Fransje nam het woord. ‘Breker, als ze de pijlen hoger gaan richten om over ons heen op de rest te schieten, moet je springen. Zo kunnen we ook de hoge pijlen blokkeren.’

Breker hijgde en zei niks, maar liet een korte grom horen om aan te geven dat ze de opdracht begreep.

‘Ik zal zeggen wanneer je moet springen.’ Fransje verplaatste zich naar de kop van Breker om Axel meer ruimte te geven. Ze hoorden hoe de wolkenmensen hun bogen weer aanspanden. ‘Zet je schrap!’ schreeuwde Fransje.

TWANG! Met één geluid werden alle pijlen in één keer afgevuurd en zoefden ze door de lucht.

‘Spring!’ Breker zette zich af en sprong door de lucht. Axel moest de eerste pijlen weg zien te houden. In één behendige beweging sloeg hij de pijlen weg die door het midden vlogen. Met zijn andere

pootje pakte hij de staart van Breker vast terwijl hij van haar rug af sprong. Alsof hij aan een touw zwaaide, slingerde hij handig omlaag en ketste ook de onderste pijlen weg die anders onder Breker door geschoten waren om de groep te raken. Fransje had de hoge pijlen uit kunnen schakelen. Geruisloos landde Breker weer op de grond en rende verder.

Axel stond inmiddels weer op de rug van Breker. ‘Woohoo, zag je dat, Fransje?’ Vol trots draaide hij zich om naar zijn kameraad.

Fransje reageerde niet. Hij keek gefocust naar de achtervolgers en maakte zich klaar voor de volgende aanval. Dat was eigenlijk ook wel logisch. Fransje zei immers altijd tegen Axel dat een aanval afweren niet hetzelfde is als het winnen van een strijd.

Axel wilde zich weer omdraaien toen hij zich plotseling beseftte dat zijn achterpoten nat waren. Hij voelde hoe het warme vocht de vacht van zijn pootjes doordrenkte. Hij keek naar beneden om zijn poten te bekijken, toen hij zag dat de witte donzige vacht van Breker volledig bedekt was met de dieprode kleur van vers bloed. Breker piepte. Haar hijgen werd dieper, maar haar tempo vertraagde nauwelijks. ‘Breker!’ riep Axel. Achter in haar nek stak een witte pijl diep door de huid. Het bloed stroomde snel en dik over haar rug.

‘Aargh, wat hebben jullie gedaan!’ schreeuwde Fransje, die het nu ook had gezien.

Vooraan de groep draaide Loes zich om. Ze hoorde Breker piepen en wist meteen dat er iets aan de hand was. ‘Niet stoppen! Doorrennen!’ gromde Breker haar toe.

Loes rende door. Ze wist inmiddels beter dan te twifelen aan wat Breker zei. Met tranen in haar ogen ploeterde ze vooruit. Het paleis was nu heel dichtbij en ze kon zien hoe Noddy cirkeltjes om de toren vloog. Ze hoorde hoe Breker steeds meer begon te piepen. Elke keer als ze zich omdraaide zag ze hoe haar Breker verder bedekt was met bloed. Boos was ze. Woest op deze plek, op deze mensen en waarom Stille Donder niks deed of zei. Hij kon toch iets doen? De donder uit de hemel laten komen desnoods. En waarom moesten zij naar het paleis rennen? Waarom kwam de Koning niet uit het paleis? En waar was de prins?

De wolkenmensen schoten niet meer, ze waren nu te dichtbij om te schieten. De voorste mensen van de groep achtervolgers waren inmiddels bijna in staat om de steeds verder achterop rakende dieren te pakken. Nog maar een paar seconden en ze zouden bij het wolkenpaleis zijn. Maar zouden ze het wel redden?

‘Ren door de poort, de poort is open’, hoorden ze Biblio nu van boven schreeuwen.

Met een harde klap van zijn vleugels zette Stille Donder zich af en draaide zich om in de lucht. De rest van de groep vloog zonder te aarzelen onder hem door. Hij wachtte geduldig en strategisch zijn volgende vleugelslag af. Toen Breker en de hamsters net onder hem door waren sloeg hij met alle kracht zijn vleugels recht naar beneden. De wolken waaide als een muur omhoog en hielpen het vluchtende gezin aan een paar seconden tijdwinst.

Bij de achtervolgers werd er geschreeuwd en vol onbegrip rondgekeken. Voor hen kwam dit uit het niets. Zij hadden al die tijd niet kunnen zien dat Stille Donder degene was die de groep leidde. Ze konden niet weten dat deze kracht van hem was.

Toen de wolkenmuur weggetrokken was, stond de familie veilig binnen in het paleis, samen met Breker, Axel en Fransje. Paniekerig zocht Kris samen met Noah en Sem naar een manier om de poort op slot te doen. Die konden ze niet vinden, maar gek genoeg stormde er niemand naar binnen. Hard werd er op de poort gebonkt. Er werd geëist dat de poort opengedaan moest worden. Er werd gerammeld aan de grote houten deur.

‘De deur is van het slot en ze kunnen gewoon naar binnen. Maar ze geloven dat hij dicht is.’ De stem van het paard was zacht en gebroken. Stille Donder keek naar de deur die gesloten bleef terwijl die niet op slot zat. Een glinstering van een traan kwam op in zijn diepbruine ogen. ‘Ooit komen wij terug bij jullie. Zodra jullie er klaar voor zijn’, fluisterde hij met pijn in zijn stem.

‘Kom, voordat het donker wordt.’ Ze hoorden hoe de stem van Biblio door het trappenhuis van de toren naar hen toe galmde. Iets langzamer dan buiten, maar nog steeds gehaast renden ze allen de trap op. Via het balkon van het hoogste torenraam konden ze met een kleine sprong in de camper springen. Toen iedereen veilig bin-

nen was, zweefde Noddy weg door de lucht. Hoger en hoger, dieper en dieper de wolken in. Achter Stille Donder aan.

Overspoeld door emoties na alles wat er gebeurd was, staarde het gezin elkaar aan. Loes zat op de grond. Breker had haar kop bij Loes op schoot gelegd. Axel zat ook bij Loes op schoot, zodat hij Breker over haar hoofd kon aaien. Hij had zo veel spijt. Axel had het gevoel dat hij de pijn had moeten weghouden van Breker. Maar toen hij sorry gezegd had, had Breker haar best gedaan om hem gerust te stellen. Zij wist ook dat dit bij de strijd hoorde.

‘Pijn hoort bij het leven, lieve Axel. We kunnen er veel tegen doen maar nooit alles.’ Hijgend piepte Breker bij het laatste woord en sloot haar ogen weer om haar krachten te sparen.

Ondanks dat Biblio had gezegd dat het allemaal goed zou komen zodra ze bij de Koning zouden zijn, bleef het moeilijk om naar de heftig op en neer gaande borstkas van Breker te kijken. Haar inmiddels donkerrode vacht kleefde op veel plekken klonterig aan elkaar. Ze was zo vies en plakkerig dat niemand zich kon voorstellen dat ze ooit weer zo wit zou zijn als ze altijd was geweest.

‘Kan iemand in vredesnaam uitleggen wat er net gebeurde? En misschien vooral ook waarom?’

Sophie was het natuurlijk roerend eens met deze vraag van Kris. Verwachtingsvol keken ze naar Biblio. Hij draaide de stoel van de camper om richting de familie en nam het woord.

‘Ooit waren deze mensen net als jullie op zoek naar de Koning. Ze kwamen op deze plek terecht en werden steeds gelukkiger. De Koning leefde hier ook. Eigenlijk leeft de Koning op elke plek waar mensen hem zoeken. Ze bouwden een kasteel voor de Koning en heel soms was de Koning daar. Maar meestal was de Koning gewoon onder de mensen. Op het plein, op het grasveld, in de huizen. Ook Stille Donder en de prins waren hier veel te zien. Tot het moment dat de wolkenmensen meer wilden. Ze konden er niet meer mee leven dat dingen soms verkeerd gingen. Ze wilden dat alles altijd perfect was. En omdat ze soms niet begrepen waarom de Koning de dingen deed zoals hij ze deed, wilden ze de Koning niet meer. En ook de prins en Stille Donder werden al snel verbannen uit hun perfecte wereld. Geluk werd hun nieuwe koning. Alles wat ze deden draaide om gelukkig zijn en vrijheid hebben. Maar dat geluk had

een grote prijs.' Biblio nam even pauze en keek uit het raam naar buiten.

'Alleen maar perfect willen zijn zorgde ervoor dat ze harder moesten werken dan ooit. Niemand mocht weten dat ze weleens ongelukkig waren, want ze dachten dat ze het dan niet goed deden. Dus gingen ze doen alsof. Maar diep vanbinnen begonnen ze iets te missen. De liefde van de Koning, de prins en Stille Donder. Want die hebben een liefde waarvoor je niet je best hoeft te doen. Die houden ook van je als je slechte dingen doet of als je verdrietig bent. Daar mochten ze helemaal zichzelf zijn.' Een diepe zucht verliet Biblio's keel.

'Maar ze konden toch gewoon teruggaan naar de Koning?' vroeg Noah verbaasd. 'De poort was open.'

Biblio knikte. 'Dat is waar. En sommigen deden dat ook. Maar omdat de mensen zichzelf hebben aangeleerd dat je altijd perfect moet zijn en dat je er niet bij hoort als je dat niet bent, zijn ze ook gaan geloven dat de Koning hen niet meer wil. En uit die leugen ontstond de volgende leugen, namelijk dat ze pas weer in het paleis kunnen als ze op eigen kracht goed genoeg zijn. Maar dat kan niemand. En daarom lijkt de poort voor hen dicht, terwijl hij open staat. En het meest trieste is,' vervolgde hij, 'dat de Koning, de prins en Stille Donder hier nog heel vaak komen. Steeds weer, om te proberen de mensen over te halen weer mee te gaan naar de Koning. Om dat gat in hun hart te vullen. Maar omdat deze generatie wolkenmensen niet meer gelooft, zien ze de Koning, de prins en Stille Donder niet meer. Ze zijn hen vergeten. En omdat ze niet meer geloven, kunnen ze hier niets meer doen. Niets behalve wachten.'

Biblio draaide zich weer om met zijn stoel. Hij draaide de achteruitkijkspiegel van Noddy zodat hij de groep nog even aan kon kijken. 'Maar wij zijn nu bijna bij het echte koninkrijk van de Koning.'

Iedereen haastte zich naar een raam om naar buiten te kijken. Er viel nog niks te zien, behalve dikke witte wolken die zich als een wollen deken om Noddy heen hadden geslagen. Tot zich plotseling de eerste gouden stralen een weg wisten te banen door de dikke wattige mist heen. Voor hen doemde nu een gigantisch paleis op.

Maar dit was niet zomaar een paleis. Sem en Noah hadden dit paleis al eerder gezien. Het was exact hetzelfde gebouw als ze gezien hadden op de bodem van de Bron, maar nu was alles in spiegelbeeld. Dit paleis hing op zijn kop. Een ongelooflijk groot eiland zweefde ondersteboven in de wolken. Met daaronder hangend het mooiste, sterkste en meest schitterende paleis dat ze ooit met eigen ogen hadden gezien. Eromheen dreven wolken met daaraan hangende bossen. De torens staken als ijspegels in de winter strak naar beneden. Hoe mooi en perfect het Wolkenkoninkrijk ook had geleken, het viel allemaal in het niet bij dit uitzicht. Datgene dat de wolkenmensen zochten, maar waarvan ze niet meer wisten dat ze ernaar verlangden.

Zoals het gezin de Wolkenwereld had verlaten, via de bovenste punt van de toren, zo leken ze nu af te gaan op eenzelfde soort toren. Deze hing uiteraard helemaal als onderste punt aan het paleis naar beneden. Toen ze er bijna waren, rimpelde er een waas in de lucht voor de toren.

‘Een portaal!’ riepen alle drie de kinderen tegelijk.

‘Een wat?’ antwoordden beide ouders in koor. Maar voordat de vraag beantwoord kon worden, verdween de vliegende camper door de waas heen. En nu waren ze eindelijk op de plek die ze al die tijd gezocht hadden: het huis van de Koning, de prins en Stille Donder. Het koninkrijk van Edfeil.

Jullie zijn er bijna. Je hoeft nu niet meer te kiezen. Je mag gelijk verder lezen in hoofdstuk 20.

KONING EDFEIL

Muisstil was het. De grote troonzaal waarin het gezin zich bevond, straalde een rust uit die ze van hun eigen wereld niet kenden. Het warmste licht dat ze ooit hadden gezien of gevoeld omringde hen. Nergens was een lamp of fakkel te bekennen. Het licht was er gewoon. De witte marmeren muren leken te leven. De goudkleurige aderen die door het marmer heen liepen, pulseerden en gloeiden af en toe op. Alsof het paleis ademde en leefde. En alle aderen liepen uiteindelijk één kant op. Allemaal richting een verhoging met daarop een gouden troon. Door de hal heen liepen allerlei mensen. Iedereen was vriendelijk, groette met een knikje of met een glimlach en ging daarna weer verder waar hij of zij mee bezig was.

Het gezin was zo overrompeld door alle pracht en praal dat ze niet doorhadden dat ze hier zonder hun dieren stonden. Gewoon samen, alleen als gezin, zoals ze begonnen waren aan de reis.

Ook in deze enorme hal stond een fontein. Het water dat eruit stroomde, kletterde zachtjes en vrolijk op de etages eronder. Een kleine, vriendelijke man met een grijze tuinbroek aan liep naar de fontein en vulde zijn gieter. Twee vrouwen met manden brood op hun hoofd gingen op de rand van de fontein zitten en schepten handjes water op waar ze uit slurpten. Ze lachten, droogden hun mond aan hun mouwen af en liepen weer door.

De familie Queest liep ook naar de fontein om hun dorst te lessen. Het drinken van dit water voelde magischer dan ze ooit hadden meegemaakt. Het voelde aan de ene kant alsof ze nooit meer wilden stoppen met drinken – zo lekker was het. Maar tegelijkertijd voelde het alsof ze nooit meer hoefden te drinken. Alsof het water zo dorstlessend was dat ze aan deze slokken genoeg zouden hebben voor de rest van hun leven.

Naast de troon opende zich een deur. Terwijl ze de laatste slokjes van het bijzondere water doorslikten, zagen ze hoe de prins binnen kwam lopen. Achter zijn rug stak nog het handvat van zijn zwaard boven zijn schouder uit. Met een brede lach stapte hij binnen.

‘Vrienden! Jullie zijn er!’ Achter de prins vandaan kwam een briesend geluid en het geklak van hoeven op het marmer. Stille Donder rekte zijn vleugels uit terwijl hij zijn manen schudde, zijn ogen vol vuur en vreugde. ‘Goed gedaan, geliefde zonen en dochters.’ Zijn stappen kwamen dichterbij en zowel de prins als Stille Donder omhelsde de gezinsleden. Dit deden ze met zo veel liefde dat zelfs Sem en Noah, die niet meer zo knuffelig waren, het liefst hadden dat dit gevoel niet meer ophield.

‘Hebben jullie al kennism gemaakt met mijn vader?’ Alsof ze uit een droom moesten ontwaken, maakten ze zich allemaal los uit de beste groepsknuffel ter wereld. De Koning hadden ze nog niet ontmoet. Ze keken allemaal naar de gouden troon die op een afstandje stond. ‘Nee, hij is er nog niet, volgens mij’, zei Sem een beetje teleurgesteld.

De prins lachte. ‘Nou, hij is er wel hoor. Papa, kom je er ook bij? Onze vrienden willen je graag ontmoeten.’ De familie werd opgeschrikt door het geluid achter hen. Een gieter werd iets te enthousiast op de grond gezet en de vrolijke man met grijze tuinbroek aan liep hun kant op.

‘Hallo geliefde kinderen, ik ben Koning Edfeil.’ De man glimlachte vriendelijk, terwijl hij zijn handen afdroogde aan een zakdoek die hij daarna weer in de borstzak van zijn tuinbroek duwde. ‘Jullie hebben een lange reis gehad. Ik neem aan dat jullie veel vragen hebben.’

Het gezin keek stomverbaasd naar de Koning. De Koning, van wie ze net nog dachten dat het de conciërge was. Stille Donder briepte van plezier en de prins sloeg lachend een arm om zijn vader heen. ‘Het maakt niet uit hoe jij je laat zien, pap, het is altijd anders dan ze verwachten.’

Kleine rimpels vormden zich naast de ogen van de Koning. Ook hij kon zijn lach niet langer onderdrukken. ‘Ik ben meer dan jullie aankunnen, dus jullie kunnen maar één kant van mij per keer zien. Dit is een kant van mij die laat zien wat ik graag doe. Zorgen voor mijn creatie.’ De Koning knipoogde naar Sophie en Noah, die dat gevoel wel herkenden. ‘Maar sommige avonturiers die mij vinden zien een zorgzame moeder of vader, soms een betrokken leraar, of een vriendelijke automonteur, enzovoort.’

Hij keek opzij naar zijn zoon, de prins. 'Maar inderdaad, zodra mensen mij leren kennen, blij ik altijd anders te zijn dan ze hadden verwacht.' De Koning glimlachte, alsof hij een binnenpretje had om alle reacties die hij ooit had meegemaakt. 'Ik ben heel blij met jullie komst. Kom, we gaan eten.'

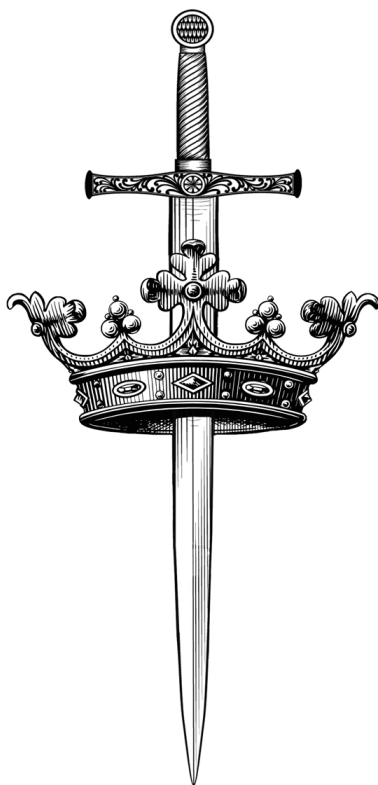
Het gezin liep, druk fluisterend over hoe alles anders was dan ze dachten, achter de rest aan. Door de deur waar de prins en het paard doorheen waren gekomen, stapten ze nu een eetzaal in; een prachtige hoge ruimte met een lange, gedekte tafel. Boven de tafel vlogen groepjes vuurvliegjes, maar alle groepjes dartelden in hun vlieggebied rond als een school vissen. Zo vormden ze allemaal een verschijning die leek op een kroonluchter. In plaats van kaarsen op tafel stonden er vazen, gevuld met vlammeende vuurbloemen, die Sem en Noah maar al te bekend voorkwamen. Het was prachtig om te zien hoe alles wat hier leefde een rol had. En alles wat een taak had om sfeer te brengen leek blij te zijn met de rol die ze hadden.

De Koning bedankte de vuurvliegjes en aaide met zijn hand door de vlammen van de vuurbloem. 'Neem plaats.' Uit zichzelf schoven de stoelen naar achteren om plaats te maken voor de gezinsleden. Als laatste ging de Koning zitten. De kinderen zagen dat de tafel voor meer mensen gedekt was dan alleen voor hun gezin. Tegenover hen waren nog vier plekken gedekt. Toen de deur open vloog, sloeg bij iedereen het hart een slag over.

Loes, Sem en Noah hoopten het al, maar nu zagen ze inderdaad hun geliefde vrienden terug. Breker kwam kwispelend binnenlopen met Axel en Fransje op haar nek. De twee hamsters hadden hun wapens niet meer om, maar waren volledig in pak, met zelfs een kleine vlinderdas om hun nek. Breker had een bloemenkrans op haar hoofd van de prachtigste bloemen. Maar het belangrijkste was haar vacht: die was weer zo wit als de schoonste en de puurste parels ter wereld. Biblio kwam achter hen aan in een witte mantel en begeleide de dieren naar hun plek aan tafel, om er vervolgens zelf naast te gaan zitten. Tranen van blijdschap vloeiden bij iedereen. De lange reis zat erop. Alles wat ze hadden meegemaakt, had tot dit moment geleid.

Uiteraard was het eten voortreffelijk. Het drinken leek precies gemaakt voor de smaakpapillen van elke persoon. En ondanks dat dit niet hun wereld was, niet hun paleis, voelde het alsof ze thuis waren gekomen. Een gevoel dat het leven compleet was vervuld alle gezinsleden. Ze hadden nog niet alle antwoorden op hun vragen over alles wat er was gebeurd. Maar hier, naast Koning Edfeil, de prins en Stille Donder leken antwoorden ook niet nodig. Hier was het goed. Elke keer als iemand van het gezin even opzij keek naar het gezicht van de Koning keken ze recht in zijn ogen. Die ogen die dezelfde boodschap leken te hebben: hier ben je thuis.

Edfeil had de mooiste kleur ogen: een combinatie tussen blauw en groen. Net de aarde als die vanuit het heelal gefotografeerd is. Net als de plaatjes die de kinderen kenden uit hun boeken over de aarde. De ogen van de Koning leken op de aarde. En zijn gezicht stond teder en zacht. Hij leek te lachen van blijdschap, maar ook geraakt te zijn door medelijden. Alsof hij alles had gezien wat de familie Queest had meegemaakt.

‘Jullie hebben gezocht en jullie hebben gevonden. Ik heb geroepen en jullie hebben geluisterd. Jullie hebben mij geroepen en jullie hebben vertrouwd op mijn hulp. Ik voelde soms ver weg, maar ik was er altijd. Welk pad jullie ook hebben bewandeld en nog gaan bewandelen, er is altijd een manier om bij mij uit te komen.’

Het gezin werd vervuld met vrede. Er was iets ongelooflijk moois aan de woorden van de Koning. De gedachte dat hij altijd bij hen was geweest, zelfs als ze dachten van niet. Alle verkeerde gedachten en twijfels die ze hadden tijdens hun reis werden niet eens genoemd. Het was alsof het er niet toe deed. Alsof de liefde van de Koning zo groot was dat alles wat slecht was aan de mens verdween door het felle licht van deze liefde. Maar ook voelde het gezin langzaam een beetje verdriet opkomen. Alsof er een einde leek te komen aan dit avontuur. Stiekem hadden ze allemaal verwacht dat het moment misschien langer zou duren. Maar ze beseften ook dat de Koning altijd aanwezig was, misschien zelfs al wel op aarde, voordat ze dit avontuur begonnen. De Koning was overal bij geweest, wisten ze nu. Elke lach en elke traan had hij gezien. Alle pijn en elke overwinning had hij verzorgd en meegevierd.

‘Het is tijd om weer naar jullie eigen wereld te gaan. Wat jullie hier hebben meegemaakt, is maar een fractie van wie wij zijn. Ik ben veel meer dan wat jullie nu zien. Meer dan jullie kunnen begrijpen. En dat is goed voor nu. In jullie wereld mogen jullie verder gaan met mij leren kennen.’

De kinderen keken van de Koning naar hun ouders. Tranen van blijdschap, maar ook van verdriet over het naderende afscheid stroomden over hun wangen. Daarna keken ze naar hun bodyguards. Hun stoere knaagdieren en trouwe wolf.

‘In jullie wereld zijn er ook mensen op zoek naar hun plek om thuis te komen. Op zoek naar hun enige echte Koning. Zoals Axel, Fransje en Breker voor jullie hebben gezorgd, zo mogen jullie ook voor die mensen zorgen. Als echte krijgers mogen jullie met hen meegaan op hun zoektochten. Dat jullie nu nog klein zijn, maakt niks uit. Net zoals het niet uitmaakte dat Axel en Fransje klein waren. En jullie hoeven je nooit beter voor te doen dan je bent. Want ik houd van jullie zoals jullie zijn.’

‘Zijn er ook mensen die u nooit zullen vinden?’ vroeg Kris met een krakerige stem.

De Koning slikte een brok in zijn keel weg. ‘Helaas wel. Maar tot aan het einde der tijden zal ik er alles aan doen om iedereen te vinden. Want zoals jullie mij hebben gezocht, zo zoek ik al mijn hele bestaan naar mijn zonen en dochters.’

Het gezin praatte nog door met hun beschermers. Ze lachten en deelden verhalen met de Koning, de prins en Stille Donder. Toen het lekkerste toetje ooit op tafel verscheen, genoten ze van de klanken die van buiten kwamen. De regen tikte op de ramen van de eetzaal. Maar in deze wereld klonk dat als het tokkelen van een harp. Het volle gevoel van het eten en de rustgevende muziek van de regen zorgden ervoor dat de ogen van de gezinsleden zwaar werden. Langzaam sloten de vuurbloemen hun blaadjes en vlogen de vuurvliegjes uiteen naar andere plekken in het paleis om daar licht te geven. En voordat ze er ook maar iets aan konden doen, vielen ze allemaal in slaap.

De volgende morgen werd iedereen gewekt door de regen op de ramen. Het klonk nu niet meer als harpmuziek, maar als regen op een kunststof raam van een camper. Was het een droom geweest? Misschien wel. Dat was wat iedereen dacht. Loes kroop uit haar hoogslaper en klom bij papa en mama in bed. Ook de broertjes zochten een plekje bij hun ouders onder de dekens. Even durfde niemand te praten. Want soms voelt het alsof je droom vergeten gaat worden als je erover praat – en dat wilde niemand.

Het was wat krap, zo met z’n vijven in één bed. Kris zette zich af om iets meer rechtop te zitten door zijn hand op het kussen te plaatsen. Daar voelde hij hoe zijn notitieboekje onder zijn kussen lag. Dat was gek. Want als dit allemaal een droom was geweest, dan had hij het boekje afgelopen nacht onder het bed gelegd. Hij sloeg de pagina open op de plek waar het lintje zat. De pagina zat er nog in.

Iedereen keek Kris aan. Hij wist wat hij moest doen. Hij sloeg de pagina om. Hij hoopte zo dat de opdracht van het begin van de reis erop gekrast zou staan. Maar dat was niet zo.

Maar helemaal onderaan stond wel iets anders.

*Waar jullie ook zijn
Wat jullie ook meemaken
Ik ben erbij
Ik laat jullie nooit alleen
Ik ben bij jullie tot aan het einde ter tijden en daar voorbij
Wat jullie ook doen, mijn deur is altijd open.
Ik houd van jullie.
Innige groet, Koning Edfeil*

Nadat Kris het had voorgelezen aan de rest, vlogen ze elkaar in de armen. Zo ontstond de allerfijnste groepsknuffel uit de geschiedenis, tijdens de allerbeste vakantie die ooit bestaan heeft.

Niemand zei iets. Dat hoefde ook niet. Want het was goed.

VOOR DE OUDERS EN VERZORGERS

Dit hoofdstuk is voor de ouders, grootouders, ooms, tantes en andere verzorgers.

Maar ook voor volwassenen die dit boek voor zichzelf lezen.

En natuurlijk voor de kinderen die niet schrikken van een dikgedrukte zin die zegt dat het voor ouders en verzorgers is. Kinderen die zo nieuwsgierig zijn dat ze ook per se willen weten wat hier nog staat geschreven.

In dit hoofdstuk staan vragen die je met elkaar kunt bespreken, en eventuele bijbelteksten die ten grondslag liggen aan de hoofdstukken. Maar ook af en toe een korte uitleg over personages en waarom ze zo omschreven zijn. Is het verplicht om dit te gebruiken? Absoluut niet. Maar het kan helpen om de gedachtegang van de schrijver te begrijpen. Probeer wel zo veel mogelijk het boek als een verhaal te lezen. Pas daarna dit hoofdstuk.

De belangrijkste vragen zijn wat mij betreft de vragen die de kinderen zelf stellen. Wat valt hun op aan het verhaal? Wat vinden zij vreemd, gaaf of gewoonweg raar? Minstens zo belangrijk zijn de vragen die het bij jou als volwassene oproept. Welke thema's springen er voor jou uit? Probeer niet gelijk alles te begrijpen, maar ook te genieten. Soms hoeft je een boek niet in één keer te begrijpen. Soms kun je ook een Koning niet in één keer begrijpen. Laat staan een boek over een Koning.

Ik heb er voor gekozen om niet alles voor te kauwen qua teksten. Uitleg kan veel dingen ook doodslaan namelijk. Ik leg bijvoorbeeld niets uit over de prins. Behalve dan dat hij Jezus moet voorstellen. Maar bij vragen over Jezus, raad ik echt aan om zelf de Bijbel te lezen en je in Hem te verdiepen. Eigenlijk hoop ik dat het boek gesprekken los maakt in het gezin.

Mijn antwoorden zijn niet beter dan die van jou. Sta dus vooral open voor gesprek met je gezin en met anderen. Duik samen in de Bijbel en verdiep je in de verschillende thema's. Misschien kun je het zien als jullie eigen zoektocht naar de Koning.

HOOFDSTUK 1

Vragen bij het hoofdstuk:

In dit hoofdstuk gaat het over hoe een gezin soms worstelt met vragen, twijfels en verdriet.

Hoe open is jouw gezin daarover?

Is het makkelijk om te praten met elkaar?

Stel dat het moeite kost, zou je kunnen achterhalen waar dat door komt?

Kris stelt tevens diezelfde moeilijke vragen aan God. Is God voor jou ook iemand aan wie je dat durft te vragen?

HOOFDSTUK 2

Vragen bij het hoofdstuk:

Wanneer stopt de zoektocht? Zodra je in God gelooft? Of gaat de zoektocht langer door?

Wat zou jij doen als jij deze vraag rechtstreeks zou krijgen van God?

Zou jij het aandurven? Of neem je genoeg met wat je denkt te weten over Hem?

Teksten ter inspiratie:

Wie zoekt zal vinden.

Jeremia 29:13

Matteüs 7:7

Bovenstaande teksten zijn slechts twee van de tweeëntwintig teksten die gaan over 'God zoeken'. Een belofte dat God zich altijd laat vinden, maar ook een uitdaging. Of misschien wel beter gezegd: een uitnodiging. Kun jij de andere 20 teksten vinden in de Bijbel?

HOOFDSTUK 3

Vragen bij het hoofdstuk:

Biblio geeft in dit hoofdstuk aan dat hij door de Koning gestuurd is.

Als iemand hulp aanbiedt, wat is dan meestal jouw eerste reactie?

Ben je geneigd het zelf te willen doen? Vertrouwen op je eigen controle en kracht? Of zou je de hulp aannemen?

Waarom?

Teksten ter inspiratie:

Spreuken 3:5-6

HOOFDSTUK 4

Vragen bij het hoofdstuk:

Hoe ga jij als ouder om met de veranderingen in je gezin?

Sta je er weleens bewust bij stil dat je kinderen soms al lang niet meer zijn wie ze waren?

Ook omschrijft dit hoofdstuk het dappere besluit van het gezin om toe te geven dat ze misschien toch wel hulp nodig hebben.

Hoe makkelijk is dat voor jou en je gezinsleden?

HOOFDSTUK 5

Vragen bij het hoofdstuk:

Biblio openbaart zich in dit hoofdstuk voor het eerst als de Bijbel.

Voor sommige gezinsleden is de Bijbel niet meer dan een boek, maar is dat ook de bedoeling van de Bijbel?

Wat betekent de Bijbel voor jou?

Is het slechts een ouderwets boek met verhalen? Of komen die verhalen voor jou tot leven?

En is de Bijbel voor jou een soort gids?

Teksten ter inspiratie:

Psalm 119:105

Psalm 1

Matteüs 4:1-11

Hebreeën 4:12

HOOFDSTUK 6

Vragen bij het hoofdstuk:

Heb jij weleens een stem gehoord die je leidde?

Of een idee dat je echt niet zelf bedacht kon hebben en dat je verder hielp?

Wat doe je daar dan mee?

Heb je het daar weleens met iemand over gehad?

Geloof jij dat de Heilige Geest vandaag de dag nog steeds zo kan spreken tot mensen?

Teksten ter inspiratie:

Johannes 14:16

Johannes 14:26

1 Korintiërs 3:16

Handelingen 2:3-4

Ezechiël 36:27

Psalm 143:10

HOOFDSTUK 7

Vragen bij het hoofdstuk:

Dit is een belangrijk hoofdstuk in het boek. Het beschrijft namelijk een groot probleem in de wereld: hoe wij als mensen altijd verlangen naar meer, vaak ten koste van anderen. De Bijbel staat vol met verhalen van mensen die God niet meer kunnen vinden doordat ze worden opgeslokt door hebzucht.

Kun jij er een paar noemen?

Herken je ook een patroon in die verhalen?

Hoe kan je ervoor zorgen dat je niet in diezelfde valkuilen valt?

Stille Donder komt in dit hoofdstuk ook voor het eerst ten tonele. Misschien had je het al wel door, maar Stille Donder staat voor de Heilige Geest. Stil en zacht voor wie Hem zoeken, maar ook krachtig als het nodig is. Stille Donder heeft een grote rol door het boek heen. Dat komt omdat het verhaal plaatsvindt na het verlossende werk van Jezus in de echte wereld. In de Bijbel zegt Jezus dat in Zijn plaats de Heilige Geest gestuurd zal worden. Dat gebeurde op Pinksteren. Dat betekent dat de Heilige Geest in onze tijd een heel grote rol heeft. Maar vaak is dat lastig om te merken, omdat je de Heilige Geest niet kunt zien.

Wat zou jij vragen aan de Heilige Geest als je Hem kon zien?
Weet je dat je die vragen ook kan stellen als je Hem niet ziet?
Wat voor rol heeft de Heilige Geest in jouw leven? En in dat van je gezin?
Zoek eens in de (online) Bijbel naar de woorden 'Heilige Geest'. Daar staan heel mooie beloftes in. Ook de teksten ter inspiratie die bij hoofdstuk 6 horen kun je ter harte nemen.

HOOFDSTUK 8

Vragen bij het hoofdstuk:

In dit hoofdstuk komen ze in de Bron terecht.

Is Jezus (De Bron) genoeg voor jou?

Of merk je soms dat je ook nog ergens anders uit put?

In het verhaal krijgen Sem en Noah daar ook de uitnodiging om hun geschenken te ontvangen.

Wat zijn dat volgens jou?

De gaven van de Geest?

De vruchten van de Geest?

Of beide? Is het een symbool voor hoe de Koning precies weet wanneer iemand zijn geschenken nodig heeft?

Teksten ter inspiratie:

Johannes 4

Galaten 5:22-23

2 Korintiërs 3:17

Efeziërs 4:3

Efeziërs 6:12

Johannes 3:6

HOOFDSTUK 9

Vragen bij het hoofdstuk:

Soms komen we in ons leven kansen tegen die we voorbij laten gaan.

Dat kan soms pijnlijk zijn. Je kunt je schuldig voelen of schamen.

Heb jij weleens zoiets meegemaakt?

Wat doet dat met je?

Denk je dat je daarmee naar God kan gaan?

HOOFDSTUK 10

Vragen en uitleg bij het hoofdstuk:

Net als hoofdstuk 7 heeft dit hoofdstuk veel te maken met verlangen. Verlangen naar meer.

Wanneer is genoeg genoeg?

Zijn er verlangens in jouw leven die de zoektocht soms op een lager pitje zetten?

Hebben jullie het daar weleens over?

Dit hoofdstuk is gebaseerd op verschillende bijbelverhalen die een soortgelijke uitkomst hebben.

Weet jij welke dat zouden kunnen zijn?

Ook is dit hoofdstuk geschreven om te laten zien dat niet iedereen bij de Koning uitkomt. Dit hoofdstuk is aan de ene kant verdrietig, maar tegelijkertijd ook een open uitnodiging. Want ook al is de zoektocht gestopt, hij kan altijd weer opnieuw beginnen.

Dit hoofdstuk is geschreven om te laten zien dat het gewone leven en het nastreven van geluk soms ervoor zorgen dat God overbodig lijkt. Door dit te lezen word je er als ouder op voorbereid dat je kinderen door deze fase kunnen gaan (jijzelf misschien ook).

Wat zou jij doen als je dit in jouw gezin merkt?

Lukt het jou dan om dicht bij je kinderen te blijven?

Teksten ter inspiratie:

Psalm 34:5

Lucas 15:1-32

HOOFDSTUK 11

Vragen bij het hoofdstuk:

In dit hoofdstuk wordt een perfecte wereld omschreven. Geen vuiltje aan de lucht.

Hoe zou jij je voelen als de wereld perfect was?

Is dat ook haalbaar, denk je? Waarom wel/niet?

Erg interessant thema om met kinderen te bespreken. En probeer eens de koppeling te leggen met het Koninkrijk van God

HOOFDSTUK 12

Vragen bij het hoofdstuk:

Dit boek zou kunnen doen vermoeden dat geloven iets is voor de allerdappersten. Alsof je altijd klaar moet staan voor een soort strijd. Misschien denk je daardoor wel dat het een soort doe-religie is, maar dat is niet zo.

2 Korinthiërs 11:23-27

Filippenzen 4:13

2 Korinthiërs 4:7

Dit is slechts een greep uit de bijbelteksten die spreken over angst die verdreven wordt door de kracht van God. En soms lijkt het daardoor wel alsof je niet bang mag zijn. Vooral door teksten

als 2 Timotheus 1:7, waarin nadrukkelijk staat dat we geen geest van lafhartigheid hebben gekregen.

Maar moed is niet de voorwaarde om God te vinden en deel te nemen aan zijn koninkrijk. Jezus aannemen wel. Het gezin gelooft al in God, dus die ontmoeting met de Koning gaat wel plaatsvinden. Maar waarom dan al die uitdagingen?

In bijna alle bijbelverhalen die je leest, worden de personages op de proef gesteld. Soms voelt het onrechtvaardig, gemeen of ongrijpbaar, maar aan het einde zorgt het ervoor dat de personen er sterker van worden en dat ze God beter leren kennen. Uitdagingen in het leven zijn niet bedoeld om de mens te treiteren, maar om ons sterker te maken en afhankelijker van God. Om dichter bij de Schepper te leven.

Wat nou als je dat dan alsnog het liefst allemaal uit de weg gaat? Dan houdt God nog steeds onvoorwaardelijk van je. Hij gunt je groei, maar het is geen voorwaarde voor Zijn liefde.

HOOFDSTUK 13

Vragen bij het hoofdstuk:

Hier openbaart de Heilige Geest zich aan de kinderen, maar niet aan de ouders.

Geloven als een kind is een bijbels thema, wat niet direct te herleiden is naar een specifieke tekst over hoe je dat moet doen. Maar wat ik uit gesprekken met volwassenen vaak terughoor als het gaat om geloofscrisis, is de manier waarop redentie, ratio en controle de boventoon voeren. Kinderen zijn sneller in staat om te vertrouwen op wat ze niet zien. En naar mijn mening hebben ouders er veel aan om daarvan te leren.

Hoe is dat in jullie gezin?

Is het 'magische' denken van een kind volgens jou een belemmering, of juist een geschenk dat God in de mens heeft gelegd?

Wat zou je kunnen leren van het geloof van je kind?

HOOFDSTUK 14

Vragen bij het hoofdstuk:

In de perfecte wolkenwereld is het niet perfect, zo blijkt in dit hoofdstuk. Sterker nog, ze doen iets heel erg verschrikkelijks, namelijk wegmoffelen wat niet perfect is. Zelfs mensen.

Helaas zien we dit soms ook in kerken en gezinnen gebeuren. Het beeld naar de buitenwereld en/of andere gelovigen moet perfect zijn en we dragen daarom maskers. En als iemand iets verkeerd doet kan zo'n persoon verstoten, genegeerd of buitengesloten worden.

Wat dacht jij toen je dit hoofdstuk las?

Herken je het gevoel, je beter voor te moeten doen dan je bent?

Laten we waakzaam blijven om niet te streven naar perfectie. We kunnen beter streven naar een diepere relatie met de perfecte God. Van daaruit is er meer ruimte voor vergeving, genezing en echtheid in plaats van nare situaties. Dat is ook wat Jezus steeds laat zien in zijn gesprekken met farizeeërs. Zij focussen steeds op perfectie terwijl Jezus steeds weer wijst op het hart van zijn Vader en diens Koninkrijk.

Tekst ter inspiratie:

Matteüs 23:23-26

HOOFDSTUK 15

Vragen bij het hoofdstuk:

Een vervolg op hoofdstuk 8.

Maar nu leren ze om echt te vertrouwen op dat wat God aan ons geeft door de Heilige Geest.

Iets waar we ons elke dag naar uit mogen strekken.

Hoe makkelijk vertrouwt jij op God, Jezus en de Heilige Geest?

Zijn er ook gebieden waarin je God wantrouwt?

HOOFDSTUK 16

Vragen en uitleg bij het hoofdstuk:

De grote strijd. Wat is dat voor strijd?

Het kunnen meerdere dingen zijn. Strijd tegen onrecht, strijd in de hemelse gewesten, strijd tegen zonden. Eigenlijk kun je het zelf invullen. De kern van dit hoofdstuk is dat we samen met God voor de wereld mogen zorgen. Dat is sinds Genesis 1 al onze roeping geweest. Maar vaak vergeten we dat we voor die verantwoordelijkheid zijn uitgenodigd. En hoe zwaar sommige situaties ook zijn, samen met God ervoor strijden is ontzettend gaaf.

Op welke gebieden in het leven merk jij dat er soms een strijd gaande is?

Ben je dan geneigd om dat met God samen op te lossen? Of doe je dat liever zelf?

Teksten ter inspiratie:

1 Timotheüs 6:12

Efeziërs 6:12

2 Timotheüs 4:7-8

Galaten 5:17

2 Korintiërs 10:3

Psalm 27:3

Matteüs 10:34

HOOFDSTUK 17

Vragen en uitleg bij het hoofdstuk:

Een web van leugens. In plaats van één vijand te omschrijven in dit boek, heb ik ervoor gekozen om het op te delen in verschillende vijanden. Listige wezens die ons van de zoektocht af willen houden. Leugens en je beter willen voordoen is er daar één van.

Hoe gaan jullie in het gezin om met leugens?

Wordt daar hard en fel op gereageerd?

Of is er ruimte om te zoeken naar de achterliggende pijn en schaamte?

Meestal heeft een leugen niet alleen te maken met de hoorder, maar des te meer met de onzekerheid van de verteller. Ja, het is goed om te leren dat liegen niet goed is. Maar vanuit pedagogisch perspectief is daar vaak wel een reden voor. Door open en liefdevol te praten met kinderen als de waarheid aan het licht komt, zorg je ervoor dat ze in de toekomst eerder eerlijk durven te zijn. Laat ze niet in een cocon kruipen. Focus dus niet alleen op het kwade van de leugen maar richt juist als ouders ook de focus op de schoonheid van de waarheid.

Teksten ter inspiratie:

Psalm 34:14

Psalm 120:2

1 Petrus 3:10-11

HOOFDSTUK 18

Vragen bij het hoofdstuk:

Accepteren dat je geliefd bent zoals je bent. Elke dag weer de confrontatie aan gaan met jezelf. Van jezelf leren houden door jezelf te zien door de ogen van Jezus.

Is dat iets wat jij kunt?

Kunnen jouw kinderen dat ook?

Dit is een mooie zoektocht waar je kinderen jouw hulp, geduld en liefde echt bij nodig hebben.

HOOFDSTUK 19

Zie hoofdstuk 14

HOOFDSTUK 20

Vragen en uitleg bij het hoofdstuk:

Eindelijk bij de Koning.

Wat vond jij van de Koning?

Waarschijnlijk voldoet Edfeil zoals ik hem omschreven heb niet aan alle verwachtingen. Maar zou God dat ooit kunnen doen?
Zou ons beeld niet altijd te klein zijn?

Het doel van dit hoofdstuk was om te laten zien dat, hoewel we God dagelijks mogen zoeken totdat we Hem echt gaan leren kennen, Hij uiteindelijk degene is die ons altijd zoekt.

Teksten ter inspiratie:

1 Johannes 4:19

1 Johannes 4:10

Psalm 139:13-14

Jesaja 49:15-16

Psalm 27:4

